

14136 · கபிலர் அகவல் திருநெல்
உரையம்

14148 · கல்வியை யுதா
திருநெல்புதைய
உரையம் 16913

முகவுரை.

‘கபிலர் அகவல்’ என்பது மூன்றாம் வேற்றுமைத் தொகை. புறத்துப் பிறகு அனமொழிக் கொடியப் பிறகு லுக்குக் காரணப் பெயராயிற்று, இதன் ‘கபில’ என்ற செயற்பட்ட அகவற்பாவையுடைய நூல்’ என்ற விரியும்; ‘அகவல்’ என்பது கருவியாகுபெயராய் அதனொகிப் நூலை யுணர்த்தும். இப்பெயரிய இருநூல், கபிலா என்றும் மகாநூல் செய்யப்பட்டது இவா, மகவர் என்பவாகும், ஆதி யென்பவளுக்குப் புருவாருரில் புத்திரமாகத் தோன்றிய பாபபைய மென்பவரால் வளர்க்கப்பட்டு வருந் காலத்தில், தமக்கு உபநயனஞ் செய்யத் தொடங்குகையில், கமமை அவமதித்து அவ்வூர் வேதியர் அரசு சடங்கிற்குத் தடை செய்ய, அதனால் மனங்கொதித்து, ஜாதிப்பகம் கொள்ளுமா அவருடைய அஞ்ஞானக் கொள்கையை ஒழித்து உண்மை நூலாகாத உபதேசித்தற பொருட்டு இதனைச் செய்தனர்.

இவா மேற்கூறிப்படியே பிறகு வளர்ந்து, தமமை அவமதித்த அநதணாக் கறிவுறுத்தும் பொருட்டு இவ்வகவலைப் பாடி உபநயனஞ் செய்யப்பெற்று உண்மை மார்க்கத்தை யடைந்து இன்னும் பாதாள லோகத்தில் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கின்றன என்பது இவருடைய சரித்திரம். திருவள்ளுவர், அகிகமான், உப்பை, உறுவை, வள்ளி, ஓளவை ஆகிய அறுவரும் இவ்வாடு கூடப் பிறந்தவர்க

னென்பது. இந்நூலில் இவர் வாக்கிற்குள்ளேயே சரித்திரத்தின் மதிப்பு, ஆனால், இவர்களுடைய சரித்திரங்கள் பற்பல விதங்களாக மாறுபட்டுக் கிடக்கின்றன: சிலர், அத்திருமுறையையே நூல்களாகச் செய்து பிரசுரித்திருப்பதற்கு ஒளவை கபிலருடன் பிறக்கவில்லை யென்றும், இவருடன் பிறந்த ஒளவை வேறொருத்தியா யிருக்கலாமென்றும், இரண்டு முன்னு ஒளவைகள் உளரென்றும், அவருள் இவன் எவனோ எனும்படி கூறுகின்றனர்; சிலர், ஒளவை பிரசுரித்திருப்பதற்கு ஒருநூலையே, அவள்தான் கபிலர் முதலிடையாருடன் பிறந்தவன் என்கின்றனர்; சிலர், குறள்செய்த வானாவர் இவருடன் பிறக்கவில்லை யென்றும், இவரோடு பிறந்தவர் வேறொருவராயிருக்கலா மென்றும், ஐயன் மதத்தினர்: வள்ளுவர் தங்கள் மதத்தைச் சார்ந்தவ ரென்றும், அவர் பெயர் வளாச்சாரியென்றும், அவர் சரித்திரம் வேறுவிதமென்றுங் கூறுகின்றனர்; சிலர், குமாரக் கடவுள் கவிபாணஞ் செய்துகொண்டவள்ளியே இந்த வள்ளி யென்கின்றனர்; கந்தபுராணத்திலே அந்த வள்ளியின் சரிதை வேறுவிதமாயிருக்கின்றது; சிலர், இவ்வாறு கபிலருடன் அறுவர் பிறந்து, பிறந்தபொழுதே ஒவ்வொரு செய்யுட்கள் கூறியதாக எழுதப்பட்டிருக்கும் பழைய திருவள்ளுவர் சரித்திரமே பொய் யென்கின்றனர்; மற்றையர் சரித்திரங்களிலும் பற்பல பேதங்கள் கூறுவாருமுளர்.

இங்ஙனம் சரித்திரங்களெல்லாம் மாறுபட்டு ஒருவழியில் படாமல் பலபேத வளாயிருப்பதால், இந்தக் கபிலருடைய சரித்திரம், காலம் முதலியன இன்னவைகள் தாமென்று ஒருவழிப்படுத்தி அவற்றை உறுதியாகக் கூறுதல் எண்ணப்போன்ற சிற்றறிவுடையார்க்கியலாததாயிருக்கின்றது. சரித்திர வாராய்ச்சிக்காரமாகிய சில புத்திரமான்கள், படி

வித ஆராய்ச்சியைக்கொண்டு ஒருவகையாக ஒளவை, திருவள்ளுவர், கபிலர் முதலியோருடைய சரித்திரம், காலம் முதலியவற்றை வரையறுத்துக் கூறியிருக்கின்றனர். அவர்கள் எழுதிப் நூல்களைக்கொண்டு இங்குக் கூறியவர்களின் சரித்திரப் பேதங்களை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவந்து, மேற்கூறிய விஷயங்களைப் புத்திமான்கள் சூழித்தறிந்து கொள்வாராக. அவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து விளக்கி ஒரு முடிவு கூறுதல் இச்சிறிய நூலின் முகவுரையில் சாத்தியப்படுகிறது.

ஐந்தெவ்வாறாயினும், இவ்வகலை ஆராய்ந்து பூர்த்தியடைந்து மேற்கூறிய அறுவரும் கபிலருடன் பிறந்தார்களென்பதும், இதிலும் பகவரும் இவர்களுடைய தந்தையரென்பதும், தம்மை, அந்தணர் இழிஞ்ஞத்தவரென அவமதித்ததன் பொருட்டே கபிலர் இதனைப் பாடின ரென்பதும் பற்றுக்கமுடியாத விஷயங்களாயிருக்கின்றன. மற்றவைகள் எவ்வாறாயினுமாகும. அங்ஙனத்தை யொழித்து உண்மையறிவை விளக்கிக் காட்டும் நூல்களுள் இக் கபிலரகவலும் சிறந்த ஒன்றென்பதை அறிவுடையோர் மறுக்கார். இந்நூல் பார்வைக்குச் சிறிதா யிருப்பினும் விவேகத்தைக் கொடுப்பதில் பெரிதா யிருக்கின்றது. அதுபற்றியே இச்சிறிய நூலும் நெடுங்காலத்துக்கு முன்னரே அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்பட்டு இதனை அறிவுடையார் பலரும் வாங்கி வாசித்துப் பலனடைந்து வருகின்றனர். எனினும், இது, செய்யுளா யிருத்தலை எண்ணிட்டுத் தமிழில் மிக்குப் பாண்டித்திய மிலாத சாமானிய படிப்பவன் பலர், சில விடங்களில் இதன் பொருளை யுணராம லிஷயத்தில் இடர்ப்பாடுறுகின்றனர்; ஆதலின், இதற்கு விளக்கமான வுரையொன் றிருப்பின் அஃதெல்லோர்க்கும் பயன்படுமென்று பல விவேக

கள் பன்முறை என்னிடம் தெரிவித்தனையின், என் சிற்
றறிவிற் கெட்டியவரையில் இந்நூலுரையை எழுதி முடித்
தேன்.

இதனைப் படிப்பதனால், உலக நடையைத் தழுவிப்
பற்றின்றி மேற்போக்காக அனுசரித்து, உண்மை கண்ட
பின் தள்ளத்தக்க சில பாய்னற்ற கொள்கைகளில், விவே
கத்தை மறைத்து மீளாமல் மனிதரை அழுத்திவிடும் அஞ்
ஞானமானது நீங்கி, உண்மை யுணர்ச்சியாகிய களங்கமற்ற
ஞானமுண்டாகி முத்திக்கு வழிகாட்டுமென்பது நிச்சயம்.

இந்நூல், இவ்வாறு எல்லோர்க்கும் உண்மை ஞான
த்தை விளக்கக் கூடியதா யிருத்தவினாலே தமிழர் ஒல்
வொருவரும் இதனை வாங்கி வாசித்து உண்மையைய
மாறு பிரார்த்திக்கின்றனன்.

இந்நூலுரையில், என் ஆராய்ச்சிக் குறைவால் சிற்
சில பிழைகள் நேர்த்திருக்கவுங் கூடும்; அங்ஙனம் காணப்
படிந் அறிவுடையோர் அவற்றை எனக் கறிவித்தால் வந்த
னத்துடன் ஏற்றுத் திருத்திக்கொள்வேன்.

இங்ஙனம்:

இ. வீ. ஆறுமுகன்.

கடவுள் துணை.

கபிலாகவல் மூலமும் உரையும்.

இணைக்குற ளரசிரியப்பா.

- 1 நான்முகன் படைத்த நானுவகை பட்டில்
ஆன்ற சிறப்பி வருவொருந் கூறுங்கால்
ஆண்முத்தோ பெண்முத்தோ வன்றியவி முத்தோ
நாண்முத்தோ கோண்முத்தோ நல்வினைமுத்தோ
நீவினைமுத்தோ
- 5 செலவஞ் சிறப்போ வறிவு சிறப்போ
தொல்லைமா ஞாலந் தோற்றமோ படைப்போ
எல்லாப் பிறப்ப மியற்கையோ செயற்கையோ
காலத்தாற் சாவமோ பொய்ச்சாவு சாவமோ
நஞ்சுறு தீவினை துஞ்சமோ துஞ்சாதோ
- 10 துஞ்சம்போ தந்தப பஞ்சேந திரியம்
என்செயா நிற்குமோ வெவ்விடத தேருமோ
ஆற்ற லுடைய ரருந்தவம் புரிந்தால்
வேற்றுடம் பாருமோ தமநுடம் பாருமோ
உண்டியை யுண்குவ துடலோ வுயிரோ.

(இதன் பொருள்.) நான்முகன்-நான்கு திருமுகங்களுடைய பிரமதேவனால், படைத்த - சிருஷ்டிக்கப்பட்ட, நானுவகை - பல விதங்களான, உலகில் - உலகங்களில், ஆன்ற - நிறைந்த, சிறப்பின்-கீர்த்தியையுடைய, அரும் பொருள்-அருமையான பொருளை, கூறுங்-கால் - ஆராய்ந்து கூறப்படுமிடத்து, ஆண் முத்தோ-ஆண்ஜனனம்

உயர்ந்ததோ?, பெண் முதிதோ - பெண்ணுன்னம் உயர்ந்ததோ? அன்றி - இவையல்லாமல், அலி முதிதோ - ஆணும் பெண்ணுமல்லாத பேடி ஐன்னம் உயர்ந்ததோ?, நான் முதிதோ - நகத்திராகத் உயர்ந்தனவோ?, கோள் முதிதோ - கிரகங்கள் உயர்ந்தனவோ? நல்வினை முதிதோ - நற்செய்கை உயர்ந்ததோ?, தீவினை முதிதோ - கெட்ட செய்கை உயர்ந்ததோ?, செலவா - சிறப்போ - விசுவரியம் சிறப்புடையதோ?, அறிவு சிறப்போ - விவேகம் சிறப்புடையதோ? தொல்லை - பழமையாகிய, மா - சிறந்த, ஞாலம் - உலகமானது, தோற்றமோ - இயற்கையாகத் தோன்றியதோ?, படைப்போ - நானமுதலில் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதோ?, எல்லாப் பிறப்பும் உலகத்திற்குள்ளும் எல்லாத் தோற்றங்களும், இயற்கையோ - இயற்கையாக உண்டாயினவோ?, செயற்கையோ - செயற்கையாக உண்டாயினவோ?, (மனிதா) காலத்தால் சாவரோ - தாவங்கள் பூரணமாக அழிந்துபோகும் முடிவுகாலத்திலே இறப்பார்களோ?, (அல்லது) பொய்ச்சாவ சாவரோ - தேசம் மாத்திரம் அழிவதாகிய பொய்யான சாவையடைவார்களோ?, நஞ்சு உறு - விஷம்போன்ற கெட்டதன்மை பொருந்திய, தீவினை - கெட்டவினையானது, தஞ்சமோ - நல்வினைகளைச் செய்வதற்குலே ஒழியுமோ?, தஞ்சாதோ - ஒழியமாட்டாதோ?, தஞ்சம்போது - நித்திரை செய்யும்போது, அந்தப் பஞ்சேந்திரியம் - அந்த ஐந்து பொறிகளினிடத்துள்ள கிம்புலன்களும், என்செய்யா நிற்குமோ - என்னசெய்யுமோ?, எவவிடத்து ஏகுமோ - எவ்விடத்திற் செல்லுமோ?, ஆற்றலுடையீர் - தவஞ்செய்தலில் வல்லமையுடையவர்களே!, அருந்தவம் புரிந்தால் - செயதற் கருமையான தவத்தைச் செய்தால், (அத்தவத்தின் பயனாக) வேற்றுடம்பு ஆகுமோ - இந்த மனித தேகம்போய் வேறுதேக முண்டாகுமோ?, தமது உடம்பு ஆகுமோ - தம்முடைய மானிடதேகமே யுண்டாகுமோ?, உண்டியை உண்குவது - ஆகாரத்தையுண்பது, உடலோ உயிரோ - தேகமோ ஆவியோ?

(விசேடவுரை) நான் முகனாற் படைக்கப்பட்ட பலவகையுடைய கங்களில் சிறந்த பொருள் யாதென் றாய்ந்து கூறப்பெய்து, ஆண் ஜன்மமே சந்திவிருத்திக் கேதுவாயிருத்தலால் அதுவே சிறந்ததென்று சிலா கூறுகின்றனர்; சிலர் பெண்ணிருந்தாற்றின ஆண் மூலம் சந்ததியுண்டாம் ஆதலின் அதுவே சிறந்ததென்று கூறுகின்றனர்; சிலர், ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்தே உலகம் நடைபெறவேண்டுமாதலின், அவ்விரண்டு தன்மையுங் கலந்துருக்கும் அலியே சிறந்ததென்று சொல்கின்றனர்; நகரத்திராட்சு உலக காரியங்கள் நடப்பதற் கேதுவாயிருத்தலின் அவை உலகம் நடைபெறவேண்டி சிலர் கூறுகின்றனர்; கிரகங்கள் பகலிரவை முண்டாக்கி எல்லோர்க்கும் நன்மை தீமைகளை வகுத்து உலகத்தை ஆளுவதால் அங்ஙனே உயர்ந்தவையெனச் சிலர் கூறுகின்றனர்; சிலர், நல்வினை யில்லாவிடின் உலகம் நடைபெறுதாதலின் அதுவே சிறந்ததென்கிறார்கள்; சிலர், தீவினை யிருப்பதாலேயே எல்லாவினை சிறப்படைகின்றது; தீவினை யில்லாவிடின் நல்லது துன்பத்தென்றும் கெட்டது இன்னதென்றும் தெரியாமல் போய் போ; ஆதலின், தீவினையே சிறப்புடையதாகு மென்கிறார்கள்; சிலர் செல்வமே உலகத்திற் சிறந்ததாகும், அதன் மூலமாகவே அறிவு முதலியன வெல்லாம் பிரகாசிக்கின்றன; ஆதலின், செல்வமே சிறந்ததென்கிறார்கள்; சிலர், அறிவே செல்வம், கல்விமுதலிய எல்லாவற்றையும் உண்டாக்குவது, அஃகின்றேல் மற்றைய சிறவா, ஆதலின், அவ்விருவற்றிலே உயர்ந்ததெனச் சொல்கின்றார்கள்; சிலர், உலகம் அழகாக இருவரால் படைக்கப்படாமல் இயற்கையாகவே தோற்றி முக்காலத்தினு மழியாதிருப்பது ஆதலின், அது சிறந்ததென்கிறார்கள்; சிலர், உலகம் நான்முகனால் படைக்கப்பட்டுத் தோன்றி மறைவது ஆதலின், அது சிறந்ததென்கிறார்கள்; சிலர், உலகத்தினுண்டான பிறப்புக்க ளெல்லாம் இயற்கையாக உண்டாயிருப்பவை எல்லாம் அவை சிறப்புள்ளவைபெனக் கூறுகின்றார்கள்; சிலர், உலகம் நான்முகனால்

தாம் சிருஷ்டிகர்த்தாவின் செய்கையால் தோன்றி மறைவன வாத்தலின் அவை நெறந்தவை யாகாவென்று கூறுகின்றனர். மனிதர் முடிவில் ஒரு தன்மையுமின்றி அபிரகதேபோகின்றனர்; ஆதலின், அவர்கள், சிறந்தவராகமாட்டார் என்று சிலர் கூறுகின்றனர்; சிலர், ஆத்மர்கள் எப்பொழுதும் இறப்பதில்லை, அவர்கள் தேசங்கள் தாம் அழிகின்றன, ஆதலின், அழியாவியல்பினை யுண்டாய ஆத்மர்களே சிறந்தவர்கள் என்று கூறுகின்றனர்; நற்கருமங்களை யனுஷ்டிப்பதால் தீவினைகள் குறைந்துபோம் ஆதலின், உலகத்தில் நற்கருமங்கள் சிறந்தவைகளாம் என்று சிலர் கூறுவர்; சிலர், என்ன செய்யினும் பழய தீவினைகள் நீங்கமாட்டா, அவை அனுபவித்தே தீரவேண்டும், ஆதலின், நல்வினையினும் தீவினை வன்மை பெற்றதாம் என்றுரைப்பர்; சிலர், தூங்கும்போதும் பஞ்சேந்திரியங்கள் தங்கள் தொழில்களைச் செய்துகொண்டிருக்கும் ஆதலின் அவை சிறந்தனவாம் என்பர்; சிலர், தூங்கும்போது பஞ்சேந்திரியங்களும் தூங்கும் ஆதலின், அவை சிறந்தவையாகமாட்டா என்பர்; சிலர், தவத்தைச் செய்வதனால், இந்த மானுடதேகம் போய் தேவசரீரமுண்டாம், ஆதலின் தவஞ் சிறந்ததாம் என்பர்; சிலர், தவஞ்செய்யினும் மனிததேகமே யுண்டாகுமாதலின் அது சிறந்ததன்றென்பர்; சிலர், ஆகாரத்தையுண்டு ஜீவிப்பது உடல்தான், ஆதலின், அதுவே சிறந்ததாமென்பர்; சிலர், ஆகாரத்தின் சாரத்தால் விருத்தியடைவது ஜீவனே, ஆதலின், அதுவே சிறந்ததாமென்பர். இங்ஙனம், ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொருவிதமாகச் சொல்லும்படி உலகத்தில் ஒவ்வொன்றும் அமைந்திருப்பதால், இன்னது உயர்ந்ததென்றும், இன்னது இத்தன்மையுடையதென்றும் உலகப்பொருள்களை எவராலும் வரையறுத்துக் கூறுதல் இயலாது; கடவுள் சிருஷ்டி மனிதர் புத்திக் கெட்டாததாம்; உலகப் பொருள்கள் ஒன்றையொன்று பற்றியனவாயும், ஒன்றில்லாமலொன்று சிறவாதனவாயு மிருக்கும்; ஆதலின், இவற்றில் உயர்வு தாழ்வு காணுதல் அரிது; விவகரிக்கு

மிடத்து ஒவ்வொன்றும் உயர்ந்ததாகவும் தோற்றும், தாழ்ந்ததாகவும் தோற்றும். இரண்டு தன்மைக் குட்படாத தெதுவோ அதுவே சிறந்ததாம். அது எப்பொழுதும் ஒரே தன்மைத்தாகிய சுத்த சைதன்ய வஸ்துவேயாம்.

நான்முகன் : ஒருகாலத்தில் பிரமன் திலோத்தமையைப் படைத்து அவள் அழகைக்கண்டு விரும்பினன்; அவள் வெட்கி நான்கு திக்குகளிலும் ஒடினள்; அப்போது பிரமன் ஒவ்வொரு திக்கிலும் ஒவ்வொரு முகங்கொண்டு பார்த்தனன்; அதனால் அவனுக்கு நான்கு திருமுகங்க ளேற்பட்டன. நான்கு என்பதில் குவவீறு கெட்டது. படைத்த - பெயரெச்சம். ஆன்ற-பெயரெச்சம். அரும் பொருள் - பண்புதொகை; அருமையின் மையீறு கெட்டது. முதிதோ, சிறப்போ, படைப்போ, இயற்கையோ, செயற்கையோ, சாவரோ, துஞ்சமோ, துஞ்சாதோ, நிற்குமோ, ஏகுமோ என்பவற்றிலுள்ள ஏகராகக் எதிமறை யெச்சப்பொருளான. முதிது-முதுமையது என்னும் பண்புசொற்றிரிபு. உலகம் நீத்தியமென்பது ஐணர் கொள்கை. எல்லாம் இயற்கையென்பது நீர்ச்சுரவாதிகள் வாதிகளின் கொள்கை; நீர்ச்சுர தெய்வம் இல்லையென்பா. பஞ்சேந்திரியம் - மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் பஞ்சப் பொறிகளின் வயப்பட்ட ஸ்பரிஸம், இரசம், பார்வை, கந்தம், சப்தம் என்னும் ஐந்தறிவுகளாம்.

15 உலகக் திரே யுலகக் திரே

நாக்கடிப் பாச வாய்ப்பறை யறைந்து
சாற்றக் கேண்மின் சாற்றக் கேண்மின்
மனிதர்க்கு வயது நூறல்ல தில்லை
ஐம்ப திரவி லகலுந துயிலினால்

20 ஒட்டிய விளமையா லோரைந்து நீங்கும்
ஆக்கை யிளமையி லைம்முன்று நீங்கும்
எழுபது போகநீக் கிருப்பன முப்பதே.

(இ - ள்.) உலகத்தீரே உலகத்தீரே - பூமியிற் பிறந்திருப்பவர்களே! பூமியிற் பிறந்திருப்பவர்களே!!, நாக்கடிப்பு ஆக-நாவல் தழும்பெறும்படி, வாய்ப்பறை அறைந்து-வாயினுற் பறையடித்து முழக்கி, சாற்றக் கேண்மின் சாற்றக்கேண்மின்-சொல்லக் கேட்பீராக! சொல்லக் கேட்பீராக!!, மனிதர்க்கு - மானிடர்க்கு, வயது - ஆயுள் வருடங்கள், நூறு அல்லது - நூறே அல்லாமல், இல்லை - அதிகமில்லை; (அவற்றின்) இரவில்-இராப்போதில், துயிலினால் - தூக்கத்தினால், கீம்பது அகலும் - கீம்பது வருடங்கள் கழிந்துவிடும்; ஒட்டிய - பொருந்திய, இளமையால் - பாலப் பருவத்தினாலே, ஓர் - உணர்கின்ற, கீந்து நீங்கும் - கீந்து வருடங்கள் கழியும்; ஆக இளமையில் - நோயாலும் முதுமைப் பருவத்தாலும் உடம்பினோத்தலிலே, கீம்மூன்று நீங்கும் - பதினைந்து வருடங்கள் கழியும்; (ஆக இவ்வகைகளில்) எழுபது போக - எழுபது வருடங்கள் கழிய, நீக்கி - இவற்றைத்தள்ளி, இருப்பன - எஞ்சியிருப்பன, முப்பதே - முப்பது வருடங்களேயாம்.

(வி - ரை.) “முற்கூறியவையன்றி, நாம் உயர்ந்ததாகக் கருதியிருக்கும் மானிட ஜன்மத்தைப் பற்றி ஆராயுமிடத்தோ, அதுவும் உயர்ந்ததாகமாட்டாது; மானிடர்க் கேற்பட்ட வயதோ நூறு; அதில் கீம்பது தூக்கத்திற் கழியும்; அறியாமைப் பருவத்தில் கீந்து கிர்ப்பிரயோசனமாய்க் கழியும்; அறிவு குன்றியிருக்கும் முதுமைப் பருவத்திலும் நோய்முதலிய துன்பங்களிலும் பதினைந்து நீங்கும்; இவற்றில் எழுபது கழிய எஞ்சி நிற்பது முப்பதேயாகும்;” என, இவ்வுடிகளால் ஆயுளின் சிறுமை கூறப்பட்டது.

‘உலகத்தீர் உலகத்தீர்’ என்பது விளியடுக்கு; இங்ஙனம் ஒரு பொருளில் இரண்டடுக்கி வந்தது, இகழ்ச்சியென்னும் பொருளிலே பற்றிவந்த வழுவமைதியாம்; “அசைநிலை பொருள்நிலை இசைநிறைக் கொருசொல், இரண்டு மூன்றுநான் கெல்லேமுறை யடுக்கும்;”

என்பது நன்னூற் பொதுவியற் குத்திரம். 'சாற்றக் கேண்மின், சாற்றக் கேண்மின்', என்பதும் இவ்விசிபற்றியே வந்ததென்க. கடிப்பு-தழும்பு; கடிப்பாக என்பது பன்முறை பொலுத்தலை யுணர்த்திற்று. பறை - ஒருவிஷயத்தைப் பலருமறியும்படி சொல்லுதற்கறி குறியாக அடிக்கப்படும் ஒருவகைத் தோற்கருவி; இங்கே, வாயால் உரக்கக் கூவுதல் பறையறைதலாக உருவகிக்கப்பட்டது. கேண்மின்-முன்னிலப்பன்மை ஏவல் வினைமுற்று; இதில் கேள்-பகுதி, மின்-பன்மை முன்னிலவிசுதி. வயது-மானிடா வாழ்நாளின் ஒரு வருடத்தளவைக் காட்டும் ஒருவகை அளவுப்பெயர். கீம்பது, கீம் மூன்று என்பன பண்புத்தொகைகள். ஆக்கை யிளமை யென்பதில், இளமை இளைத்தலைக் குறிக்கும். நீக்கிருப்பன என்பதில் இகரம் தொகுத்தலாயிற்று.

உவந்துள்ள,

இன்புறு, நாளுந் சிலவே யதாஅன்று

25. துன்புறு, நாளுந் சிலவே யாதலால்
பெருக்கா றெத்தது செல்வம் பெருக்காற்
நிடி கரை யொத்த தளமை யிடிச நா
வாழ்மா மொத்தது வாழ்நா லாதலால்.

(இ-ள்) அவற்றுள்-எஞ்சினின்ற அந்த முப்பதுவயதுகளுள்ளும், இன்பு உறு-சுகத்தையடைகின்ற, நாளுந் - தினங்களும், சிலவே - சிலநாள்களே; அதாஅன்று-அதுவல்லாமல், துன்புறு நாளுந்-துடரையடையுந் தினங்களும், சிலவே-சிற்சிலவே; ஆதலால்-ஆகையினாலே, செல்வம் - உலகத்திலேற்படும் ஐசுவரியமானது, பெருக்காது ஒத்தது-(தோன்றிச் சில தினங்களில் மறையும்) நீர்ப்பெருக்கினையுடைய நதியை நிகர்த்ததாகும்; இளமை-(அச்செல்வத்தை யனுபவித்தற்குரியதாகிய) குமரப்பருவமோ, பெருக்காற்று - அப்பெருக்காற்றின் ஓரத்திலுள்ள, இடி கரை-இடித்துபோகும் நிலையிலிருக்கின்ற பலஹினமாகிய கரையை, ஒத்தது - நிகர்த்ததாகும்; வாழ் நாள் -

அச் செல்வத்தோடிருந்து வாழுகின்ற நாளோடு இடிகரை - மேற்கூறிய இடிகரையின்மேலே, வாழ் மரம் ஒத்தது - நிற்கின்ற மரத்தைப்போல நிலையற்றதாகும்; ஆதலால் - இவை யிவ்வாறிருக்கின்றன வாகையினாலே.

(வி - னா.) “எஞ்சி நின்ற அம்முப்பது பதங்களுளும் இன்பத்தை யடைகின்ற நாடாள் சில; துன்பத்தை யடைகின்ற நாட்கள் சில; ஆதலின், அவற்றுட் பெறும் செல்வம் ஆற்றின் வெள்ளப் பெருக்கை யொத்தது; இளமை அவ்வாற்றின் இடிகரை யொத்தது; வாழ்நாளோ அவ்விடிகரையிலுள்ள மரத்தை நிகர்த்தது,” என்று இவ்வடிகளில் இன்ப துன்பங்களின் வகையும், செல்வம் இளமை வாழ்நாள் ஆயிவற்றின் நிலையாமையும் கூறப்பட்டன. மனிதர்க்குத் தம் ஆயுளுக்குள் ஏற்பட்ட இன்ப துன்பங்கள் கலந்தே வரும்; அவர்கள் எப்பொழுதும் நிலத்த இன்பத்தையோ நிலபெற்ற துன்பத்தையோ அடையமாட்டார்கள்; ஆதலின், ‘இன்புறுநாளும் சில துன்புறுநாளும் சில,’ என்றார் ஆசிரியர். ஆற்றில், ஒருதினத்தில் திடீமென வெள்ளம் பெருகும், அகேததினத்தில் வற்றிவிடும்; அது போலச் செல்வமும் ஒருவரிடத்தில் ஒரு சமயத்தில் திடீமெனத் தோன்றி மற்றொரு சமயத்தில் அழியும். ஆற்றில் வெள்ளம் பெருகியோடும்போது சிற்சிலவிடங்களிலுள்ள கரையிலாய்ந்து கீழே அறுத்துச் செல்லும்; அப்போது அகரைய அடிப்பலமில்லாமல் விழுந்துவிடும் நிலைமையில் அசைந்துகொடிருக்கும்; அதற்கு இடிகரையென்று பெயர்; அஃது இன்னசமயமென்னும் நியதியின்றி வெள்ளம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும்போதே திடீமென விழுந்துவிடும்; அது போல் ஒருவர்க்குச் செல்வம் அதிகரித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அதை யனுபவித்தற்கு மிகவும் பொருத்தமான இளமையானது திடீமெனக் கழிந்து முதுமைவந்துவிடும். மேற்கூறிய இடிகரையில் ஒரு மாயிருக்கும்படித்தில் கரை அசையும்போதே அதுவும் தலைசுற்றிக் கொண்டிருந்து தன் வேர்கள் மூன்றுயே ஜலத்தால் அடியிற் பிடி

கப்புட்டுப்போவதால் அந்தக் கரை விழுவதற்கு முன்னரே வீழ்ந்தழியும்; அதுபோல் இளமை நடந்துகொண்டிருக்கும்போதே அது நீங்கி முதுமை வருவதற்கு முன்னர் ஆயுளமுடிந்து மாணம் சம்பவிக்கும்; ஆதலின், உலகத்தில் எவையும் நிலைபெற்றனவல்லவென்பது இவற்றின் மூலம் தெளியப்படும்.

‘அவற்றுள்’ என்பது தனிச்சொல். அதாவது - இன்னிசையுடையபெடை. நாள்கள் சிலவாயினும், ஜாதி யொருமைபற்றி ‘நாளும்’ என அவற்றை ஒருமையாற கூறினர் ஆசிரியர். பெருக்காறு, இடிகரை, வாழ்மரம், வாழ்நாள் என்பன வினைத்தொகைகள். ஒத்தது-வினையாலணையும் பெயர். நாள், செலவம் என்பன பெயர்ச் சொற்கள். இளமை-பண்புச்சொல்.

ஒன்றே செய்யவும் வேண்டு மொன்றும்

30 நன்றே செய்யவும் வேண்டு நன்றும்

இன்றே செய்யவும் வேண்டு மின் றும்

இன்னே செய்யவும் வேண்டு மின் றும்.

(இ-ள்.) ஒன்றே செய்யவும் வேண்டும் - ஒரு காரியத்தையே செய்யவேண்டும்; ஒன்றும்-அந்த ஒரு காரியத்தையும், நன்றே-நன்றாகவே, (அதாவது: தருமமாகவே) செய்யவும் வேண்டும் - புரிய வேண்டும்; நன்றும்-அந்த அறத்தையும், இன்றே செய்யவும் வேண்டும் - இற்றைநாளிலேயே இயற்றாதல் வேண்டும்; இன்றும்-அந்நினம் செய்யக் துணியும் இன்றையிலும், இன்னே - இப்பொழுதே, செய்யவும் வேண்டும்-புரிதலும் வேண்டும்; (அவவாறு செய்யாமல்) இன்னும் - (தேகம் நிலையற்றதெனத் தெரிந்துகொண்ட) இப்பொழுதும்.

(வி - ரை.) “மேற்கூறியபடி உலகவாழ்வு நிலையற்றதாயிருத்தலினாலே, எப்பொழுதும் நிலைத்த முத்தியின்பத்தைப் பெறுதற்கேதுவாகிய அறத்தை விரைந்து செய்யவேண்டும்,” என்பது இங்

வடிகளின் கருத்து. நன்மை எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த இணையற்ற தாய் வளங்குதலின், அகளை எப்பொழுதும் நினைப்பெறத்தக்கதும், ஒப்பற்றதமாகிய கவஸ்துவைப்போல பாவித்து, 'ஒன்று' தீன் றும், தேகம் கூணகேரமாவது நிலத்திருக்குமென்று சொல்லும் பெற்றியுடைய கன்னகலின் அவவறத்தை இன்றே செய்யவேண்டு மென்றும், எதிலும் இப்பொழுதே விரைந்த செய்யவேண்டுமென் றும் கூறினர். 'ஒன்றே செய்யவும் வேண்டும்' எனத்திலுள்ள உம்மை இசைநிறைப் பொருளது. மற்றைய வும்கள் ஒவ்வொன் றும் முன் சொல்லும் விஷயத்தைப்பற்றி நின்றலால் நிறந்ததுதழுவி யன; இன்னும் இவை, பின்வரும் விஷயங்களையும் தொடர்ந்த நின்றலால் எதிரதுதழுவின வெனவுங் கூறலாம். ஏகாரங்கள் தேற் றப்பொருளன. ஒன்று - ஒருமை யென்னும் பண்புச் சொற்றிரிபு. நன்று-நன்மையென்னும் பண்புச்சொற்றிரிபு.

நாளை நாளை யென்பீ ராகில்

நமனுடை முறைநா ளாவது மறியீர்

35 நம்முடை முறைநா ளாவது மறியீர்

எப்போ தாயினுங் கூற்றுவன் வருவான்

அப்போ தந்தக் கூற்றுவன் நன்னைப்

போற்றவும் போகான் பொருளொடும் போகான்

சாற்றவும் போகான் நமரொடும் போகான்

40 நல்லா ரென்னு னெல்லா வறியான்

தீயா ரென்னுன் செல்வரென் னுன்னான்

தரியா னெருகணந் தறுக னுள்ளன்

உயிர்கொடு போவா னுடல்கொடு போகான்.

(இ - ள்.) நாளை நாளை என்பீராகில் - (அந்த நன்மையைச் செய்யாமல்) நாளைக்குச் செய்வோம் நாளைக்குச் செய்வோம் என்று

சொல்லி வீண்காலக் கீழிப்பீராகில், (நாமிருப்பவன், அல்ல; நிச்சயமில்லாவிடினும் நம் ஆயுள் முடிவையாவது காண்பான் என்றுலோ) நம்முடைமுறைநான்-நம்முயிரைக் கொண்டுபோகவரும் - உனதுகிரமமாகிய நான், ஆவதும்-எற்படுஞ் சமயத்தையும், அறியீர்-அறியமாட்டீர்; நம்முடை முறை நான் - நம்முடைய உயிர் செல்லத்தக்க கிரமமாகிய நான், ஆவதும் - எற்படுவதையும், அறியீர் - உணரமாட்டீர்; கூற்றுவன்-யமன், எப்போதாயினும் வருவான் - எந்தச் சமயத்திலேனும் உயிரைக் கொண்டுசெல்ல வருவான்; அப்போது - அங்கனம் வரும் அச்சமயத்தில், அந்தக் கூற்றுவன் தன்னை - அந்தக் காலனை, போற்றவும் - துதித்தாலும், போகான் - அவன் விட்டுச் செல்லமாட்டான்; (நாங்கள் வேண்டிய பொருள்கள் தருகிறோம், எங்களை விட்டுவிடு என்று திரவியத்தைக் கொடுத்தாலும்) பொருளுொடும் - அவன் அந்தப் பொருளைப் பெற்றுக்கொண்டதுடனையும், போகான்-உயிரை விட்டுச் செல்லான்; சூற்றவும் போகான் - உபசார வார்த்தைகள் கூறினாலும் போகமாட்டான்; (நம்முடைய சுற்றத்தார்களை யெல்லாம் நாளடைவில் பிடித்துச் சென்றாலும், அவ்வளவில் திருப்தியடைந்து நம்மைமட்டுமாவது விட்டுவிடலாமென்ற எண்ணம் அவனுக்குண்டாகமாட்டா தாதலால்) தமரொடும் - நம் சுற்றத்தாரைப் பிடித்துச் செல்வதோடு மத்திரமாவது, போகான் - திருப்தியடைந்து செல்லான்; நல்லார் என்னான் - தன்னாற் பிடிக்கப்படுபவரை நல்லவர்களென்றும் கருதமாட்டான்; தீயார் என்னான்-தீயவரென்றுங் கருதமாட்டான்; நல்குரவு-ஒருவர் அடையும் வறுமைக் கஷ்டத்தையும், அறியான்-உணரமாட்டான்; (இன்னும் தன்னிடம் அகப்படுவோரைச்) செல்வர் என்று உன்னான்-தனவந்தர்களென்று கருதி விட்டுவிடமாட்டான்; (ஒருவருக்கு ஆயுள் முடிந்துவிட்டால்) ஒரு கணம்-ஒரு கணமாயினும், தரியான்-சகித்துத் தாமதிகமமாட்டான் (அவனோ) தறுகணான் - அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்தவன்; உயிர் கொடுபோவான்-(நேர்ந்த சமயத்தில் வந்து தாணியியமில்லாமல் கஷ்ட

முடைய) உயிரைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு போய்விடுவான்; உடல் கொடு போகான். நம்முடைய தேகத்தைக் கொண்டுபோகமாட்டான் (நிவேதமெனத் தள்ளிவிடுவான்).

(வி - ரா.) “மேற்கூறிய நன்மையை இப்பொழுதே செய்யாமல் நாளைச் செய்யோமென்று நினைத்தால், அதுவரை நாம் இருப்போமென்பது நிச்சயமில்லை; எமன் நம்முடைய உயிரைக்கொண்டு போக வரும் நாளையும், நாம் அவன் கையிலகப்பட்டுச் செல்லும் நாளையும் அறியமாட்டோம்; எந்தச் சமயத்திலாவது கூற்றுவன் திடமென வந்துவிடுவான்; அப்போது அவன் என்னைப் போற்றினாலும் நம்மை விட்டுப்போகமாட்டான்; தனக்குப் பாராட்டு கொடுத்தாலும் போகமாட்டான்; உபசாரங் கூறினாலும் போகமாட்டான்; நம் சுற்றத்தவரைப் பிடித்துச் சென்றிருந்தாலும் அவ்வளவில் திருப்தியடைந்து நம்மை விட்டுச்செல்லான்; ஒருவரை நல்லவரென்று நினைத்து விட மாட்டான்; ஒருவர் கஷ்டமாயும் கவனிக்கக்கூடாது; ஒருவரைத் தீயவரென்று நினைத்துக் கொண்டுபோய்க் கண்டனை புரியவுமாட்டான், செல்வமுடையவரென்று தாக்கணியமாய் ஒருவரை விடவுமாட்டான்; அவன் சமஸ்தரால், கொண்டுபோகும் விஷயத்தில் எல்லோரையும் ஒரே தன்மையாகவே பாவித்து அவரவர்க்கு நாள் முடிந்தவுடன் விரைந்து நம்மைப் பிடித்துச்செல்வான்; நாம் அபிமானமாக வைத்திருக்கும் தேகத்தையும் கொண்டுபோவானேவெனில், அதனைக்கொண்டு செல்லான்; நம்முயிரையே பற்றிச்செல்வான்; இவ்வாறு நம்முடைய இயல்பு திடமென மாறக்கூடியதாயிருப்பதனால் சிறிதும் தாமதிக்காது இப்பொழுதே அறத்தைச் செய்ய வேண்டும்,” என்பது இவ்வடிகளின் கருத்து.

“அன்றறிவா மென்னு தறஞ்செய்க மற்றது
பொன்றுக்காற் பொன்றாத் துணை.”

என்பது திருக்குறள்.

நாளை நாளை-இழிவுப்பொருள்பற்றிவந்த அழிக்கு. முறை நாள்-
கொண்டுபோவதற்குப் பிரமனால் ஏற்படுத்திய நாள். 'நம்முடைய
முறைநாளாவதும்' என்பதிலுள்ள உம்மை எதிர்வுதழுவிவது. 'நம்
முறை முறைநாளாவதும்' என்பதின் உம்மை இதற்குத் தழுவிவது.
எப்போதாயினும்' என்பதன் உம்மை முற்றும்மை; அஃது இனைத்
தென்றறி பொருள்பற்றிவந்தது மற்றைய உம்மைகள் உயர்வுசிறப்
புப் பொருளை. கூற்றுவன்-கூறுகெய்ப்பவன்; அநாவது: உடலையும்
உயிரையும் வேறு பிரிப்பவன். தமர்-தம்மைச் சார்ந்தவர்; தம்-பகுதி,
அர்-விருதி.

எனது கழுவிர் ஏழை மாந்தர்கான்

45 உயிரினை யிழந்தோ யுடலினை யிழந்தோ
உயிரிழந்த முதுமென் றேதுவி யாடுவீர்
உடலினை யன்றலா தின்றங் காண்டிலீர்
உயிரினை யிழந்த யுடலது தன்னைக்
களவு கொண்ட சர்வனைப் போலக்

50 காலு மார்த்துக் கையு மார்த்துக்
கூறை களைந்து கோவரைங் கொளுவி
சமத் தீயை யெரியெழ மூட்டிப்
பொடிபடச் சட்டுப் புன்விடை மூழ்கிப்
போய்த்தம ரோடும் புந்தினைந் தழுவது

55 சலமெனப் படுமோ சதுரெனப் படுமோ.

(இ - ள்.) ஏழை மாந்தர்கான் - அறிவற்ற மனிதர்களே! (அங்
கனம் அறஞ் செய்யாதிருக்க, கூற்றுவன், நீயகர் மெய்யெனக்
கொண்டிருந்த உடலைத் தள்ளி உங்கள் உயிரைக் கொண்டுபோன
மாத்திரத்தில் நீங்கள் எதையோ இழந்துவிட்டதாகக் கருதி விவஸ்
தையற்று) அழுவீர்-அழுவீர்கள், (அவ்வாறழுவது) ஏதாக்கு-எதற்கு?
உயிரினை இழந்தோ-ஆவியைக் கைவிட்டோ? உடலினை இழந்தோ-
தேசத்தைக் கைவிட்டோ? உயிர் இழந்து-ஆவியைவிட்டு, அழுவதும்

என்று - அழுகின்றோம் என்று, ஒதுவீராகில்-நீர் சொல்வதனால், (நீங்கள் நிலையென நினைத்திருக்கும் உடல், உயிர் நீங்கின அன்ற அழிந்துபோகிறது; அவ்வாறு அழிந்த) உடலினை-தேகத்தை, அன்று அல்லாது- உதமறைந்த அன்றைக்கே அல்லாமல், இவ்வுதமற்காண் கிலீர்-இன்றைக்கும் காணமாட்டீர்கள்; (அவ்வாறு நீங்கள் உடலை நிலையென நினைத்தும்) உயிரினை இழந்த-ஆவியைவிட்ட, தடலது தன்னை-அந்தத் தேகத்தை, களவு கொண்ட - திருட்டுத்தொழிலைக் கைக்கொண்ட, கள்வனெப்போல-திருடனைப்போல, காலம் ஆர்த்து- கால்களையுங் கட்டி, கையும் ஆர்த்து-கைகளையுங் கட்டி, கூறா கலீ ந்து - வஸ்திரத்தை நீக்கி, கோவணம் கொளுவி - உள்நுடையைத் தொகுத்துக் கட்டி, (சமத்திற் கொண்டபோய்க் கட்டையின்மேற் சேர்த்து) சமத்தியை-சுடுகாட்டு நெருப்பை, எரி எழ - எரிதலுண் டாகும்படி, மூட்டி - கொளுத்தி, பொடிபட - நீறாகும்படி, சுட்டு - எரித்துவிட்டு, புனலிடை மூழ்கி-ஜலத்திற் குளித்தா, போய் - வீட் டிற்குச் சென்று, தமரோடும்-சுற்றத்தாரோடும், புந்தி னைந்து-அறிவு கலங்கி, அழுவது - அழும்செய்கை, சலம் எனப்படுமோ - பொய் யென்று சொல்லப்படுமோ? சதுர் எனப்படுமோ-திறமானதென்று கூறப்படுமோ?

(வி-ரை.) “எமன் உடலையும் உயிரையும் வேறு பிரித்து உயிரைக் கொண்டு சென்றபின், ஆவி எப்பொழுதும் நிலையுள்ளதாயிருந்தும், அது போய்விட்டதாகவும், உடம்பு தங்களிடமிருப்பதாகவும் மனி தர் கருதி அழுவார்கள்; பின்னர் அவ்வுடலையும் சுட்டு நீராக்கிவிட்டு அதனை எப்பொழுதும் காணாதவர்களாய்த் துக்கித்தழுவார்கள்; இவர்கள் அங்ஙனம் அழுவதைப் பொய்யானதென்றாவது மெய்யான தென்றாவது துணியமுடியாது. ஆதலின், இவர்கள் உண்மை யின்னதென்றுணராது மயக்கிடைப்பட்டவராவர்,” என்பது இவ் வடிகளின் கருத்து.

இழந்தோ ன்ளனும் இரண்டிலுமுள்ள ஏகாங்கன் 'விஞப்
பொருளன. அழுதும்-பன்மை மத்தன்மை வினைமுற்று; அழு - பகுதி,
தழுவிகுதி. இன் னும் என்பதிலுள்ள உம்மை இறந்தது தழுவியது.
காலும் என்பதின் உம்மை எதிரது தழுவியது. கையும் என்பதன்
உம்மை இறந்தது தழுவியது. ஆர்த்து, கலாந்த, கொளுவி, மூட்டி,
சுட்டி, மூழ்கி. என்பன வினையெச்சங்கள். சலம் - பொய். சதுர் -
திருமை; இங்கே நிச்சயங் குறித்துநின்றது. முன்னே உயிர்போனதற்
கழுதீர், பின்னர் உடலினைச் சுட்டமுதீர்; இவற்
றுள் எந்த அழுகை உறுதியானது? நீங்கள் உயிருக் கழுதீர்களா?
உடலுக் கழுதீர்களா? இரண்டிற் த மழுதீர்களா? என்று வினா வந்தது,
'புந்திறைந்தழுவது சலமெனப்படுமோ சதுரெனப்படுமோ' என்றார்.

பார்ப்பன மாந்தர்காள் பகர்வது கேண்மின்
இறந்தவ ராயுமை யிவ்விடை யிருத்திப்
பாவனை மந்திரம பலபட வுரைத்தே
உமக்கவர் புத்திர ருட்டின போது

60 அடுபசி யாற்குலைந் தாங்கவர் மிண்டு
கையேந்தி நிற்பது கண்டதார் புகலீர்
அருந்திய வுண்டியா லார்பசி கழிந்தது?

(இ-ள்.) பார்ப்பன மாந்தர்காள்-(உலகத்தில் மற்ற வகுப்பாரைக்
காட்டினும் உயர்ந்தவராகவும், வேதசாஸ்திரங்களை யுணர்ந்தவர்க
ளாகவும் கருதப்படும்) பார்ப்பாராகிய மனிதர்களே! (இங்ஙனம்
உலகத்தவர் உண்மை யின்னதென் றுணராதிருக்கவும், நீங்கள்
பிதார்க்கள் முதலிய முன்னோர்களை நேரில் பார்ப்பவரைப் போன்று
பிதார்க்கடன் முதலியவற்றைச் செய்கின்றீர்; இன்னும் நான்)
பகர்வது கேண்மின்-சொல்வதையும் சற்றே கவனித்துக் கேளுங்
கள்! உமை - உங்களை, இறந்தவராய் - முன்னே யிறந்து போன
பிதார்களாகக் கருதி, இவ்விடை - இவ்வுலகத்தினிடமாக, பாவனை

இருத்தி - பாவனையாக உட்காரவைத்து, பலபி - பலவிதமாக வுண்டாக, மந்திரம் உரைத்து - மந்திரங்களைச் சொல்லி, உமகரு உங்களுக்கு அவர் - அங்ஙனம் பாவனை செய்தவர்களாகிய, புத்திரகுமாரர்களும், ஊட்டின்போது - ஆதாராதிகளோ உண்பித்த சமயத்தில், அடு பசியால்-வருத்துகின்ற பசியினாலே, குலைந்து - நிலை தளர்ந்து, ஆங்கு - அவ்விடத்தே, அவர் - ிந்துபோன பிசுர்க்களாகிய அவர்கள், மீண்டு - அவ் வுலகத்தைவிட்டுத் திரும்பிவந்த, கையேந்தி நிற்பது - அவவுணவை வாங்கும் பொருட்டுக் கரங்களை ஏந்திக்கொண்டு நிற்பதை, ஆர் கண்டது - பார்த்தவரியாவர்? அருந்தியு - அவ வாறு வந்து கையேந்தி வாங்கிச் சாப்பிட்ட, உண்டியால்-உணவால், ஆர் பசி சழிந்தது - எவருடைய பசி நீங்கிற்று? புகலீர் - இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து சொல்லக்கடவீராக.

(வி - ரை.) “மேற்கூறியபடி மனிதர் அவ்வாறு இறந்ததற்கருவதுமின்றி, அங்ஙனம் இறந்த பிறாக்களுக்கு மந்திரஞ்சொல்லி ஆதாராதிகளையும் படைத்துப் பூசனை புரிகின்றீர்; அவர்கள் வந்து அவ்வுணவுகளை வாங்கி யுண்பதை நீங்கள் காணவு மாட்டீர்கள்; ஆதலின், இவ்விஷயத்திலும் நீங்கள் விவஸ்தையற்றவர்களாகவே யிருக்கின்றீர்,” என்பது இவ்வடிகளின் கருத்து. பிராமணர் தம்மைத் தாழ்மையாகக் கருதியதை நீக்கும்பொருட்டே கபிலர் இந்நூலைச் செய்தனராகலானும், பிராமணர் தம்மை உயர்ந்தவராகக் கருதியிருந்தும் அவரும் இங்ஙனம் மயக்கிடைப்பட்டுழன்றன ரென்பதை விளக்கப் புகுந்தனராகலானும், இங்கு, ‘பார்ப்பன மாந்தர்கள்,’ என அவரையே முக்கியமாக விளித்துக் கூறினர். ஆத்மாவின் தன்மையை நோக்குங்கால் இறந்தவரும் தேகத்தோ டுருப்பவரும் எப்பொழுதும் நிலபெற்ற ஒரேதன்மை யுடையவராகலின், இறந்தவர் செய்கையையும் இருப்பவர் செய்கையையும் விரலிப் பொதுவாக மனிதர்பாலேற்றி முன்னிலையாகவும், படர்க்கையாகவும் வைத்துக் கூறினர். பாவனையாக இருத்ததல் - இருப்பதாகப் பாவித்தல். அவர்

புத்திரர் - இருபையொட்டுப் பண்புத்தொகை. 'உண்டினை' என்பதற்கேற்ப, 'ஆகாராதிகள்' என்னும் செயப்படுபொருள் வருவிக்கப்பட்டது. அடுதல் - கொல்லுதல்; அஃதிங்கே வருத்தத்தை யுணர்த்திற்று. கண்டது - பார்த்தசெய்கை; அஃதிங்கே அச்செய்கை யுடையாரை விளக்கிற்று.

ஒட்டியர் மிலேச்ச ருணர் சிங்களர்
இட்டிடைச் சோனகர் யவனர் சீனத்தர்
65 பற்பலர் நாட்டிலும் பார்ப்பா நிலையால்.

(இ - ள்.) (மேற்கூறியபடி உலகத்தின் உண்மை யியல்பை யுணராதிருந்தும், நான்குவகைச் சாதிகளை நீங்களே பிரித்துக்கொண்டு அவர்களுள் நீங்களே உயர்ந்தவர்களென்றும் உங்களாலேயே உலகம் நடைபெறுகிறதென்றும் கருதியிருக்கின்றீர்கள்; நீங்களிருக்கும் இவ்விந்திய நாடொழிய) ஒட்டியர் - ஒட்டியரும், மிலேச்சர் - மிலேச்சரும், ஊணர் - ஊணரும், சிங்களர் - சிங்களரும், இட்டிடை - அற்பமான தன்மையையுடைய, சோனகர் - தூலக்கரும், யவனர் - யவனரும், சீனத்தர் - சீனரும், (ஆகிய) பற்பலர் நாட்டிலும் - பற்பலரிருக்கின்ற தேசங்களிலும், பார்ப்பார் இல்ல - பிராமணர்கள் இல்ல, (அவ்வாறில்லாததால் அணுவகள் வளப்பத்தில் ஏதேனும் குறைவுற்றிருக்கின்றனவா?)

(வி - ளார்.) "மனிதர் வார்க்கத்தாருள், ஆண், பெண் ஆகிய இரண்டே சாதிகள் ஏற்பட்டிருக்க, நீங்களே நான்குவகையைப் பிரித்துக் கொண்டு அவ்வகைத் தன்னும் வேதியர்களாகிய நீங்களே சிறந்தவர்களென்றும், உங்களாலேயே உலகத்தில் எல்லாக் காரியங்களும் நடைபெறுகின்றனவென்றும் எண்ணிக் களிக்கின்றீர்; அவ்வாறு உங்களாலேயே உலகின் எல்லாம் நடைபெறக் கூடியனவாயிருக்குமானால், நீங்களில்லாத அநேக தேசங்களிருக்கின்றனவே; அவையெல்லாம் நீங்களிருக்கும் தேசத்தைக்காட்டினும் மிசச் செழிப்

படைந் திருக்கின்றனவே? நீங்களில்லாததால் அனைவ் பாழடைந் தல்லவோ இருக்கவேண்டும்; அந்நனம் பாழடையாமல் செழிப்புற் றிருத்தற்குக் காரணமியாது? இதனாலேயே நீங்கள் கொண்டிருக் கும் கொள்கை பேதைமை யென்பது விளங்கவில்லையா,” என்பது இவ்வடிகளின் கருத்து.

ஒட்டியர்-ஐம்பத்தாறு தேசங்களுள் ஒன்றாகிய ஒட்டிய்மேன் னுள் தேசத்திலுள்ளவர். மிலேச்சர்-துருக்கியருள் ஒருவகைக் காட்டி லூதியார். ஊணர் - ஊணமென்னும் தேசத்திலுள்ளவர். சிங்கநர்- இலங்கைத் தீவில் சிங்கநாட்டி லுள்ளவர். சோனகர்-துலங்கர். யவனர்-யவனதேசத்தார்; இவர்கள், கம்மியத்தொழிலில் சிறந்தவர்; இதனை,

“பொன்சொரி கதவுதாளிற் றிறந்துபொன் யவனப்பேழை”

“மணியியல் யவனச்செப்பின் மங்கலத் துகிலைவாங்கி,”

என்னும் சீவகசிந்தாமணிச் செய்யுளடிகளா ளுணர்க. சீனத்தர்-சீன தேசத்தவர். இட்டிடை-அற்பம்; அலிங்ககே தொழின் மேற்று.

முற்படைப பதனில்லை ருகிரா முறைமைபோல்
நால்வகைச் சாதியிந் நாட்டினி னுட்டினிர்
நேர்வகை கிழ்வகை விளங்குவ தொழக்கால்
பெற்ற மு பெறுபையும் பிறப்பினில் வேறே

70 அவ்விரு சாதியி லாண்பெண் மாறிக்
கலந்து கருப்பெறல் கண்ட துண்டோ
ஒருவகைச் சாதியா மக்கட் பிறப்பினீ
நிருவகை யாகநீ ரியம்பிய குலத்து
ஆண்பெண் மாறி யணைதலு மணைந்தாசின்

75 கார்ப்பொறை யுயிர்ப்பாதுங் காண்கின்றி லீரோ
எங்கிலந் தெக்தனித் திடப்படு கின்றதோ
அந்திலந் தந்தவித தங்குரிந் திடுமலால

- மாநிலே நு தும் வழக்கபொன் றிலையே
 பூசுமர்ப புணர் று புலையிப றின்ற
 80 புக்கிச சாயிலேயர் தூசா சலையோ
 பெற்றழ மெருமைமயம் பேதமாய்த் தெதான்றல்போல்
 பாபநிற மீபதமாம வடிவெவர் கண்டுமார்
 வாட்டா னுறுபுமெய் வண்ண மீமா டுகினில்
 வேயுரை பாவம மொரியா டுகின்ற.
 85 தெந்நிலைய புலையன் வடமுறை கெகிற்
 பழுதற வோதிப பாபபா னுலான்
 வடதிசைப பாபபா ன தெந்நிலைக் கேகின்
 நடையறு கொணிப புலைய னுலான்.

(இ - ள்.) (மேற்கூறியபடி ஈகன் ஜாதிகளைப் பிரித்ததிலும்
 பிறர் கம்பும்படி) முற்படைப்பசனில்- ஆதி ஸ்ருஷ்டியிலே, வேறாசிய
 முறைமைபோல அவை வேறுகப் பிரிந்த கிரமமபோலச் சான்றிரங்க
 ளிற்கூறி, இந்நாட்டினில்-ஆத இந்நியநாட்டிலே, நால்வகைச் சாதி-
 ஆந்த நால்வகைச் சாதிகளாயும், நாட்டினோ-நிலநிறத்தினோர்; (ஆய்
 வற்று நீங்கள் நாட்டினுடும் உயர்ந்த சாதியும் தாழ்ந்த சாதியும் பிறப்
 பினாலேற்படமாட்டா); மேலவ-உயர்ந்தவகுப்பக்கருக, கீழ்வகை-
 தாழ்ந்தவகுப்புக்களும், விளங்குவது-உகததில் மனித வகுப்பாரில்
 தோன்றுவது, ஒழிக்கால்-அவ்வாறானுடைய நன்னடை துன்னடை
 ஆகிய ஒழுக்கக்களினுடையே ஏற்படுவனவாம்; (பிறப்பினால் ஜாதி
 பேதங்கள் ஏற்படுவனவேறு விதமாம்; எவ்வாறெனில், மனிதர் ஒரு
 வகுப்பு, ஒருது ஒரு வகுப்பு, எருமை ஒரு வகுப்பு; இவைபோல
 ஒவ்வொரு ஜாதியும் பிறப்பினால் பேதமாகமையனறி ஒரே வகுப்பில்
 பல பேதங்கள் ஏற்பட வாயமுண்டே; அப்படி யேற்படுவதற்கு இவ
 வகைப் பிறப்புப் பேதங்களுள் ஒன்றிலொன்று கலக்கமாட்டா;
 ஒரே வகுப்பில், ஒழுக்கத்தால் சிறிது பேதப்பட்டிருந்தாலும் ஒன்
 ரேனொன்று கலந்து சந்தி விருத்தியுண்டாய்; உயர்ந்ததாரண்

மாக) பெற்றழிந்-பகலும், எருமைமூர்-மேகியும், பிறப்பினில்-பிறப்
பால், வேறே-புலம்பேறும்; (அப்படி யிருப்பதால் அவளிருந்தாதி
யும் கலக்கமாட்டா) அவ்விரு நாநிலில்-அந்த இரண்டு வகுப்புள்ளும்,
ஆண் பெண் மாறி - ஆணும் பெண்ணும் மாறுபட்டு, (அதாவது:
ஒரு ஜாதி ஆணும் ஒரு ஜாதிப் பெண்ணுமாக நோக்கி) கலந்தா-புணர்
ந்து, கருப்பெறல்-கருப்பம் தரித்தலை, கண்டது உண் மீடா-எவ்வாறும்
பார்த்ததுண்டோ? (இல்லை); (இதுபொல, மனிதவாக்கத்தாருள் உண்
டொவென்று ஆராய்ந்து பார்த்துமிடத்து இவ்விதம் நிகழாதிருப்ப
தில்லை; நீங்கள் நான்கு வகையாகப் பிரித்து அவர்கள் மனிதரென்
ளும் ஒரே வகுப்பினராயிருப்பதை முன்னிட்டு ஒழுங்குதகால் பேசுப்
பட்டிருப்பவர்களுள்ளும் ஆண் பெண் மாறிக் கலந்தால் சந்தரி உற்
பத்தியாகவியுகின்றது; இவ்விதம்) ஒருவகைச் சாதிபாபம் - ஒருவித
உதப்பாகிய, மக்கள் பிறப்பில் - மனித ஆண் பெண்கள், நீர்-நீங்கள்,
சரிருவகையாக - நான்கு வகையாக, இயம்பிய-கூறிய, குலத்து-
ஜாதிகளிலே, ஆண் பெண் மாறி-ஆணும் பெண்ணும் மாற்றமாக,
அணைதலும்-கூடுதலும், அணைந்தபின்-அங்ஙனம் கூடியபின், கருப்
பொறை உயிர்ப்பதம் - கருவாகிய பாரத்தைத் தாங்கிப் பெண்கள்
பிள்ளைகளைப் பெறுவதையும், காணவின்றிலீரோ - அறிகிலீரோ?
(இன்னும் நீங்கள் இவ்வாறு பேதைமையால் பிரித்த சாதிகளில் ஒரு
சாதி ஆணும், ஒரு சாதிப் பெண்ணும் மாறிக் கூடிப் பிறந்த பிள்ளை
களை இழிந்தவராகக் கருதுகின்றீர்; அப்படியே உங்கள் அப்பிரா
யம்போல் மனித வகுப்பாரில் ஜாதிபேதத்தை வைத்துக்கொண்டா
லும் மேற்கூறியபடி பிறக்கும் எல்லோரையும் இழிவுடையராகக்
கருத நியாயமில்லை; உயர்ந்த ஜாதிப்பெண்ணும் இழிந்த ஜாதி
ஆணும் கூடிப்பெற்ற பிள்ளையை வேண்டுமா? அல்ல இழிவாக நினைக்க
லாம்; உயர்குலத்தானும் இழிகுலத்தவளும் கூடிப் பெற்ற பிள்ளை
யை எங்ஙனம் தாழ்மையாகக் கருதுதல்கூடும்? அப்பிள்ளை எவ்
விதத்தாலும் தாழ்ந்தவ னாகமாட்டான்) எங்கிலத்து-எந்தப் பூமியில்,

எந்த வித்து-எவ்வகையான விதை, இடப்படுகின்றதோ-விதைக்கப் படுகின்றதோ, அந்நிலத்து-அந்தப் பூமியில், அந்த வித்து - அதே விதை, அந்நூரித்திடும் அல்லால்-முளைக்குமே யல்லாமல், மாறி - மாற்றமடைந்து, வேறு ஆதம்-வேறொன்றாக அந்நில பேதத்தால் முளைக்கும், வழுக்கம் ஒன்று-ஒரு வழுக்கம், இல்லை-ஏற்படுவதில்லை; (அதபோல) புலைச்சியர்-உட்கள் ஜாதிப்பிரிவினையாள் நீசஸ்திரீக னெனக் கருதப்படுவோர், பூசரா புணர்ந்து - பிராமணரைக் கூடி, ஈன்ற-பெற, புத்திரராயினோர்-குமாரரானவர், பூசரர் அல்லரோ-பிராமணராகமாட்டாரோ? (ஆவர்; ஆதலின், நீங்கள் கொண்டிருக்கும் ஜாதிபேதக்கொள்கை, எவ்வகையிலும் ஆராயுமிடத்துப் பேதை மையுடையதாகவே காணப்படும்; மனித வகுப்பில் ஒழுக்கத்தாலும் தோற்றத்தாலும் பேதவ காணலாமேயன்றி, பிறப்பால் பேதங்காணுதற்கேதுவில்லை) பெற்றமும் - பசுவும், எருமையும்-மேதியும், பேத மாய்த் தோன்றல்போல்-எல்லாகைக் குணங்களாலும் வெவ்வேறு ஜாதியாகத் தோன்றுவதுபோல, மாந்தரில்-ஒரே வகுப்பாகிய மனிதர்களுக்கும், பேதமாம் வடிவு-வெவ்வேறு வகையான உருவத்தை, எவா கண்ணொள-பார்த்தவரியாய்? (ஒருவருமில்லை; மனிதருடைய) வாழ்நாள்-ஆயுளும், உறுப்பு-அவயவங்களும், மெய்வண்ணமோடு-தேகவடிவமும், அறிவினில்-புத்தியில், வேற்றுமையாவதும்-வெவ்வேறு வகைப்படுவதும், வெளிப்படல் இன்று - தோற்றவ தில்லை; (ஆதலின், நீங்கள் பிறப்பால் உயாவோ தாழ்வோ கருத வேண்டாம்; ஒழுக்கத்தைப்பற்றியே உயர்வு தாழ்வு கருதுவீராக!) தென்திசைப் புலையன்-தெற்குத் திக்கிலுள்ள நீசனும், வடதிசைக்கு ஏகின்-புண்ணிய பூமியாகிய உத்தர திக்கில் சென்றால், பழுது அற-குற்றம்நீங்க, ஒதி-வேதத்தை ஒதியுணர்ந்து, பார்ப்பான் ஆவான்-பிராம ண னாயான்; வடதிசைப் பார்ப்பான்-உத்தரதிசையிலுள்ள வேதியன், தென்திசைக்கு ஏகின் - சுஷணதிக்கிற் போவானானால், நட்டையது கோணி - தான் உத்தரதிக்கில் பழகியிருந்த பிராமண-வொழுக்கம்

மாறுபட்டு, புலையன் ஆவான்-நீசு வொழுக்கங்களைக்கொண்டு நீசனாய் விடுவான், (இதனாலேயே முழுக்கத்தால் உயர்வு தாழ்வு வற்படுமென்பது உங்கட்கு நன்கு புலப்படும)

(வி - ரா.) “மேற்கூடியபடி இவ்விந்திய நாட்டைத் தவிர மற்றைய நாடுகளில் பிராமணர் முதலிய ஜாதி வகுப்புகள் இல்லா திருந்தும், பிராமணர்களை! நீங்கள் மாத்திரம் ஆதிகாலந்தொட்டே இங்கு வெவ்வேறு சாதிகள் பிறப்பால் உண்டானதுபோல நான்கு வகைச் சாதிகளைப் பிரித்து நிலைநிறுத்துவீர்; உயர்வுத் தாழ்வும் ஒழுக்கத்தால் நிகழ்வனவேயன்றிப் பிறப்பால் நிகழ்வனவல்ல; உலகத்தில் மானிடர், அராவர் நடக்கைக்குத் தக்கபடி உயர் வர்களுகவும், தாழ்த்தவர்களுகவும் பிரிப்பாருக்கின்றார்கள். பிறப்பால் அங்ஙனம் பிரிவில்லை. பிறப்பால் மானிடர் ஒரே தன்மையுடையவராவர்; இவர்களுள், எருதும் எருமையும்போல வகுப்பு பேசுமிருக்கும் பசுத்தில், உங்களால் பிரிசு பபட்ட பல வகைச் சாதிகளுள் ஒரு வகை ஆணும் மற்றொருவகைப் பெண்ணும் கூடிச் சந்ததி உற்பத்தி யாவதற் கேதுவில்லை; மனித வகுப்பாருள் எந்த ஆணும் எந்தப் பெண்ணும் கூடினும் சந்ததி உற்பத்தியாகின்றது; பசுவும், எருமையும் வெவ்வேறு வகையா யிருப்பதால் அவற்றுள் ஒருபகை ஆணும் மற்றொருவகைப் பெண்ணுங் கூடுவதில்லை, சந்ததி தோன்றுவது மில்லை; இதனாலேயே மனிதர் ஒரே வகுப்பினரென்பது விளங்க வில்லையா? இன்னும் நீங்கள், உங்களுடைய ஜாதிப் பிரிவினையால், ஒருவகுப்பானும் ஒரு வகுப்புப் பெண்ணும் கூடிப்பெற்ற பிள்ளைகளை யெல்லாம் இழிவானவர்களென்று கருதுகிறீர்கள்; அங்ஙனம் கருதாவதில் உயர்தலப் பெண்ணும் இழிதலத் தாணும் கூடிப்பெற்ற பிள்ளையை யெண்மொருவ் உங்கள் கொள்கைப்படி தாழ்வாகக் கருதலாம்; இழிதலப் பெண்ணும் உயர் தலத்தாணும் கூடிப்பெற்ற பிள்ளையை இழிவாகக் கூறல் தகுதியாமா? பெண் இழிவானவனா யிருப்பினும் கருவானது உயர்

குலத்தான் நாதத்தால் உற்பத்தி யானபடியால் அதனினும் பிறந் தவன் உயர்ந்தவனே யாவன்; ஒரு வித்தை ஒரு நிலத்திலிட்டால் அவ வித்தானது தன்னியற்கைப்படி மூலோக்குமே யன்றி நிலபேத தால் வேறுவகை யாகாது; இதைக்கொண்டு, வேதியனைக் கூடிப் புலேச்சி யின்ற பிள்ளையைப் பிராமணனென்றே நீங்கள் ஏன் கருதக் கூடாது? இவற்றையெல்லாம் நன்கு ஆராயின், மனிதவர்க்கத்தா ருள் பேதமென்பது காணப்படாது; பசுவும் எருமையும் பேதமாகத் தோற்றல்போல, மானிடருள் பேதம் தோற்றுவதை எவருங் காண மாட்டார்; இன்னும், தென்றிசையிலுள்ள, உங்களால் நீசனெனக் கருதப்படும் ஒருவன் வடதிசைக் கேகிலும் அவன் வேதமுதலியன வோதி ஒழுகக்கத்தால் பார்ப்பானாகிவிடுவான்; வடதிசையில் உங்க ளால் பார்ப்பானெனக் கருதப்படும் ஒருவன் தென்றிசைக் கேகின் தான் கற்ற வேதம் முதலியவற்றை மறந்து ஒழுகங்குன்றி மாறு பட்ட நடையைத் தழுவி நீசனாவியவன்; வகுப்புயர்வும் தாழ்வும் ஒழுக்கத்தாலேயே நிகழ்கின்றன வென்பதை இதன்மூலம் தெரிந்து கொள்வீராக,” என்பது இவ்வடிகளின் கருத்து.

நால்வகைச் சாதி: பிராமணர், கூத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்பன. பெற்றம் - பசு; இது பசுச்சாதிப் பொதுப்பெயர். ‘ஆண் பெண் மாறிக் கலந்து’ என்பதற்கு, ‘ஒருவகை ஆணும், மற்றொரு வகைப் பெண்ணும் சங்கம் குல வியற்றங்க்கு மாற்றமாகக் கூடி’ என்பது பொருள். ‘கண்டதூண்டோ’ என்பதிலுள்ள ஏகாரம் எதிர் மறைப் பொருளாகு. சீவர்களுல்லோரும், ‘அந்நீசக்கரண, ஆபாச, சைதந்ப சீவன்’ என்றபடி இம்மூன்றின் கூட்டமாகிய ஒரேவகைத் தோற்ற முடையவ ராகலானும், மனிததேகங்க ளெல்லாம், இம் பூதங்களாலும் ஆக்கப்பட்டு, தசைநாரும், உகிராரும், நரம்பும் கொழுப்பும், கபமும், நீரும், மலமும், உரோமமும் உடையனவா யுர்; கீம்பொறிகளை யுடையனவாயும்; உபத்தம், பாணி, பாதம், பாயுரு, வாக்கு என்னும் கன்மேந்திரியங்களை யுடையனவாயும் ஒரே

தன்மையனவாய் அமைக்கப்பட்டிருத்தலானும், அவரை, 'ஒருவகைச் சாதியா மக்கட் பிறப்பு' என்றார் ஆசிரியர். 'காண்கின்றிலீரோ' என்பதிலுள்ள ஓகாரம் வினாப்பொருளுது. முனிவர்க்கும் புலச்சிக்கும் பிறந்தவரென்று வேதியர் தம்மை இழிவாகக் கூறியபடியால், அதனை மறுத்தற்பொருட்டே, 'பூசார்ப் புணாநது புலச்சிய ரீன்ற, புத்திர ராயினோர் பூசர ரல்லரோ?' எனக் கூறினர் கபிலர். 'எவர் கண்ணார்' என்பது எதிர்மறையெச்சம். உயர்ந்த சாதிக் கரு இழிந்த சாதிப் பெண் வயிற்றில் தரிககினும் உயர்ந்ததேயாகு மென்பதையும், தாழ்ந்தது உயர்ந்த வயிற்றிற் சாரினும் தாழ்ந்ததேயாகு மென்பதையும், மனிதர் ஒழுக்கத்தாற்பேதமாவரேயன்றிப் பிறப்பால் பேதமாகா ரென்பதையும், தென்னாடு தாழ்ந்தது வடநாடுயர்ந்தது என்பதையும்,

“கடல்சார்ந்து மின்னீர் பிறக்கு மனைசார்ந்தும்
உப்பீண் வெரி பிறத்தலாற் றத்தம்
இனத்தனைய ரல்ல ரெறிகடற்றண் டேர்ப்ப
மனத்தனையர் மக்களென் பார்.”

“களர்நிலத்துப் பிறந்த வுப்பினைச் சான்றோர்
விளைநிலத்து நெல்லின் விழுமிதாக் கொளவர்
கடைநிலத்தோ ராயினுங் கற்றறிந் தோரைத்
தலைநிலத்து வைக்கப் படும்.”

“எந்நிலத்து வித்திடினுங் காஞ்சிரங்காழ் தெங்காகா
தென்னாட் டவருஞ் சுவர்க்கம் புருதவுல்
தன்னாற்றா னாகு மறுமை வடதிசையும்
கொன்னாள் சாலப் பலர்.”

என்னும் நாலடிச் செய்யுட்களா னுணர்க. வடநாடு தேவர்களும் முனிவர்களும் தங்கப் பெறுதலானும், வேதங்கள் மிகப் பயிலுதலானும், ஆசிரியர்க் குறித்தாதலானும் அஃதுயர்ந்த தென்றும்; தென்

ஐநீ எமன்திசை யாகலாணும், தேவபாணை முதலியன மிகப் பயிலா
மையானும் தாழ்ந்ததென்றுங் கூறுப.

ஆது பிறகு,

90 சேற்றிற பிறந்த செங்கழுநீர் போலப்

பிரமற்கு

கூத்தி வயிற்றிற் பிறந்த வசிட்டரும்

வசிட்டர்க்கு

சண்டாளி வயிற்றிற் பிறந்த சத்தியரும்

95 சத்தியர்க்கு

புலையிதோள் சேர்ந்து பிறந்த பராசரும்

பராசர்க்கு

வாணிபதி வயிற்றிற் பிறந்த வியாசரும்

இவ்வாறு

100 வேதங்க ளோடு மேன்மைப் பட்டு

பாதவ மாகி வயங்கின ரன்றோ?

(இ - ள்.) அதுநிற்க - மேற்கூறிய அவ்விஷயம் நிற்க, (நான்
கூறியதற்கு உதாரணமாக) சேற்றிற் பிறந்த-சேதகத்திலே தோன்
றிய, செங்கழுநீர்போல - செங்குவளை மலர்போல, பிரமற்கு - பிரம
தேவனுக்கு, கூத்தி - நிருத்தமாதாகிய ஊர்வசியினது, வயிற்றில் -
உதரத்திலே, பிறந்த-தோன்றிய, வசிட்டரும் - வசிட்ட முனிவரும்;
வசிட்டர்க்கு-அந்த வசிட்ட முனிவர்க்கு, சண்டாளி வயிற்றில்-
சண்டாளத்துவமடைந்த அருந்ததியின் வயிற்றிலே, பிறந்த-உதித்த,
சத்தியரும்-சத்தியமுனிவரும்; சத்தியர்க்கு - அந்தச் சத்தியமுனி
வருக்கு, புலையிதோள்-நீசத்துவமடைந்த பெண்ணின் தோள்களை,
சேர்ந்து-அவர் அணைந்ததனால், பிறந்த-உற்பவித்த, பராசரும்-பராச
முனிவரும்; பராசர்க்கு - அந்த பராசமுனிவருக்கு, மீன் வாணி
ச்சி-மீன் வாணிபஞ்செய்யும் பரமமாதாகிய மச்சகந்தியினது, வயிற்
றில் - வயிற்றிலே, பிறந்த-ஐனித்த, வியாசரும்-வேதவியாச முனிவ

றும், (ஆகிய) இந்நால்வரும் - இந்நான்குபேரும், (பிறப்பால் இழிந்தவர்களாயிருந்தும் தங்கள் ஒழுக்கத்தினாலே) மீவசங்கள் ஒதி-நான்கு வேதங்களை ஒதி யுணர்ந்து, மேன்மைப்பட்டு-உயர்வடைந்து, மாதவர் ஆகி-சிறந்த தவததினை யுடையவர்களாகி, வயங்கினர் அன்றோ உலகத்தில் விளங்கினார்களல்லவா?

(வி - ஸர.) “நான மேலே சொல்லிய விஷயம் என் பேச்சு மித்திரமன்று; அற்குதாரணமாகச் சில செய்கைகள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன: பிரமனுக்குக் கூத்தி சம்பந்தமாக வசிட்டர் கோன்றினர்; வசிட்டருக்குச்சண்டாளி வயிற்றில் சத்தியர் பிறந்தார்; சத்தியர்க்குப் புலேச்சியினிடமாகப் பராசர் தோன்றினர்; பராசர்க்குச் சுமப்படைவப் பெண்ணினிடத்தே வேதவியாசர் பிறந்தார்; இந்நால்வரும் தங்கள் ஒழுக்கத்தினாலே சிறந்த முனிவர்களாயிருக்கவில்லையா? இதற்கு என்ன சமாதானம் கூறுவீர்?” என்பது இவ்வடிகளின் கருத்து. “பிரமபுத்திரமாகிய வசிட்டர் ஒருகாலத்தில் நிமியின் சாபத்தால் தேக மில்லாதவாய் வருந்தித் தம்முடைய பிதாவாகிய மன்னமுதலிடத்திற் சென்று தேகம் கொடுக்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்க, அவர், ‘மித்திராவருணருடைய கலப்பால் உனக்குத் தேக முண்டாம்’ என்று கூறினர். அதன்மேல் வசிட்டர் வருணலோகம் சென்றனர். அப்போது அவ்வுலகத்தை ஆண்டுகொண்டிருந்த மித்திரன், வருணன் ஆகிய இருவருள்ளும் மித்திரனிடத்தே ஊர்வசி என்பவன் செல்ல, நடுவழியில் வருணன் அவனைக் கண்டு மோகித்தழைக்க, அவன், ‘நான் மித்திரனிடம் வருவீதாகச் சொல்லி வாக்குக் கொடுத்திருக்கின்றேன்; ஆகையால் உயமிட்டம் வருகல் முடியாது’ என்று சொல்லி அப்பாற் சென்றான். அத்தருணத்தில் வருணன், ‘உனக்காக என் தேஜசில் ஒருவன் உதிக்க’ என்று கூறினான். அதை அவன் ஒப்புக்கொண்டு போய்விட்டான். அங்ஙனம் ஊர்வசி மித்திரனிடம் செல்லவே அவன் வருதற்குள் அவன், தன் தேஜசை ஒரு குடத்தில் அடைக்க அநிலிருந்து அகஸ்தியர் பிறந்தனர்.

அதன்மேல் மித்திரன் மேற்கூறியபடி சென்ற ஊர்வசியைக் கண்டு
'நீ முதலில் வருணனிடம் சென்று வந்தமையால் பூவுலகத்தில் புரூர
வஹுச்சு பெண்டாகக் படவாய்' என்று சபிததனன் பிறகு அவன்
வருணனிடம் சென்றனர். அவன், 'நீ முந்தியே என்னிடம் வராத
தால் இப்பொழுது வந்தாய் நான் கூடேன்' என்று மறுத்துத் தன் தேஜ
சைக குடத்தில் அடைய அதினின்மும் வசிட்டர் தேகம் பெற்று
வந்தனா" எனபது புராணத்தை. இங்கே வசிட்டர் ஊர்வசியின் வயி
ற்றில் பிறக்காவிடினும் அவன் சம்பந்தமாக வருணனுடைய தேஜசி
விருந்து தேகம் பெற்ற காரணத்தால் அவனோ அவருக்குத் தாயென்
தும், அவரை அவன் வயிற்றிற் பிறந்தவரென்றும் கூறினர் ஆசிரி
யர். நவபிரமாகளில் ஒருவராகிய காசிபர் ஊர்வசியைச் சேர்ந்து
வசிட்டரைப் பெற்றாரென்று வேறொரு கதையும் புராணங்கள்
கூறும்.

இந்த வசிட்டருக்குச் சத்திமுதலிய நூறுபுத்திரர்கள் அருந்ததியி
னிடம் தோன்றினர்; இந்த அருந்ததி ஒருசமயம் தன் நாயகன்
மீது சந்தேகம் கொண்டபடியால் கருநிறம் இயைந்த உயிற் முன்
னவளாய் யாவரும் காண நகர்த்திரபதம் பெறும்படி தன் நாயகனால்
சபிக்கப்பட்டவன்; இக்காரணத்தினாலே பே இவளைச் சண்டாளி
என்றனர். சத்தியருடைய மனைவி திரசந்தி என்பாள்; இவளைப் புகு
ணர் புலச்சி என்ப; இவள் புலச்சியான வரலாறு புராணங்களிற்
கண்டுணர்க. பராசர் பரவராஜபுத்திரியாகிய மச்சகந்தியைக் கூடி
வியாசரைப் பெற்றனரென்பது பாரதத்தை. வேதங்கள்: இருக்கு,
தைத்திரியம், சாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்குமாம். 'அது
நீற்க' 'இந் நால்வரும்' என்பன தனிச்சொற்கள். அன்றோ என்பதி
லுள்ள ஓகாரம் அறிவினப் பொருளது.

அருந்தவ மாமுனி யாம்பக வற்குக்
கருஜூப் பெரும்பதிக் கட்பெரும புலச்சி

- ஆதி வாயிற்றி னி லன்றவ தரித்த
 105 கான் முளை யாகிய கபிலனுப யானே
 என்னான் பிறந்தவ செத்தனை பேரெனில்
 ஆண்பான் மூவர் பெண்பா னுலவர்
 யாமவளர் திறஞ்சிறி தியபயவல் தேண்மின்
 ஊற்றுக் காடெனு மூர்தனிற் றங்கியே
 110 வண்ண ரகத்தில் உப்பை வளர்ந்தனர்
 காவிரிபட்டம் பட்டினத்திற் கள்விலைஞர் சேரியில்
 சான்ற ரகந்தனில் உறுவை வளர்ந்தனர்
 நரப்புக சுருவியோர் நண்ணிடு சேரியில்
 பாண ரகத்தில் ஓளவை வளர்ந்தனர்
 115 குறவர் கோமான் கொய்தினைப் புனஞ்சூழ்
 வண்மலைச் சாரலில் வள்ளி வளர்ந்தனர்
 தொண்டைமண டலத்தில் வண்ட மிழ் மயிலைப்
 பறைய ரிடத்தில் வளருவர் வளர்ந்தனர்
 அரும்பார் சோலைச் சுருப்பார் வஞ்சி
 120 அதிக னில்லிடை அதிகபான் வளர்ந்தனர்
 பாருர் நீர்காட் டாருர் தன்னில்
 அந்தனர் வளர்க்க யானும வளர்ந்தேன்.

(இ - ள்.) (மேற்கூறியபடி நீங்கள் முனிவர்களாகக் கொண்
 டாடும் அவர்கள் கதியே இவ்வாறிருக்கும்போது இதைப்பற்றிச்
 சிந்திதும் ஆலோசியாமல் என்னுடைய பிறப்பைப்பற்றி மரத்திரம்
 இழிவாகக் கருதுகின்றீர்; இத்தகுக் காரணத் தெரியவில்லை; அவர்
 களைப்போலவே) அரும்-அருமையாகிய, தவம்-தவத்தினை யுடைய,
 மா-சிறந்த, முனியாம்-முனிவராகிய, பகவற்கு - பகவன் என்பவ
 ரிடத்தில், பெரும்பதி-பெருமை பொருந்திய நகரமாகிய, கருவூர்க்
 கண்-கருவூரிடத்திலே தோன்றிய, பெரும்புலைச்சி-என்னையும் என்
 சகோதரையும் பெற்றதனாலு் பெருமை தங்கிய நீச ஸ்திரீயாகிய,

ஆதி உயிற்றினில்- ஆதி என்பவனுடைய உதரத்திலே, அன்று-அக்
காலத்திலே, அவதரித்த-தோன்றிய, கான்முனையாகிய-புத்திரனாகிய,
கபிலன் யானே-கபிலனென்பவன் நான்; என்னு-ன் பிறந்தவர்-இன்
னும் என்னோடு தோன்றியவர், எத்தனைபொருளால்-எத்தனைப் பேர்க
ளென்றால், ஆண்பால்-ஆண்பிள்ளைகள், மூவர் மூன்று பேராவர்,
பெண்பால்-பெண்பிள்ளைகள், நால்வர்-நான்குபேர்கள்; (அவர்களும்
எண்ணக்காட்டிலும் கல்விசேள்விட்டு, கங்கையில் உலகத்திற்சிறப்
புற்று விளங்குகின்றனர்; யானாவது பிராமணரகத்தில் வளர்ந்தேன்;
அவர்களோ தாழ்ந்தவிடங்களில் வளர்ந்தனர்; அங்கு(யம்)யாம்-நாங்கள்,
வளர்ந்தும்-வளர்ந்ததன்மையை, சிறிது-கொஞ்சம், இயம்புபல்-கூறு
வேன், கேண்மின் - கேட்டீராக; ஊற்றுக்காடு என்னும்-ஊற்றுக்கா
டென்கின்ற, ஊர்தனில்-கிராமத்திலே, வண்ணார் அகத்தில்-வண்ணா
ருடைய வீட்டிலே, தங்கி-நிலைபெற்று, உப்பை-என்னோடு பிறந்த
உப்பையென்னும் பெண்பால், வளர்ந்தனர் - வளர்ந்தாள்; காவிரிப்
பூம் பட்டினத்தில்-காவிரிப்பூம் பட்டினமென்னும் நகரத்திலே, கள
விலேருர்-கன்விற்பவர்கள் வாசஞ்செய்கின்ற, சேரியில் - தெருவிலே,
சான்றார் அகந்தனில் - சாணருடைய வீட்டிலே, உறுவை - உறுவை
யென்னும் சகோதரி, வளர்ந்தனர்-வளர்ந்தாள்; நரப்புக்கருவியோர்-
வீணை முதலிய நரப்புக்கருவிகளை வாசிக்கின்றவர், நண்ணிடு சேரி
யில்-பொருந்தி யிருக்கின்ற தெருவிலே, பாணர்-சங்கீதம்பாடி ஸ்ரீவிக்
கின்றவருடைய, அகத்தில்-வீட்டில், ஓளவை வளர்ந்தனர் ஓளவை
யென்னும் சகோதரி வளர்ந்தாள்; குறவர் கோமான் - வேடர் தலைவ
னுடைய, கொய்-அதுக்கின்ற, துணைப்புனம் குழி - துணைக்கொல்லை
கள் நிறைந்த, வண்மலைச்சாரலில் - வளப்பம்பொருந்திய மலையின்
சாரலிலே, (அவ்வேடர் தலைவனிடத்தில்) வள்ளி வளர்ந்தனர் -
வள்ளியென்னும் சகோதரி வளர்ந்தாள்; தொண்டைமண்டலத்தில்-
தொண்டைமண்டலத்திலேயுள்ள, வண்மயிழி - வளப்பம் பொருந்
திய தமிழிணையுடைய, மயிலை - மயிலாப்பூரென்னும் தலத்திலே,

பறையரிடத்தில் - பறைச்சாதியா ரிடத்திலே, வள்ளுவர் - வள்ளுவர் என்னும் சகோதரர், வளர்ந்தனர் - வளர்ந்தார்; அரும்பு ஆர் - பூவரும்புகள் நிறைந்த, சோலை - பொழிலில், அரும்பு ஆர் - வண்டு கள் சித்திகின்று, வஞ்சி-கருவூர், கொடுங்கோனாரா என்னும் பெயர் உடைய தலத்திலே, அழகன் இல்லிடை - சேரமான் இல்லத்திலே, அதிகமான் - அதிகமானென்னும் சகோதரன், வளர்ந்தான் - வளர்ந்தான்; பார்-பூமியிலே, உயர் - உயர்ந்து செல்கின்ற, நீர் நாட்டு-நீர்வளம்பொருந்திய நாட்டினையுடைய, ஆரூர்தன்னில் - 1) ரூரூரென்னுந் திருப்பதியிலே, அந்தணர் வளர்க்க பிராமணர் வளர்த்துவர, யானும் வளர்ந்தேன் - நானும் வளர்ச்சியுறேன்; (இதனால் நாங்கள் தாழ்ந்தவராவோமோ ஒருபோதும் ஆகமாட்டோம்; உலகத்தில் எல்லோரும் கடவுளால் ஒரே தன்மையாய்ப் படைக்கப்பட்டவர்களே.)

(வி - னா.) “மோகூறியபடி வசிட்டராசி முனிவரெல்லாம் தாழ்ந்த விடத்துப் பிறந்து, உங்கள் ஒழுக்கத்தால் வேதமோதிச் சிறந்த முனிவர்களாகமேன்மையடைந்துவந்தனர்; அவர்களை எல்லோரும் சிறந்த மகான்களெனக் கொண்டாடினரேயன்றிப் பிறப்பால் தாழ்ந்தவர்களென அவமதித்திலர்; பிராமணர்க் கெல்லோரும் அவர்களாற் செய்யப்பட்ட ஸ்மிருதி முதலிய நூல்களையெல்லாம் மிக்க கொண்டாடி வருகின்றனர்; அவர்களைப்போலவே யானும் என்னோடு கூடப் பிறந்தவர்களாகிய உப்பை, உறுவை, புளவை, வள்ளி, வள்ளுவர், அதிகமான ஆகிய அறுவரும் பகவனென்னும் முனிவருக்கும் ஆகியென்றும் புலச்சிக்கும் பிறந்து உயர்ந்த விடங்களினும் தாழ்ந்த விடங்களினும் வளர்ந்து வந்தோம்; அங்ஙனமாயினும் கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களிற் சிறந்திருக்கின்றோம்; ஆதலின், எங்களை நீங்கள் தாழ்மையாகக் கருதுவதற்கு எவ்வித நியாயமுமில்லை; உலகத்தில் கடவுளாற் படைக்கப்பட்ட எல்லோரும் ஒருதன்மையுடையவாக னே” என்பது இவ்வடிகளின் கருத்து.

பகவர்: அகஸ்தியர்க்குச் சமுத்திர கன்னியிடம் பிறந்த பெருஞ் சாகர ரென்பவருக்குத் திருவாரூர்ப் புலச்சியிடம் பிறந்து முனிவரானவர்

ஆதி சுவமுனிவருக்கு அருள்மங்கையென்னும் பிராமணமாதிரித்திற்பிறந்து, உறையூர்ப் பெரும்பறைபுறல் கண்டெடுத்து வளர்க்கப்பட்டுத் தானிருந்த சேரியில் மண்மாரி பெய்ய எல்லோரு மழிந்ததனால் தானமாதிரும் வெளியேறி அந்நங்குத மெலூர் அகரத்திலே நீதியையன் வீட்டில் வளர்க்கவன். இவன் கருடநீர் ஆதியென்றதற்குக் காரணம், முன்னே கருடநீர்ப் பிறந்தவனாயிருக்கவேண்டும், அல்லது அகிமனைக் கருடநீர்ப்பிறந்து பெற்றகாயிருக்கவேண்டும். புலையனால் வளர்க்கப்பட்ட காரணத்தைக்கொண்டு இவன் புலச்சியெனப்பட்டான்.

இவன் அங்ஙனம் வளர்ந்துவருங்காலத்தில், பகவர் என்பவர், யாவருங் கொண்டாடும்படி பிராமண சிறுத்தியத்தை மேற்கொண்டு ஒருசமயம் தீர்த்தயாதிரை செய்யப் புறப்பட்டுக் காசிக்குச் செல்லும் போது ஆதி வளர்ந்த அகரத்துக் கடுந்த ஒரு சத்திரத்தி லிறங்கி லீந்திய கருமங்களை முடித்துக்கொண்டு சமயல் செய்தனர்; அப்போது ஆதியென்பவன் சிறுபருவமுடையளாய், அங்கே வந்தான். அவனைக் கண்டமாதிரத்தில் பகவர் அவன்மீது அருவருப்புக்கொண்டு, 'நீ யார்? புலச்சியோ வுலச்சியோ? இங்கே ஏன் வந்தாய்' என்று கோபத்தோ டதட்டிச் சட்டுவைத்தால் அவன் தலையிலே காயமுண்டாகும்படி அடித்து அவனைத் துரத்தினர். அவன் அழுதுகொண்டு தன்னிடத்துக்குப் போய்விட்டான். பின்னர், பகவர் அவ்விடத்தினின்றும் புறப்பட்டுக் காசிக்குப்போய்க் கங்கா ஸ்நானஞ் செய்து பரயாகையிலிருந்து தீர்த்தக்காவடி கட்டிக்கொண்டு திரும்பிவந்து மீண்டும் அந்த ஆதியிருந்த அகரத்திலுள்ள சத்திரத்தில் தங்கினர். அப்போது முன்னே அவரிடம் சட்டுவைத்தா லடிபட்டுச் சென்ற ஆதி

யென்பவள் தன் மண்டையிற் பட்ட காயம் மாறித் தழும் பிருக்க, மங்கைப்பருவத்தை யடைந்து அங்கே வந்தாள். பகவர் என்பவா அவளைப் பார்த்து மாத்நிரத்தில் முன்னே தம்மிடம் அடிவாங்கிச் சென்றவனென் னுணராது அவள்மீது ஆசைகொண்டார். அத்தருணத்தில் அவளை வளர்த்த நீதியைய ரென்பவர் அசசநதிரத்திற்குத் தலைவராயிருந்தபடியால், பகவர் எண்ணக்கூற யுணர்ந்து, 'இந்தப் பெண்ணை விவாகஞ் செய்துகொண்டு இவ்விடத்திலேயே இரும்' என்று அவரிடம் சொன்னார். அதற்குப் பகவர், 'நான் தீர்த்தகக் காவடியை இராமேச்சுரத்திற் செலுத்திவந்து அப்படியே செய்கிறேன்' என்று சொல்லி அவனையரிடம் விடைபெற்றுச் சென்று அங்குமே செய்து திரும்பிவந்தனர். அப்போது நீதியையர் ஆகியை, பகவர் என்பவர்க்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்தனர். விவாகம் முடிந்து மூதாதான் மங்கா ஸ்தானஞ் செய்யும்போது பகவர் அந்தப் பெண்ணின் தலையில் எண்ணெயிடுவதற்குக் கூடக் கூடாது; அப்போது தாம் முந்திச் சட்டுவத்தா லடித்ததனா லேற்பட்ட வறியைக் கண்டு சந்தேகித்து அவளுடைய விருத்தாந்தத்தை விவரித்துணர்ந்து விசனித்து, அவளை நோக்கி, 'நீ ஆதியளல்லவா' என்று சொல்லி அவளை விட்டோடினார். அதனாலேயே அவளுக்கு ஆகியென்று பெயருண்டாயிற்று.

மேற்கூறியபடி ஓடிய பகவர் பொழுது போனவுடன் எதிர்ப்பட்ட ஒரு பாணர் சேரியிலிருந்த மண்டபத்தில் தங்கினார். அப்போது ஆகியும் அவரை விடாமல் தொடர்ந்து சென்று அவரிடம் சேர்ந்து, 'தெய்வசெயலால் உமக்கும் எனக்கும் விவாகசம்பந்தம் நடந்திருக்க, நீர் என்னைவிட டோடுதல் தகாது,' என்று சொல்ல, அவர், இரக்கமுற்று அவளை நோக்கி, 'பெண்ணே! அப்படியானால் உன்னைச் சேர்த்துக்கொள்கிறேன்; நீ, நான் சொல்கிறபடி செய்யவேண்டும்; அஃதியாதென்றால், உனக்கு எந்தெந்த விடத்திற் பிள்ளைகள் பிறக்கின்றனவோ அந்தந்த விடத்தில் அப்பிள்ளைகளைப் போட்டு

வரவேண்டும்; அப்படிச் செய்வதாயிருந்தால்மட்டுந்தான் நான் உன்னைக் கூடுவேன்' என்றார். அதற்கவன் உடன்பட்டான். அன்றிரவு அவ்விருவரும் அம் மண்டபத்திற் கூடினார்கள்; உடனே ஓளவை பிறந்தனன்; அவரோ விட்டு நீங்கிச் செல்ல ஆதி வருந்தினன்; அப்போது ஓளவை, 'இட்டமுட னென்றலையில் . . . ' என்ற வெண்பாவைப் பாடி அவனைத் தேற்றினன்; அதற்கேட்டு ஆதி அவரோவிட்டு, பகவருடன் போயினன். பின்பு அச்செரியிலிருந்த பாணர்கள் ஓளவையை யெடுங் கவளர்க்க அவள் வளர்ந்து கலை முழுதும் ஓசாதுணர்ந்து உலகத்திற்குப் பிரயோசனமாகிய பல நூல்களைச் செய்து கீர்த்தியடைந்தாள்.

பின்னர் பகவருய ஆதியும் தொண்டைநாட்டிலுள்ள உடற்குக் காடென்னு மூரின் மண்டபத்திற் சென்று ஒரிரவு கூடியிருந்தார்கள்; அப்போது உப்பை யென்பவன் பிறந்தான்; அப்போது அக்குழந்தையைப் பிரிந்து செல்லுதற்கு ஆதி வருந்த, உப்பை, "அத்தி முத லெறும்பீறான," என்ற வெண்பாவைப் பாடி அவனைத் தேற்றினன். அதன்மேல் ஆதியும் பகவரும் அவ் விடத்தைவிட்டுச் சென்றார்கள். அதன்மேல் அவ்வுப்பை யென்பவன் அவ்வுரிலுள்ள வண்ணரால் வளர்க்கப்பட்டு மாரியம்மை யாயினன்.

அதன்மேல், ஆதியும் பகவரும் சோழதேசத்திற் கருவூரிலுள்ள ஒரு சோலையிற் றங்கினர். அங்கே அதிகமானென்பவர் பிறந்தார். ஆதி அவரைவிட்டுச் செல்லவருந்தி, அவர், "உருப்பைக்கு முட்டைக்கும்," என்ற வெண்பாவைப் பாடித் தேற்றத் தேறி பகவருடன் சென்றனன். அதன்மேல் அவ்வதிகமான், சோமானால் வளர்க்கப்பட்டு மன்னராய்ச் சொக்கநாதர் திருமுகத்தைப் பார்த்து பாணபத்திராக் குவேண்டிய திரவியங்கொடுத்து, பொன்வண்ணத்தந்தாதி பாடிச் செம் பரத்தி லரங்கேற்றிச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் கட்டிப்பெற்று அவருடன் கலைக்குச் சென்று தாம் பாடிய ஆதியுலாவை அங்கே அரங்கேற்றிச் சிவானுக்கிரகம் பெற்றனர்.

பின்னர் ஆரியும் பகவரும் காவிரிப்பூம் பட்டினத்திற் சேர்ந்து ஓர் மண்டபத்திற் கூட உறுவை பிறந்தனர். அப்போது ஆதி அக் குழந்தையைப் பிரித்தற் குருந்தி அவன், “சுண்டைப்பைக்குள்ளாயிர்” என்ற வெண்பாவைப் பாடித் தேற்றத் தேறிப் பகவருடன் போயினன். அதன்மேல் இவ்வுழவை சான்றாரால் வளர்க்கப்பட்டு வளர்ந்து தவஞ்செய்து காளியாய்த் தாருகனைக் கொன்று, திருவாலங்காட்டில் சபாநாயகருடன் நிருத்தஞ் செய்து தோற்று அகோர வீரபத்திரரை மணம்புரித் தவவிடத் நிருந்தனன்.

பின்னர் ஆரியும் பகவரும் திருவாரூர் சேர்ந்து ஒரு மண்டபத்திற் கூட, இத்தூலாசிரியராகிய கபிலா பிறந்து, தாய்பிறந்து செல்ல ருந்துமபோது, “கண்ணுழையா...,” என்ற வேண்பாவைப் பாடித் தேற்ற அவ்விருவரும் அப்பாற் சென்றனர். அதன்மேல் கபிலர், பாப்பைய னென்னும் அஞ்சணனால் வளர்க்கப்பட்டு, தமக்கு உபநய னஞ் செய்யத் தொடங்குகையில் பிராமணர்கள் அதைத் தடை செய்த தால், அவர்களுக்கு இந்த அகவலைச் சொல்லி கர்மத்தால் ஜாதியே யன்றி ஜென்மததால் ஜாதியில்லை யென்பதை ஸ்தாபித்து, அச் சடங்கு முடிக்கப்பெற்றுத் தவத்திற் சிறந்தவ் ராயினர்; இவர், இப் பொழுதும் பாதாள ஷலகத்தில் தவம் பண்ணிக்கொண்டிருப்பதாகக் கூறுப.

பின்னர், ஆரியும் பகவரும் வேளின் மலைச்சாரலில் கூட அங்கே உள்ளி பிறந்தனர். அப்போதும் ஆதி அக் குழந்தையைப் பிரித்தற் குருந்த, அப் பெண்குழந்தை, “அன்னையயிற்றி...” என்கிற வெண்பாவைப் பாடித் தேற்றப் பிரிந்து பகவருடன் சென்றனர். அதன் மேல் இவ்வள்ளி வேடரால் வளர்க்கப்பட்டுக் குமார்க்கடவுளை மணந் தனனென்ப; இவன் கதை கந்தப்புராணத்தில்; வேறு வகையாகக் கூறப்படும். இவ்வாறே இவர்களுள் இன்னும் சிலர் சரித்திரங்களும், மாறுபடும். இது, சரித்திரம் எழுதினவர்களால் நேர்ந்த தோஷமாம்.

அதன்மேல் ஆதியும் பகவரும் மயிலாபுரி என்ன இலுப்பைப்
 சோப்பிற் சென்றுகூடத் திருவள்ளுவர் பிறந்தனர். அவரையும் விட்
 டிச் செல்ல ஆதி வருந்தினன். அப்போதவர், “யெவுயிருங் கழக்க,”
 என்னும் வெண்பாவைப் பாடி அவனோத் தேற்றினார் பின்னர் அவ்
 விருவரும் தீர்த்த யாத்கிரைக்குப் போய்விட்டனர். வள்ளுவரை ஒரு
 வேளான் எடுத்து வார்த்துத் தம்மினத்தவர் மிக்தை செய்ததால்
 வெளித் திண்ணையிற் கிடத்தித் தம் பண்ணைக்காரரால் வளர்ப்பித்த
 னன். பின்னர் வள்ளுவர் மகா மகிமை யடையராய்த் திருக்கறன்
 பாடி மதுரைச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றிப் பல அற்புதங்களைச் செய்து
 நற்பதவி யடைந்தனர். இன்னும் இவர் சரித்திர விரிவுரை ஒரு
 வள்ளுவர் சரித்திரம் முதலியவற்று லுணர்க, இவர்களுடைய . . .
 ங்கள் பலவிதமாக மாறுபட்டிருப்பினும், இவ்வூல் கபிலராக
 சொல்லப்பட்ட தாதலால், இங்குக் கூறப்படுங் ஆறுபெரு
 வர்கள் இவருடன் பிறந்தன ரென்பதும், மேற்கூறிய விட
 வளர்ந்தன ரென்பதும் உண்மையென்றே கொள்ளப்படும்.

கள்விலைஞர்-கள்ளை விலைக்கு விற்று ஐ்விப்பவர்; இது விற்பதல்
 என்னும் தொழிலடியாக வந்த பெயர்; விலை - பருகு, அர் - விட
 ன் - பெயரிடைவிலை. சேரி - குடிகள் சேர்ந்திருப்பது. ராம்புக கருவி
 யென்பது ராம்புக் கருவியென வலித்தல் விகாரம் பெற்றது; ரா
 புக்கருவி-நாம்பா லாக்கப்பட்ட வீணை முதலியன; இக் கருவிகளாற்
 சங்கீதம் பாடுவோர், நாம்புக்கருவியோர் எனப்படுவர். பாணர் -
 பாட்டுப்பாடுவோர்; பாண்-பாட்டு. குறவர்-குறிசொல்வோர்; குறம்-
 குறி; குறவர், வெறியாட்டியர்ந்து வருங்காரியம் முதலியன சொல்லு
 தல் அவர் ஐ ிதித் தொழில்களில் முக்கிய தொழில். பறையர்-பறை
 யென்னும் வாத்தியத்தை முழக்குவோர். வஞ்சி - சோராரணங்களின்
 இராஜதானிப் பட்டினம்; இது கொச்சிக் கருகில் உள்ளது; இங்கு
 கருவூர் என்றும், கொடுங்கோனார் என்றும் மற்ற பெயர்கள் உண்டாம்.

இதில் ஒரு காலத்தில் சோழராஜரும் அரசாண்டனர். அதிகமான்-
ஒருவகை வீரர்பாற்பட்ட அடியர் குடியினர்.

- ஆதலால்,
மாரிதான் சிலரை வரைந்து பெய்யுமோ
125 காற் றுஞ் சிலரை நீக்கி வீசுமோ
மாநிலஞ் சுமக்க மாட்டே னென்னுமோ
கதிரோன் சிலரைக் காயே னென்னுமோ
வாழ்நான்கு சாதிக் குணவு நாட்டி லும்
கீழ்நான்கு சாதிக் குணவுகாட் டிலுமோ
130 திருவுந் வறுமையும் செப்தவப் பேறும்
சாவதும் வேறிலை தரணி யோர்க்கே
குலமு மொன்றே குடியு மொன்றே
இறப்பு மொன்றே பிறப்பு மொன்றே
வழிபடு தெய்வமு மொன்றே யாதலால்
135 முன்னே நுரைத்த மொழிதவ ருமல்
எநநா ளாயினு மிரப்பவர்கிட்டுப்
புலையுங் கொலையுங் களவுந் தவிர்ந்து
நிலைபெற வறத்தி னிற்பதை யறிந்து
ஆணும் பெண்ணு மல்லதை யுணர்ந்து
140 பேணி யுரைப்பது பிழையெனப் படாது
சிறப்புந் சீலமு மல்லது
பிறப்பு நலந்தருமோ பேதை யீரே.

(இ-ள்.) ஆதலால் - மேற்கூறியபடி மனிதரெல்லோரும் ஒரே
தன்மையுடையவராயிருக்கின்றன ராகையினாலே, மாரி - மேக
மானது, சிலரை வரைந்து-சிலபேரை அளவிட்டு, (அதாவது இவர்
உயர்ந்தவரென்றும் தாழ்ந்தவரென்றும்) பெய்யுமோ-(உயர்ந்தார்க்கு
அதிகமாகவும் தாழ்ந்தவர்க்குக்குறைவாகவும் மழையைச்)சொரியுமோ
(அவ்வாறு பெய்யாது எல்லோருக்கும் சமமாகவே பெய்யும்); காற்

ஹம்-வாயுவும், சிலரை-சிலமனிதர்களை, நீக்கி - தாழ்ந்தவர்களு என்று
 விலக்கி, வீசுமோ-வீசுதல் செய்யுமோ (இல்லை); மா நிலம்-பெருமை
 தங்கிய நிற்குமிடமானது, (சிலரைத் தாழ்ந்தவர்களு என்று) சுமக்க
 மாட்டேன் (தாங்கமாட்டேனென்று சொல்லி விலக்கி
 வீடுமோ (இல்லை); கதிரோன் - சூரியன், சிலரை-சில மனிதரைத்
 (தாழ்ந்தவர்களுள்) நெண்ணி, காயேன் என்னுமோ - சுட்டுக் குளி
 ரை நீக்கி அவர்களுக்கு இத்ததைச் செய்யமாட்டேனென்று சொல்
 லுவானே (இல்லை); வாழ்-செல்வத்துடன் வாழ்கின்ற, நான்கு சாதி
 க்கு - நால்வகை ஜாதியார்களுக்கு, உணவு - ஆகாரமானது, நாட்டி
 லும் - நாடுகளிலும், கீழ் - வறுமைப்பட்டித் தாழ்மையாகின்ற,
 நான்கு ஜாதிக்கு - நால்வகை ஜாதியாருக்கு, உணவு - ஆகாரமானது,
 காட்டிலுமோ - வனத்திலும் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவோ? திருவும்-
 செல்வமும், வறுமையும் - தரித்திரமும், செய் - செய்கின்ற, தவப்
 பேறும் - தவப்பயனும், சாவதும் - மரணமடைவதும், தாணியோர்
 க்கு - இப்பூமியில் உள்ளவர்க்கு, வேறு இல்லா - வெவ்வேறு வித
 மாக இல்லை (எல்லாம் ஒரு விதமாயிருக்கின்றன); இன்னும் அவ
 ருக்கு) குலமும் ஒன்று - ஜாதியும் ஒன்றே; குடியும் ஒன்று -
 குடிப்பிறப்பும் ஒன்றேயாம்; பிறப்பும் ஒன்று - மரணமும் ஒன்றே
 விதமானது; பிறப்பும் ஒன்று-தோற்றமும் ஒரு விதமானதே; உயி
 ரு - வணங்குகின்ற, தெய்வமும் ஒன்றே - கடவுளும் ஒருவனே;
 ஆதலால்-ஆகையினாலே, முன்னோர் உரைத்த-முன்னோர்கள் கூறிய,
 மொழி தவறாமல் - நீதி வார்த்தையினின்றும் பிசகாமல், எந்நான்
 ஆயினும் - எந்த நாளாயிருந்தாலும், இரப்பவர்க்கு - யாசிப்பவருக்கு,
 இட்டு - இயன்றதைக் கொடுத்து, புலையும் - புலால் தின்னுதலாகிய
 புலைத்தொழிலையும், கொலையும் - ஜீவன்களை வதைப்பதாகிய கொல்
 லுதற் தொழிலையும், களவும்-திருட்டையும், தவிர்த்து - விட்டு நீக்கி,
 அறத்தின் - தருமமார்க்கத்திலே, நிலைபெற - உறுதியாக, நிற்ப
 தை அறிந்து - நிற்கும் தன்மையை யுனர்த்து, ஆணு - பெண்ணும்

அல்லதை - ஆணும் பெண்ணும் அல்லாததாகிய உண்மைப் பொருளின் சொரூபத்தை, உணர்ந்து - அறிந்து, பேணி - விரும்பி, உரைப்பது - சொல்லும் உண்மை மார்க்கமானது, பிழையெனப் படாது - குற்றமென்று எவராலும் சொல்லப்படமாட்டாது (உயர்வாகவே கொண்டாடப்படும்); பேதைமீரே-ஜாதிபேதம் பாராட்டும் பேதைமையுடைய வேதியர்களே! (நீங்கள் உங்களை உயர்ந்தவர்களாகக் கருதினும் பிறப்பால் மேம்பட்டவராகமாட்டீர், மனிதர்க்கு) சிறப்பும் - தவத்தினால் ஏற்படும் மகிமைபும், சீலமும் - ஒழுக்கமும், அல்லது - அல்லாமல், பிறப்பு - பிறப்பானது, நலம் தருமோ-நன்மையைக் கொடுக்குமோ (ஒருபோதும் கொடாது; சிறப்பும் சீலமும் நன்மை பயப்பனவாம்; நான் சொல்லிய இவற்றையெல்லாம் உணர்ந்து இனிதேனும் அஞ்ஞானத்தை ஒழிப்பீராக).

(வி-ரை.) “பேதைமையுடையவர்களே! முன்னே கூறியபடி எவ், லோரும் ஒரே தன்மையராபிருக்கின்றன. ராதலின் உலகத்தில் மனிதர்க்கு வேண்டிய காரியங்களெல்லாம் பொதுவாக ஒரே தன்மையன்வாய் நடைபெறுகின்றன; மழை, சிலந்தி, குமார, சிரம பெய்து சிலருக்குப் பெய்யாமலிருக்கிறதில்லை; காற்று சிதிலிருக்குவீசி, சிலருக்கு வீசாமல் இருப்பதில்லை; பூமியானது சிலரைத் தாங்கிச் சிலரைத் தாங்காமலிருப்பதில்லை; சூரியன் தன்னுடைய கிரணங்களைச் சிலருக்குவீசி சிலருக்கு வீசாமலிருப்பதில்லை; செவ்வமுடையவர்களுக்கு உணவு காட்டிலும் வறுமையுடையவருக்கு உணவு காட்டிலும் ஏற்படவில்லை; எவ், லோரும் அவரவர் இருக்குமிடங்களில் மனிதர்க்கு ஏற்பட்ட உணவுகளையே உணவெருகின்றனர்; செல்வமும், வறுமையும், தவப்பேறும், மாணமும் மனிதர்க்கு ஒரே தன்மையனவாம். இன்னும் மானிடார்க்கு: குலம், குடி, மாணம், பிறப்பு முதலியனவும் ஒரே தன்மையுடையனவாம்; தெய்வமும் ஒன்றே. ஆதலால், முன்னோர் கூறிய நீதிகளினின்றும் தவறாமல் எக்காலத்திலும் யாசிப்பவருக்குத் தானங் கொடுத்து; புலை, கொலை, களவு முதலிய கெட்ட தொழில்களை

நீக்கி, அறச்சின் வழி நிற்பதை யுணர்ந்து ஒரே தன்மைத்தான தெய்வத்தை இன்னதெனத் தெளிந்து, விரும்பி நான் கூறும் இந்த உண்மை 'மார்க்கமானது குற்றமுடையதாகாது; நீங்கள் உங்களைப் பிறப்பில் உயர்ந்தவர்களெனக் கருதியிருக்கின்றீர்கள்; உங்கள் எண்ணம் தவறானதாகும்; மனிதர்க்குத் தவமகிமையும் நல்லொழுக்கமும் மேன்மை தருமேயல்லாமல் பிறப்பு நலந்தராத; இனியேனும் நான் கூறிய உண்மை மார்க்கத்தை யுணர்ந்து உங்கள் பேதைமையான எண்ணத்தை விடுப்பீராக; என்னைத் தாழ்ந்தவனெனக் கருதுவதையும் ஒழிப்பீராக,' என்பது இவ்வடிகளின் கருத்து.

ஆதலால், என்பது தனிச்சொல். வரைதல்-நிக்ருதல். "மழையானது உலகத்தில் நல்லோர் தீயோர், நல்லன கெட்டன ஆகிய எல்லாவிடத்திலும் சமமாகவே பெய்யும்; காற்றும் அங்குனமே எல்லோர்க்கும் ஒரே தன்மையுடையதாய் வீசும்; பூமிய் யாவனையும் தள்ளாமல் தாங்கும்; சூரியனும் அங்குனமே எல்லோரிடத்திலும் பிரகாசிப்பான்," எனவே, அறிவுடையோர், இவற்றைப்போலவே மனிதரிடத்தில் பேதம் பாராட்டாரென்பது இத்தன்மூலம் பெறப்படும். இங்ஙனம் மழை முதலியன பேதங்குரியான உலகத்தைக் காக்கின்றன வென்பதை, "வானின் துலகம் வழங்கி வருதலாற், ருனமிழ்த மென்றுணரற் பாற்று," "நீரின் தன்மையா துலகெனின் யார்யார்க்கும், வானின் தன்மையா தொழுக்கு," "அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போலத் தன்மை, யிகழ்வார்ப் பொறுத்த நிலை," என்னும் திருக்குறள்களானும், "மலந்தலை மூல்கின் மூல்கிருளாகல, இலகொளி பரப்பி யாவையும் விளக்கும், பரிதியினொருதாளுகி," என்ற நன்னூற் பாயிரச் சூத்திரவடிகளானும் உணர்க. காய்தல் - கிரணத்தை வீசுதல். ஒருநில் இருக்கின்ற மனிதரில், செல்வமுடையவர் நாட்டிலிருந்துயர்வான உணவை உண்பார்கள், வறுமையாளர் காட்டிற் சென்று தாழ்ந்த வுணவை யுண்பார்களென்னும் பாகுபாடில்லே. எல்லோரும் ஒரிடத்திலிருந்தே தங்கள் தங்களுக் கேற்பட்ட வீணவையே உண்

பார்கள்; ஆகாரவர்க்கங்கள் பலவிதமாயினும் உணர்வு ஊர் தன்மையில் ஒன்றேயாம். செல்வம் பலரிடத்தும் பலவகையாக எற்படினும் ஐசுவரியம் என்னும் தன்மையில் ஒன்றே; வறுமை பலமார்க்கத்தால் வரினும் குணத்தில் ஒரு தன்மைத்தே. தவப்பேறு, சாவு முதலியனவும் இவைபோன்றனவே. மனிதர், நடை யுடை பாவனை யாசாராதிகளில் ஒருதன்மையுடையவர்களா யிருத்தலினாலே அவர்களுடைய குலம் குடி முதலியனவும் ஒரு உடையனவாய் அவர்களுடைய பிறப்பும் ஒரு தன்மையான வென்பதாய் வெளிப்படை. எல்லோர்களுந் தெய்வம் ஒன்றே யென்பது அறிஞர் பலருமுணர்வர். கடவுளுக்கெதிர்ப்பட்ட ஏகன் என்றும் நாமமே இதனை விளக்கும். கஷ்டம் வந்த காலத்தும் சரணம் கொள்ளுதல் என்பதை விளக்குதற்கு, 'எந்நா ளாயினும் மிரப்பவாக் சிட்டு' என்றார் ஆசிரியர். பெய்யுமோ, வீசுமோ முதலியவற்றிலுள்ள ஓகாரங்கள் எதிர்மறைப் பொருளன. புலே-புலா லுண்டல்.

இந்தாலின் சுருங்கிய கருத்தாவது:—“உலகத்தவர்களை நான் மூகன் சிருஷ்டியாகிய இவ்வுலகத்தில் பெரியது இன்னது சிறியது இன்னது என்பதையும், நன்மையின் தது தீமையின்னது என்பதையும், இயற்கையின்னது செயற்கையின்னது என்பதையும், மனிதரின் இறப்பு பிறப்பின் விவரங்களையும், தேகத்தவகங்களின் இயல்களையும், மனிதரின் ஆயுட்டன்மையையும், நிலைத்து இன்னது நிலையாதது இன்னது என்பதையும், உணராமாட்டிகள்; மனிதர் ஆயுளோ சொற்பம்; அதற்குள் விரைகது அறத்தைச் செய்யவேண்டும்; அங்கனம் செய்யாமல் பின்னே செய்வோமென்று நினைப்பீராகில் கூற்றுவன் எந்தச் சமயத்திலேனும் உங்கள் உயிரைக் கொண்டு போய்விடுவான்; இன்னும் நீங்கள் உங்களின் றியல்பையே இன்னதென்றுணராதிருக்கின்றீர்கள்; ஒருவர் இறந்தால் உங்களிற் சிலர் உயிர்போய்விட்டதாகக்கருதியழுகின்றனர்; சிலர் தேகமழிந்து விட்டதாகக் கருதியழுகின்றனர்; உடலுயிர்களினியற்கை உங்களுக்குச்

சிறிதும் புலர்விலை; இங்ஙனம் உடம்பையோ உயிரையோ
 முழுதுவிட்டதாக உடம்பும் உங்களில் பிராம னராயிருப்பவர்கள்,
 நீச்சமமாகச் சிற்சில உடம்பங்களை உணர்ந்தவர்கன்போலவும், இறந்து
 டேயன பிதூர்க்களையும் மற்றவர்களையும் பார்ப்பவர்கள் போலவும்
 கருதி, இறந்தவர்களைப் பாவனையாக இருக்கி அவிப்பாகம் முதலி
 யன கொடுத்துப் பிதூர்க்கட னாற்றுகின்றனர்; அந்தப் பிதூர்க்கள்
 நேரில் வந்து அந்த பூஜையை ஏற்றதையாவது, உணவை வாங்கி
 புண்பதையாவது எவருமறியார்; இன்னும் பிராமணர்கள், பண்டைக்
 காலந்தொட்டே உண்டானதுபோல ஜாதிவகைகளை யுண்டாக்கி
 அவ் வகுப்புக்களுள் தங்களை உயர்ந்தவர்க ளெனக் கருதுகின்றார்
 கள்; இது பேதையையாகும்; இவ் விற்திய நாட்டைத் தவிர மற்
 றைய தேசங்களில் எந்தப் பிராமண நிருக்கின்றார்கள்? அவ் விடங்க
 ளெல்லாம் பார்ப்பாரைக் கொண்டிருக்கிற சிறப்பாடிகின்றன?
 உலகத்தில் மனிதர், ஆடு, மாடு, எருமை, புலி, கரடி, கருடன்,
 காக்கை, நாகம், மச்சம், நந்து என்கிற வகைகளில் பேதமேயன்றி,
 இவற்றுள் ஒரு வகுப்புக்குள் பல்வேறு பேதங்களில்லை; ஒவ்
 வொரு வகுப்பிலும் ஒழுக்கத்தாலேயே உயர்வுண்டாகும்; மனித
 ருள் ஒழுக்கத்திற் சிறந்தவர்களே பிராமணராவர்; பிறப்பால் உய
 ர்வு தாழ்வு ஏற்படாது; உயர்ந்தார்க்கு உயர்ந்தவனே உதிப்பர், தாழ்ந்
 தார்க்குத் தாழ்ந்தவனே தோன்றுவர்; இதை யுணராமல் நான் நீச
 ஸ்திரீக்குப் பிறந்தவனென்று நீங்கள் என்னை அவமதிக்கின்றீர்;
 என் தாய் தாழ்ந்தவளாயினும் தந்தை ஒழுக்கத்தில் உயர்ந்தவர்; அது
 னால் நானும் என் தந்தையியல்பைப் பெற்று உயர்ந்தவனே யாவன்;
 ஒழுக்கம் தவறுவதால் பிராமணனும் பறையனாய்விடுவான், பறைய
 னும் மல்லொழுக்கத்தாற் பிராமணனாய்விடுவான்; நான் ஒழுக்கம்
 தவறியவனாயிருந்தால் மாத்திரம் நீங்கள் என்னை இழிவாகக் கருது
 லாம்; அங்ஙனமின்றி நான் நற்குணங்களைப் பெற்றவனாயிருத்தலி
 னாலே என்னை நீங்கள் அவமதித்தற்கு எவ்வித நியாயமுமில்லை;

இன்னும், எண்ணப்போலவே வசிஷ்டா முகலியாக நிரிஷிகளெல்லோரும்தாம் விடங்களி லுந் தம மெருகத்தா லுயா நிருகுகின்றனா; அயாகுளப்போலவே நானும், என டடப் பிறப்பவானும் தோன்பு மேனமை யடைந்நிருக்கின்றோ ; ஆகலின், நீங்கள் என்னை இறியாகக் கரு வுண்டாம்; மாரிமுரலியன எல்லோரையும் சமத்தாயுமாகவே பாவித்து மனிதர்களு டையாகச் செய்கின்றன; மனிதரெல்லோரும் ஒரே விதமான உண்மை உண்டிருக்கா; ஒரேவிதமான இன்ப துன்பங்களை யனுபவிக்கின்றார்கள்; எல்லோருக்கும் கடவுள் ஒருவரே ஏற்பட்டிருக்கின்றனா; இவற்றை யெல்லாம் நன்றாக ஆராய்ந்தாயின் ஐயுறு பேதம் என்பது ஏற்படாது; மனிதரெல்லோரும் ஒரே தாய வயிற்றில் பிள்ளைகளானதொரு தன்மைக்கான இயல்பினை யடையவரென்பது செவ்விர்ப்புப்பெறும்; பேதங்களெல்லாம் அஞ்ஞானகார லேயாவையாயாம்; ஆகலின், இந்த அஞ்ஞானத்தை ஒழித்து மனிதரெல்லோரும் சகோதரரானக் கருதுங்கள்; இரப்பவாசுரு திவ்யரூபவற்றைக் கொடுங்கள்; புலை கொல்லுந் துழை முத்தலிய தாசகரிபைப்போ டுடியோ டொழியுங்கள்; பெரியோருரைக்கும் உண்மை மாரகரூபை யுணராது அறததின் வழி நிலவுங்கள்; நீங்கள் முத்தியை யுட மாரகத்தையைத் தேடுங்கள்; எப்போதும் ஒரேதன்மைதானை வகைய நுதவாங்கடவுளின் சொருபத்தை யுணர நாயுபாள்; இவ்வுடைய கருணைகளால்லேயே நன்மையுண்டாதும்; பிறப்பு பேதாபருகி அஞ்ஞானத்தில் மூழ்குவதால் எப்பொழுதும் உங்களைப்பற்றி நிற்றும் அநதகாரம் நீங்காது” என்பதாம்.

கபிலசகவல் மூலமும் ஐ-ரையும்

முற்றுப்பெற்றன.

உ

கடவுள் தானே.

கபிலாகவல் மூலம்.

இணைக்குற னாசிரியப்பா.

- 1 நான்முகன் படைத்த நானுவகை யுலில்
ஆன்ற சிறப்பி னருமடொருள கூறுங்கால்
ஆண்முதிதோ பெண்முதிதோ வன்றியளி முதிதோ
நாண்முதிதோ கோண்முதிதோ நலவினைமுதிதோ
நிவினைமுதிதோ
- 5 செல்வஞ் சிறப்போ வறிவு சிறப்போ
கொல்லைமா ஞாலந் தோற்றமோ படைப்போ
எல்லாப் பிறப்பு மியற்கையோ செயற்கையோ
கூலத்தாற் சாவமோ பொய்ச் சாவு சாவமோ
கஞ்சறு நிவினை ஆஞ்சுடோ நானுசாமோ
- 10 ஆஞ்சுமப்போ தந்தப் பஞ்சேத் திரியாம
என்செயா நிறகுமோ வென்விடத் தேகுமோ
ஆற்ற லுடையீ ரருந்தவம் புரிந்தால்
வேற்றுடம் பாகுமோ தமதுடம் பாகுமோ
உண்டியை அண்குவ நுடிலோ யுயிரோ
- 15 உலகத் திரோ அலகத் திரோ
நாக்கடிப் பாக வாய்ப்பறை யறைந்து
சாற்றக் கேண்மின் சாற்றக் கேண்மின்
மணிதர்க்கு வயது நூறல்ல தில்லை
ஐம்ப திரவி லகலுங் துயிவினல்

- 20 ஒட்டிய விளமையா லோமைநது நீங்கும்
ஆக்கை யிளமையி லேம்புன்று "ங்கும்
காழுபது போகநீக் கிருபபன முப்பீதே
ஆவற்றுள்,
இன்புறு நாளும் சிலவே யதாஅன்று
- 25 இன்புறு நாளும் சிலவே யாதலால்
பெருக்கா றெத்தங் செல்வம் பெருக்காற்
நிடிக்கை யொத்த திளமை யிடு சரை
வாழ்மா மொத்தது வாழ்நா வாதலால்
ஒன்றே செய்யவும் வேண்டு மொன்றும்
- 30 நன்றே செய் பலம் வேண்டு நன்றும
இன்றே செய்யவும் வேண்டு மின்றிய
இன்னே செய்யவும் வேண்டு மின்னும்
நானே நானே யென்பீ ராகில்
நமனுடை முறைநா ளாவது மறியீர்
- 35 நம்முடை முறைநா ளாவது மறியீர்
எப்போ தாயினுங் கூற்றுவன் வருவான்
அப்போ தந்தக் கூற்றுவன் றன்னைப்
போற்றவும் போகான் பொருளொடுங் போகான்
சாற்றவும் போகான் றமரொடும் போகான்
- 40 நல்லா ரென்னு னல்குர வறியான்
தீயர் ரென்னுன் செல்வமென் றுன்னுன்
தரியா னொருகணந் தறுக னுள்ள
உயிர்கொடு போவா னுடல்கொடு போகான்
வதுக் கழுவீர் ஏழை மாந்தர்காள்

- 45 உயிரினை யிழந்து போவுடனினே யிழந்தேகா
உயிரிழந்தழுநுபென றோனயி ராகல
உடனினே யன்றொ னினன்று காண்குலீர்
உயிரின் யிழந்த வுடலுங் தனனைந்
காவு கொண்ட களவனைப மீபாலக
- 50 காளு மார்ததுக கையு மாந்நங்
கூடையு களேநது மீகாந்நங் கொடுநி
காத நைய யெரிந்ந பழமுடப
பொடிபடசு கடற்பு புனலேனெழுந்திப்
போய்கதம ரோடும புன்கிறந்ந புலது
- 55 சலமெனப பங்குமே சதுரைப பங்குமே
பார்ப்பன மாநதகாந்ந பகவது கேண்டினி
இந்நதவா பார்ப்பன யிவகிடை யிருந்திப
பாவகா மருதிராம பலபட வுரைததே
மரகதவர் புதநிசு முடபுன போங்
- 60 அருபசி யாற்குலை தாங்கவர் மீண்டு
கைமேநது நிற்பது கண்டகாபுதரீர்
அருநதிய வுண்டி யாலர்பசி வழிநதது
ஓட்டியர் மிலேச்சு ருணர் சிங்களர்
இடபுடைசு சோனகா யவனர் சினததர்
- 65 பறபலர் நாடி லும பார்ப்பா மிலையால்
முற்படைப் பதனிலவே முடிய முறைமைபோல்
நால்வகைச் சாதுவிக் நாட்டினி னுட்டிவீர்
மேலவகை கீழ்வகை விளங்குவ தொழுககால
பெற்றமு மெருமையும் பிறப்பினில வேந்த

- 70 அவ்விரு ராஜரி ண ண்பெண் மாறிக்
கலந்து கருப்பெயல் கண்ட அண்டோ
நீருவகை எ ண்பா மாட்டி பிறப்பிலீ
ரிருவகை யாகீ ரியம்பிய குலத் து
ஆண்பெண் மாறி பணைதலு மணைநதபின்
- 75 கருப்பெயரை யுயிர்ப்ப நங் காண்கின்றி லீரோ
எந்நிலத் தெத்தவிந் திடப்படு சின்றதோ
அநகிலத் தத்தவிந் தங்குரித் திரிமலால்
மாறிலே ணுதும் வழங்குமொன் றிலையே
பூசுமர் படிவாரது பிழைநிய ரின்ற
- 80 புத்தகர சாஸிணைர் பூசும ரல்லரோ
பெற்றழி மெருவைபுறம் பெகபாய்த் தோன்றலபால்
மாந்தரிழ பிபதாரை வடி வெவர் கண்ணொர்
வாழ்நா ணுறுபுமெய் வொன் னமோ டறிவினில்
வேற்றுமை யாவனும் செலிப்பட லின்றே
- 85 தென்றிசைப புழையா வடகிசைக் கேகிற்
பழதற வோடுப பார்ப்பா ண்வான்
வடகிசைப பார்ப்பான் தென்றிசைக் கேகின்
நடையது கோணிப் புழைய னாவான்
அதுநிக்கு,
- 90 சேற்றிற் பிறந்த செங்கழுநீர் போலப்
பிரமற்குக்
கூத்தி வயிற்றிற் பிறந்த வசிட்டரும்
வசிட்டர்க்குச்
சண்டாளி வயிற்றிற் பிறந்த சத்தியரும்

95 சத்தியம் சூப

புலையெ ிருவ ிசர்ந்தன ிறந்த பராசுரமும்

பராசுரமும் பூன்

வாசுதேவ வஸிஷ்டரீழ் ிறந்த கிரியாசுரப

இவ்வாறு பூன்

100 சீவதங்க னொது மேன்மைப பட்டு

மாநய மாத வபங்கொ மன் ிரு

அபு கவ மாநய மாத வபங்கொ மன் ிரு

சுருதும்ப ிப ிபபதிந் கட்டுருநம புலையெ

ஆவ வஸிஷ்டரீழ் ிறந்த கிரியாசுரப

105 மான்முதல் யாகிய கபில மூல பானை

என்னு னன் ிறந்த கவ ிசுருதும்ப ிப ிபபதிந்

ஆவ்வான் மூல பானை மூலம்

யாகிய கபில மூல பானை மூலம்

ஊற்றுக் காடு வ முந்தனிற் றங்கியே

110 வண்ண மகத்தில உபபை வளர்ந்தனள்

காசியபுழம் பட்டு னதும் கன்கிலைஞர் சேரியில்

சான்மு மகத்தினில் உறுவை வளர்ந்தனள்

நபபுக் கருவியோர் நண்ணிந் சேரியில்

பாண மகத்தில ஓளவை வளர்ந்தனள்

115 குறவர் கோமான் கொய்தனைப் புனஞ்சூழ்

வண்மலைச் சாமலில் வள்ளி வளர்ந்தனள்

தொண்டை மான் டலத்தில் வண்டமிழ் மயிலைப்

பறைய ிடத்தில் வள்ளுவர் வளர்ந்தனள்

அரும்பார் சோலைச் சரும்பார் வஞ்சி

- 120 ஆதிக விலங்கிடை ஆதிகமான வளங்கனன்
பாநா ராபாட டாநா தானில
ஆதனா வளாகா யானும வளாக தேன்
ஆகலால்,
பாரிதான சிலரை வளரந்து பெயயமோ
- 125 பாபநாந சிலரை நீக்கி வீடு போ
பாநிலை பமகக மாட்டிடை னென்னு போ
த தீரான சிலரை காபே னென்னு போ
வாழானகு சாதா குணவு நாடடி நும
சாநானகு சாதிக குணவுகாடடி ஓபோ
- 130 திருவும வறுமைபும செயசகப சீபநும
சாவதும வறிகல் தரணி யொசகே
குலமு பொன்சீற குப்பு மொன்சீற
இறப்பு மொன்சீற நிறப்பு மொன்சீற
வழிபடு தெய்வமு மொன்சீற யாதலால்
- 135 முனனோ குறைசா பிமாழிதவ நுமல
வளநா னாபி நுமிரபபவாக கிடபு
புக்கிபு வகொல்பு வகொவு தவிரா நு
நீகி பெற வறகதி னிறபதை யறிகது
ஆனாப பெணை நுமலரை யுணாநது
- 140 கிபணி யுரைபப பிநிழயென்ப பாநது
நிறபபுந சீலமுமல வது
- 142 நிறபபு ரகதருமோ பேதை யிரே.

கபிலரகவல் மூலம் முற்றுப்பெற்றது.

௧௨

சுனபலாசுன

கீருச்சிற்றம்பலம்

பாம்பாணத்தா நல்லூர்

சென்னத்தம்மிசு புலவியற்றிய

கல்வனையந்தாதி

மூலமும்; (சு.னவத்திரவகம்)

சுனபலாசுன பனைய உரையும்.

இவை

சென்னக் கற்றிஸ்தியன் காலேஜ்

தமிழ்ப்பாநகாசுரியர்

S அனவரதவிநாயகம்மிள்ளை, M. A., B. L.,

அவர்களால் பரிசோதிக்கப்பட்டு,

சென்னை :

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

1913

விலை அரை 5.

[Copyright Registered.]

முன் னு ரை.

தமிழாசிரியர்மாட்டு வரன்முறையாகத் தமிழ் கற்கப் புகும் மாணவர் முதலாகக் கற்கத் தகுவனவாயும் அவர்களாற் கற்கப்படுவனவாயு முள்ள நூல்களு ளொன்றாய மறைசையந் தாதி இலங்கைத்தீவில் யாழ்ப்பாணத்திற் றிகழ்ந்த சின்னத் தம்பிப் புலவரால் இயற்றப்பட்டது. அவர் சரித்திர முதலிய வற்றை யறிதற்கு ஆதாரங்கள் இந்தியாவில் சிறிதுமில்லை. இதுவரை வெளிவந்த மறைசையந்தாதிப் பதிப்புக்களும் இவ் விஷயத்தில் மொளனமே சாதித்தன. யாழ்ப்பாணத்து அ. சதாசிவம்பிள்ளை யென்பவர் எழுதி வெளிப்படுத்திய பாவலர் சரித்திரதீபகம் என்னும் நூல், தமிழ் நூல்கள் செய்தருளிய புலவர்கள் சரித்திரத்தை அகராதிமுறையால் விளக்குவது, யாழ்ப்பாணத்துப்புலவர்கள் சரித்திரங்களைக்கொஞ்சம் விசேஷமாக எடுத்துரைக்கின்றது. அதிற்கண்டபடி: “யாழ்ப்பாணப் புலவருக்குள்ளே திலதம்போல் விளங்கிய இவர், நல்லூரில் இருந்தவரும், இற்றைக்கு (1886) முன்பின் ௧௮0௭௭௭ங்களின் முன்னே இலங்காதிபதியாய் இருந்த சைமொன்ஸ் என்னும் உலாந்தா மன்னனாற் சேர்க்கப்பட்ட தேசவளமை என்னும் யாழ்ப்பாண நியாயப் பிரமாணத்தைப் பரிசோதனை பண்ணித் திருத்தும் பொருட்டு நியோகிக்கப்பட்ட பல பிரபுக்களுள் ஒருவருமாகிய வில்லவராய முதலியாரது புத்திரர். இப்புலவர் பரலியப் பிராயத்தே பூடும் வரம் பெற்றிருக்கார் என்று சொல்லுவர். வடகரை வித்துவான் ஒருவர் முதலியார்மேற்

பிரபந்தம் ஒன்று பாடிக்கொண்டு அவர் உறைவிடந் தேடிவந்து விசாரணை செய்தபோது, தெருவிற் பிள்ளைகளோடு பாக்குக் கட்டி விளையாடிக்கொண்டு நின்ற இப்பாலியப் புலவர் :

“பொன்பூச் சொரியும் பொலிந்தசெழுந் தாதிறைக்கும்
நன்பூதலத் தோர்க்கு நன்னிழலா—மின்பிரபை
வீசபுகழ் நல்லூரன் வில்லவரா யன்கனக
வாசலிடைக் கொன்றை மரம்”

என்று தம் பிதா வீட்டுக்குக் குறிப்புச் சொற்றனராம். இவர் பாடிய அந்தாதிகள் இரண்டுள. ஒன்று மறைசையந்தாதி எனப் பேர்பெறும். நூறு செய்யுட்கொண்ட இது வேதா ரணிய ஈசன்மேலது.

“சேந்தா தியன்மணிப் பூண்புலி யூரற்குச் சேர்ந்தளித்த
சிந்தாத் தியானஞ்செய் வில்லவ ராசன் நிருப்புதல்வன்
நந்தா வளந்திகழ் நல்லைச்சின் னத்தம்பி நாவலன்சேர்
அந்தாதி மாலையை வேதாட வீசற் கணிந்தனனே”

என்றதனால் அவ் வந்தாதிக்கு இவர் ஆக்கியோன் எனல் விளங்கும். மற்றது கல்வளை அந்தாதி. இது சண்டிருப்பாயி லுள்ள கல்வளைப் பிள்ளையார் மேலது. முந்தினதில் நின்று சற்றே கருகல் கொண்டது.

* * * * *

இவ்விரண்டு அந்தாதிக்குள் மறைசை அந்தாதிக்கு உடுப்பிட்டி, ஈ. ஈ. அ. சிவசம்புப் புலவர் உரை இயற்றி அச் சிடுவித்திருக்கிறார். இந்த உரை நயப்படையும் வியப்பையும் “உதயதாரகைப்” பத்திரிகையிற் பேசி இருக்கிறோம்.

ஒருமுறை யாழ்ப்பாணம் வண்ணூர் பண்ணையிற் கணை
சையர் வீட்டில் அநேக வித்துவசனர் சபைகூடி இராமாயணத்
துக்கு அர்த்தம் பண்ணிக்கொண்டிருக்குஞ் சமயம், அவர்
சொல்லமுடியாது மலைத்த ஓர் பாட்டிற்கு இளைஞராதலில் ஓர்
கோணத்தில் உளுக்கார்ந்திருந்த இப்புலவர் அர்த்தஞ்சொன்ன
திறமைக்காக மகாகனவானான அவ் ஐயர் பண்டாரக்குளம்
என்னும் ஓர் வயலை இவர்க்கு வெகுமதி கொடுத்தனர். சின்
னத்தம்பிப் புலவர் என்ற சொற்பொருட்படி சின்னப் பைய
லாய் இருந்தபோதே சரஸ்வதியின் கடாட்சவீட்சணம் இவரு
க்கு அகப்பட்டது என்றதற்குப் பின்வருங்கதை சாட்சியாகும்.

இவர் சிறுமையிலே பாடசாலைக்குச் செல்லாது கல்வியை
அசட்டைசெய்து மாடுமேய்க்கும் பிள்ளைகளோடு விளையாடித்
திரிபவராதலிற் றந்தையார் இவரைக் கண்டிக்க, இவர் அவர்
கண்ணுக்குத் தென்படாது ஒளித்துப்போய்த் தாயாரிடம்
அன்னம் வாங்கியுண்டு கட்டாக்காலிபோல் மறுபடி பாய்ந்து
விடல் வழக்கம். இப்படித் திரியும்போது ஓர் நாள் வழக்கம்
போலப் பிதா இல்லாத நேரம் வீட்டுக்கு வந்து போசணம்
உண்டு, அவர் முதல் அடி எடுத்து எழுதி வைத்துவிட்டுப்
போன ஓர் அந்தாதிப் பாட்டை இறப்பி விருக்கக் கண்டு எடு
த்து, அதின் உ-ம் ஈ-ம் ச-ம் அடிகளை எழுதி வைத்துத் தன்
பாட்டிற் போயினராம். பிதா வீட்டுக்கு வந்து முன் தொடங்கி
விட்டுப்போன பாட்டை முடிக்கும்படி ஓலையைத் தேடி எடுத்
துப் பாட்டு முடிந்திருக்கக் கண்டு, இங்கே வந்துபோனது
யாரென்று மனைவியிடம் கேட்க, அவள் அச்சங்கொண்டு மறை

த்தும், பின் நாயகன் நெருக்கத்தால் அந்தப் பேர்ப்பையல் தான் உங்கே வந்தானென்று கூறப், பிதா மகிழ்ந்து இவரைத் தேடி அழைத்து நேசம் பாராட்ட, அப்புறம் இவர் அந்தாதி பாடி முடித்தனர் என்ப, இவரது சுற்றத்தார் நல்லூரிலும் சண்டிருப்பாயிலும் இருக்கிறார்கள். மானிப்பாய் அச்சியந்திர சாலைத் தலைவருள் ஒருவரான ஈ. ஈ. அ. சிற்றம்பலம் என்பவரும் இப்புலவர் வமிசத்தவரே.”

நெடுநான் முன்னர் இக் கல்வனையந்தாதி உரையோடு பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டது. அஃது இக்காலத்து அருகி வழங் குதலானும், தமிழ் கற்கும் மாணவர்க்கு உரையோடு கூடிய கல்வனையந்தாதிப் பதிப்பொன்று அவசியமா யிருத்தலானும் இது பிரசுரிக்கப்பட்டது.

S. A. P.

செம்பொற் குவட்டினிற் பாரதந் தீட்டிய கோட்டினன்சீர்க் கம்பக் கரிமுகன் கல்வனை வாழுங் கணபதிக்கு நம்பற் கினியமுற் சங்கத்து நூலென நல்லைச்சின்னத் தம்பிப் புலவனல் லந்தாதி மாலையைச் சாற்றினனே.

கல்வனாய்ந்தாதி

மூலமும் உரையும்.

காப்பு

தார்கொண்ட பூமல் லிகைச்சேக்கை யிற்றும்பி சாலப்பம்புஞ்
சீர்கொண்ட கல்வனே யந்தாதி பாடத் திரைக்கடல்சூழ்
பார்கொண்ட பல்லுயிர்க் கானந்த மும்மதம் பாடிங்கும்பக்
கார்கொண்ட கம்பக் களியானை முன்னின்று காப்பதுவே.

(இதன்பொருள்.) தார்கொண்ட பூமல்லிகைச் சேக்கையில்-மலர்
களைக்கொண்ட அழகாகிய மல்லிகைப் படுக்கைகளில், தும்பி சாலப்
பம்பும் சீர்கொண்ட-வண்டுகள் மிக வொலிக்கும் அழகைக்கொண்ட,
கல்வனே அந்தாதி பாட - கல்வனே அந்தாதியை (யான்) பாட, (அத
ற்கு இடையூறு வராமல்) முன் நின்று காப்பது-முன்னின்று காப்பது,
திரைக்கடல் சூழ் பார் கொண்ட பல் உயிர்க்கு - திரையையுடைய கட
லாற் சூழப்பட்ட பூமி (தன்கட்) கொண்ட பலவகையாகிய உயிர்களுக்
கும், ஆனந்த மும்மதம் பாயும் - ஆனந்தத்தைச் செய்வதாகிய (அருள்)
மும்மதம் பாயப்பெறும், கார்கொண்ட கும்பம் - அழகைக் கொண்ட
மத்தகத்தினையும், களி - களிப்பினையு முடைய, கம்ப யானையே -
நூணிற் கட்டப்படும் யானையாகிய விநாயகக் கடவுளே.

(குறிப்புரை.) முற்றுமை விகாரத்தாற் றொக்கது. ஆனந்தத் தைச்செய்வதை ஆனந்தமென்று காரணத்தைக் காரியமாக வபசரித் தார். ஆனந்தமென்றதனால் அருள் வருவிக்கப்பட்டது. பாயும் யானை யென முடிக்க. யானையென்று உபசரித்ததற் கேற்பக் கம்பத்திற் கட்டப்படுதல் கூறப்பட்டது. அடியாருடைய உள்ளமாகிய கம்பத்திற் கட்டப்படுதல் குறிக்கப்பட்டதெனினு மமையும். ஈற்றேகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது.

ஒன்று யிருசுடர் முத்தொழி னான்மறை யோதுமைந்தாய்
நன்றாய வாறங்கம் யாவுக்குங் காரண நாதனுமாய்
நின்றாயின் கல்வனை யந்தாதிபாடவென் னெஞ்சகத்துப்
பொன்ற வுருள்புரி வாயானை மாமுகப் புங்கவனே.

(இ-ள்) ஒன்றாய் - எகவஸ்து வாகியும், இருசுடர் (ஆய்)-(சூரிய சந்திரராகிய) இருசுடர் ஆகியும், முத்தொழில் (ஆய்) - (சிருட்டி திதி சங்காரமென்னும்) முத்தொழிலை யுடைய மும் மூர்த்திகள் ஆகியும், நான்மறை (ஆய்) - நான்குவேதங்கள் ஆகியும், ஒதும் ிந்து ஆய் - சொல்லப்படுகின்ற பஞ்சபூதங்கள் ஆகியும், நன்று ஆய ஆறு அங்கம் (ஆய்) - நன்மை ஆகிய ஆறு வேதாங்கம் ஆகியும், யாவுக்கும் காரண நாதனும் ஆய் - (மற்றுமுள்ள) யாவற்றுக்கும் காரண கடவுள் ஆகியும், நின்றாய் - நின்றவனோ, மாயானை முகப் புங்கவனே - பெருமையாகிய யானைமுகக் கடவுளே, நின் கல்வனை அந்தாதி பாட-றுமது கல்வனைப் பதியைப் புகழும் (யமக) அந்தாதியை (யான்) பாட, என் றெஞ்சத் துப் பொன்ற அருள் புரிவாய் - எனது நெஞ்சினுள் அழியாத அருளினைத் தந்தருள்வீர்.

(து-ரை) ஒன்று, ிந்து, முத்தொழில்: ஆகுபெயர்கள்.

நூல்

கற்பக நாடர் பதின்சதக் கண்ணனெண் கண்ணன்றொழுங்
கற்பக வஞ்சி யிடக்கண்ணன் றந்தமுகக் கண்ணனன்றிற்
கற்பக வேலெறி வேடுணை வன்கல் வளைப்பதிவாழ்
கற்பக நன்னிழல் சேர்ந்தார் கருக்கரை கண்டவரே.

(இ-ள்) கற்பக நாடர் - கற்பக விருக்ஷத்தையுடைய விண்ணுட
ராகிய தேவரும், பதின்சதக் கண்ணன் - ஆபிரங்கண்ணனாகிய இந்திர
னும், எண் கண்ணன் - பிரமதேவனும், தொழும் - வணங்கும், கற்பு
அக வஞ்சி இடக்கண்ணன் தந்த முக்கண்ணன் - கற்பையுடைய திரு
வுள்ளத்தையுடைய வஞ்சிக்கொம்பு போலும் உமாதேவியாரை வாம
பாகத்தில் உடையராகிய சிவபெருமான் பெற்றருளிய முக்கண்ணரும்,
அன்றில் கல் பக வேல் எறி வேள் துணைவன் - அன்றிற் பறவையின்
பெயராகிய கிரௌஞ்சம் என்னும் பெயரையுடைய மலபிளக்க வேலா
யுதத்தை எறிந்த முருகக்கடவுளது துணைவருமாகிப், கல்வளைப் பதி
வாழ் கற்பக நல் நிழல் சேர்ந்தார் கரு கரை கண்டவரே - கல்வளைப்பதி
யில் வாழ்கின்ற கற்பக விநாயகரது நல்ல திருவடி நிழலைச் சேர்ந்தவர்
பிறவி (வெய்யிலின்) எல்லையைக் கண்டவரே (ஆவார்).

(கு-ள) அன்றிற்கல் ஓர் குறிப்புமொழி.

கண்டலம் போதைப் புளினமென் றோர்ந்துகங் கம்பதுங்கக்
கண்ட லமர்ந்து சிறகாற்றுங் கல்வளைக் கற்பகநின்
கண்டல மூன்று மெனையாள்பொற் பாதமுங் காணவிண்ணு
கண்டலன் போற்கண் படைத்திலன் வாசக் கமலத்தனே.

(இ-ள்.) கங்கம் கண்டலம்போதை புள் இனம் என்று ஓர்ந்து -
பருந்து தாழ்ப்பூக்களைத் (தான் புகழித்தற்கு ஆதும்) பறவை இனம்
என்று கருதி, (அவற்றைக் கவரவென்று) கண்டல் பதுங்கி அமர்ந்து
சிறகு ஆற்றும் - கண்டன் மாத்திற் பதுங்கி இருந்து சிரகை ஆற்றப்

பெறும், கல்வனைக் கற்பக - கல்வனைப் பதியில்வாழும் கற்பக விராய கரே, நின் கண்டலம் மூன்றும் - துமது கண்கள் மூன்றையும், எனை ஆள் பொன் பாதமும் காண-என்னையாண்டருளுகின்ற போன்போ லுந் திருவடியையும் (யான்) காண, வாசக்கமலத்தன்-நறு நாற்றத்தை யுடைய அம்புயாசனத்தன், விண் ஆகண்டலன் கண்போல் - விண் ணுலகத்திலுள்ள இந்திரனுடைய ஆயிரங் கண்கள்போல, படைத்தி லன் - (எனக்கும் ஆயிரங் கண்களைப்) படைத்திலன்.

(ரு-ரை.) புள்ளினத்தில் ளகரம் தொகுத்தது. கண்டலமாந்து என்று பாடமாயின், கங்கம் கண்டலம் ளோதை கண்டு புள் இனம் என்று ஒர்ந்து பதுங்கி அலமாந்து என்றியைத்துப் பொருளுரைக்க.

கவானரம் பையஞ் சுரும்பு விரும்பு கருங்குழற்போ
கவானரம் பைக்குலம் போற்றிட வாழ்தல்கண் ணேனிநிச்சங்
கவானரம் பைங்கத லிக்கனி சிந்திடுங் கல்வனைப்புங்
கவானரம் பைத்திகழ் யாழ்க்குற் றுமையருள் காதலனே.

(இ-ள்.) சங்க வானரம் பைங்கதலிக் கனி சிந்திடும் கல்வனைப் புங் கவா-கூட்டமாகிய குரங்குகள் செவ்வியாகிய வாழைப்பழங்களைச் சிந் துகின்ற கல்வனைப் பதியி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற தேவரே, நரம்பு திகழ் யாழ் கூற்று உமை அருள் காதலனே - நரம்புகள் விளங்குகின்ற யாழிசைபோலும் மொழியினையுடைய உமாதேவியார் பெற்றருளிய புத்திரரே, கவான் அரம்பை - தொடையாகிய வாழைத்தண்டையும், சுரும்பு விரும்பு அம் கரும் குழல் - வண்டுகள் விரும்புகின்ற அழ கிய சருமையாகிய கூந்தலையுமுடைய, அரம்பை குலம் போற்றிட - தேவஸ்திரீகள் கூட்டம் துதிசெய்ய, போக வான் வாழ்தல் - போக நிலமாகிய விண்ணுலகத்தில் வாழ்தலையும், இனி கண்ணேன் - இனி (பெரும்பெறெனக்) கருதேன் (தும்முடைய திருவடியின் கீழிருத்த லைத் தந்தருள்வீர்).

(ரு-ரை.) அரம்பை, போகம், யாழ்: ஆகுபெயர்கள். உயர்வு சிறப் பும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. சாரியை, (ரு)

அருளத்த னந்து சிலைகதை வாள்சுட ராழிகொள்ளை
யருளத்த னந்தந் தெரியா வகைநிற்கு மைம்முதனீன்
றருளத்த னந்த வனஞ்சூழங் கல்வனே யண்ணலடி
யருளத்த னந்தரம் வாழ்வானென் றுல்வினை யஞ்சிடுமே.

(இ-ள்.) அருள் அத்தன் - அருள் (வடிவாகிய உமாதேவியை
வாம) பாகத்திலுடையவரும், நந்து சிலை கதை வாள் சுடர் ஆழிகொள்
யியர் உள-சங்கு வில் தண்டு வாள் சுடரையுடைய சக்கரமாகிய பஞ்சா
யுதங்களைக்கொண்ட விஷ்ணுமூர்த்தி கருதித்தேடவும், (அவருக்கு)
தன் அந்தம் தெரியா வகை நிற்கும் யிம்முகன் ஈன்றருள் அத்தன் -
தமது (அடியாகிய) முடிவு தெரியப்படாதவகை நின்றருளிய யிம்முகக்
கடவுளுமாகிய சிவபெருமான் பெற்றருளிய கடவுள், நந்தவனம் சூழும்
கல்வனே அண்ணல் - பூந்தோட்டஞ் சூழப்பெற்ற கல்வனைப் பதியில்
வாழும் பெருமையிற் சிறந்தவர், அடியர் உளத்து அனந்தரம் வாழ்வான்-
அடியாருடைய நெஞ்சத்தி லெப்போதும் வாழ்பவர், என்றால்-என்று
துதித்தால், (அங்ஙன மவ்விநாயகக் கடவுளைத் துதிப்பவரைச் சார்ந்
திருத்தற்கு) வினை அஞ்சிடும் - வினைக ளஞ்சும்.

(சு-ரை.) தன்னந்தம் என்பதில் னகரந்தொகுத்தது. நந்தனவ
னம் என்பதில் னகரங் குறைந்தது. (சு)

அஞ்சத் திரத்தன் முழுவென வேகொதித் தார்த்துரப்பி
யஞ்சத் திரத்தந் தகன்வரும் போதுன் னபயநடை
யஞ்சத் திரத்த வடிவா ணயனத் தமலைபெற்ற
வஞ்சத் திரத்தன் றுணைவாதென் கல்வனே யானந்தனே.

(இ-ள்.) அஞ்சத்து நடை - அன்னத்தினது நடைபோலு நடை
யினையும், இரத்த வடிவாள் நயனத்து - இரத்தத்தைக்கொண்ட கூர்
மையாகிய வாள்போலுங் கண்ணினையு முடைய, அமலை பெற்ற-உமா
தேவியார் பெற்றருளிய, அம் சத்திரத்தன் துணைவா - அழகிய வேற்
படையையுடையதாகிய முருகக்கடவுளது துணைவரே, தென் கல்வனே

ஆனந்தனே-அழகாகிய கல்வனைப் பதியில் வாழு மானந்த குணமுடையவரே, திரத்து உந்தகன் - வலியினையுடைய கூற்றவன், அஞ்ச அத் திரத்தன் முழவு எனவே கொதித்து ஆர்த்து உரப்பி - பஞ்ச (புஷ்ப) பாணங்கனையுடையனாகிய மன்மதனது முழவப்பறைபோலவே வெகுண்டார்த்துரப்பி, அஞ்ச வரும்போது-அஞ்சும்படி வரும்போது, உன் அபயம் - (யான்) துமக்கடைக்கலம்.

(கு-ரை.) ஏகாரம், தேற்றப்பொருட்டு.

(ரு)

தனந்தனந் தந்தி மருப்பன்ன மாதர் தரைவிரும்பு
தனந்தனந் தந்திகழ் தண்டுறை தோறுமென் சஞ்சரிகந்
தனந்தனந் தந்திமி யென்கல் வனையன் சங்கக்குழைக்கா
தனந்தனந் தந்தமொன் றுனென்று நெஞ்சந் தனிலுன்னுமே.

(இ-ள்.) தனம் - பொன்னையும், தந்தி மருப்பு அன்ன தனம் மாதர் - யானைக்கொம்பை நிகர்த்த முலையைமுடைய பெண்ணையும், தரை-மண்ணையும், விரும்புதல் நந்த - விரும்புதல்கெட, நந்தம் திகழ் தண் துறை தோறும் - சங்குநள் விளங்குகின்ற குளிர்மையாகிய நீர் த்துறைதோறும், மெல் சஞ்சரிகம் தனந்தனந் தந்திமியென் கல்வனையன் - மென்மையாகிய வண்டுகள் தனந்தனந் தந்திமியென் றெலிக் கப்படுங் கல்வனைப் பதியையுடையவர், சங்கம் குழை காதன் நந்தன் - சங்கக்குண்டலத்தை யணிந்த திருச்செவியினையுடையராகிய சிவபெருமானுடைய புத்திரர், அம் தந்தம் ஒன்றன்-அழகிய கொம்பொன்றையுடையவர், என்று நெஞ்சந்தனில் உன்னும் - என்று (விக்கினேசுவரரை) மனத்தி னினையுங்கள் (சுகத்திரே).

(கு-ரை.) நந்தனன் என்பதில் நகர்த்தொகுத்தது.

(சு)

சந்தன மின்னுபொற் கச்சணி பாரத் தனதடம்ப
சந்தன மின்னிடைப் பூவஞ்சிக் கொம்பன தையலுட்க
சந்தன மின்னலுற் றுள்கல் வனையன் றனதிடம்போஞ்
சந்தன மின்னம் வரக்கண்டி லேமென்ன தாமதமே.

(இ-ள்.) மின் அன இடை வஞ்சி பூ கொம்பு அன தையல் - மின்னலை நிகர்த்த இடையினையுடைய வஞ்சிப் பூங்கொம்பை யொத்த தலைவியானவள், சந்தனம் மின்னு பொன் கச்ச அணி பாரம் தனதடம் பசந்து - சந்தனத்தையுடைய விளங்குகின்ற பொற்கச்சணியப்பட்ட பாரமாகிய தனதடம் பசலையுற, அனம் உள் கசந்து - அன்னத்தை யுள் வெறுத்து, இன்னல் உற்றாள் - துன்பமுற்றாள், கல்வனையன் தனது இடம் சந்து போம் அனம் - கல்வளைப்பதியை யுடையதாகிய விநாயக ரிடத்துத் தூதுசென்ற அன்னம், இன்னும் வர கண்டிலேம் - இன்ன மும் வரக்கண்டிலேம், என்ன தாமதம் - யாதுதாமதம் ?

(கு-ஈ.) அன்ன அன்ன அன்னம் அன்னம் என்பவற்றில் நக ரங்கள் இடைக்குறையாயின. மேல்வரு மிடைக்குறைகளையு முய்த் துணர்ந்துகொள்க. சந்தனமின்னு என்றதற்கு சந்தனம் விளங்கப் பெற்ற என்று பொருளுரைப்பினு மமையும். பசந்து பசக்கவென்ப தன்றிரிபு. இது புறப்பொருளில் கடவுண்மாட்டு மானுடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தில் தலைவியுடைய வருத்தத்தைக் குறித்துத் தூதனுப் பிய அன்னத்தைக்காணாது வருந்துந் தோழியர் தம்முட் கூறுங் கூற்று.

(எ)

தாமதிக் காந்தச் சிலைபோன் மனத்தினைத் தந்தகைகா தாமதிக் காந்தகை மென்மொழிப் பூமின் றலைமகன்வே தாமதிக் காந்தர மாகிரின் றோன்மைந்த தண்ணிதழித் தாமதிக் காந்தம் புகழ்கல் வனையநின் றுட்கஞ்சமே.

(இ-ள்.) அசை காதா - அசைகின்ற காதையுடையவரே, மது இக்கு ஆம் தகை மென்மொழி பூமின் தலைமகன் - தேனுங்கரும்பும் (நிகர்) ஆகும் (மதுரமாகிய) தன்மையையுடைய மென்மையாகிய மொழியினையுடைய இலக்குமிக்கு நாயகராகிய விஷ்ணுவும், வேதா - பிரமனும், மதிக்க அந்தரமாகி நின்றோன் மைந்த - கருத மறையாய் நின்றவராகிய பரமசிவனுடைய குமாரரே, தண் இதழித் தாம-குளிர் மையாகிய கொன்றைப் பூமாலையையுடையவரே, திக்கு அந்தம் புகழ்

கல்வனைய-திக்குகளின் முடிவு (வரைக்கும்) புகழப்படுகின்ற கல்வளைப் பதியையுடையவரே, மதிகாந்தம் கிலைபோல் மனத்தினை தந்து-சந்திர காந்தக்கலை யொத்த (உருகும்) மனத்தை (முன்னர்த்) தந்து (நாமக் கன்பனக்கி), நின் தாள் கஞ்சம் தா-நாமது திருவடித்தாமரைப்பூவைப் (பின்னர்த்) தந்தருள்வீர்.

(கு-ரை.) இச்செய்யுள் பூட்டுவிற்பொருள்கோள். பூவின்றிலை மகன் என்றுபாடமாயின் பூமிதேவிக்கு நாயகரென்று பொருளுரைக்க. மதிக்காந்தரம் என்பது மருஉமொழி. திக்காந்தம் நீட்டல் விகாரம் பெற்றது. இதழி, கஞ்சம்: ஆகுபெயர்கள். மேல் இவ்வாறு பெருவழக் காவரு மாகுபெயர்களை உய்ந்துணர்ந்துகொள்க. (அ)

கஞ்சக் கரந்தனின் மூவிலை வேல்கும்பங் கார்முகஞ்சங்
கஞ்சக் கரங்கதை மாதுள மேந்தி கவின் களம்பூ
கஞ்சக் கரம்பயில் வேல்வல வைக்கொரு காந்தன்பொன்னு
கஞ்சக் கரப்புவி கும்பிடுங் கல்வளைக் கைவரையே.

(இ-ள.) கஞ்சம் கரம் தனின் மூவிலைவேல் கும்பம் கார்முகம் சங்கம் சக்கரம் கதை மாதுளம் ஏந்தி - தாமரை மலரை நிகர்த்த திருக் கரங்களில் மூன்றாகிய இலைபோலுங் தலைகளையுடைய சூலாயுதத்தையும் கும்பத்தையும் வில்லையும் சங்கையுஞ் சக்கரத்தையுந் தண்டாயுதத்தையு மாதுளம்பழத்தையு மேந்தியிருப்பவரும், பூகம் கவின் களம் - கமுகுபோலு மழகிய கழுத்தையும், அரம் பயில் வேல் சக்கு - அரம் பயின்ற வேல்போலுங் கண்ணினையுமுடைய, வலவைக்கு ஒரு காந்தன்-வல்லவைக்கோர் நாயகரும், பொன் நாகம் சக்கரம் புவி கும்பிடம் கல்வளை கை வரையே - பொன்னாகிய தேவலோகத்தாரும் வட்டமாகிய பூமியிலுள்ளாரும் வணங்குங் கல்வளைப்பதியிலுள்ள யானையே.

(கு-ரை) நாகம், புவி: ஆகுபெயர்கள். பூகம், மெலிக்கும்வழி மெலித்தல். பயிலல் ஈண்டு அராவதல். அரம் பயில்வேல் என்பதற்கு அரத்தையும் (போர்) பயிலுகின்றவேலையும் என்று பொருள் கூறினுமெய்யும். ஈற்றேகாரர் தேற்றப்பொருட்டு. (க)

வரையாரம் பாலன்ன தோணகை வாணி வலவைகண்
வரையாரம் பார்சடை யார்கல் வளைவெற்ப வண்ணமுத்தேன்
வரையாரம் பாளிதப் பூட்கொங்கை மீது வயங்குதொய்யில்
வரையாரம் பால விழிபா ளிடையின் வறுமைகண்டே.

(இ-ள்.) வரை ஆரம் பால் அன்ன தோள் நகை வாணி வலவை
கணவர் - மூங்கிலு முத்தும் பாலும்போன்ற தோளையும் பல்லையுஞ்
சொல்லையுமுடைய வல்லவைக்கு நாயகரும், ஐ ஆர் அம்பு ஆர் சடை
யார்-அழகுநிறைந்த கங்கை நீர் பொருந்தப்பெற்ற சடையினே யுடைய
வருமாகிய விநாயகக்கடவுளுடைய, கல்வளை வெற்ப - கல்வளைப்பதியி
லுள்ள பொருப்பனே, அம்புஆல் விழியாள் இடையின் வறுமை கண்டு-
அம்பையும் நஞ்சையு நிகர்த்த கண்களையுடையளாகிய தலைவியினது
இடையின் சிறுமையைக் கண்டு, கொங்கை - தனத்தில், பூண் மீது -
(இன்றியமையாதிருக்கின்ற) ஆபரணத்தின்மேல், பாளிதம் வரை
ஆரம் - குழம்பாகிய மலைச்சந்தனத்தையும், வயங்கு தொய்யில் வரை
யார் - விளங்குகின்ற தொய்யிலெழுதார் (அன்னை பர்), (இங்ஙனமா
னவருக்கு) வண்ணம் முத்து ஏன் - (நீகொணர்ந்த) அழகாகிய முத்த
மணிமாலையேன்?

(கு-ரை.) ஐயார் அழகிய ஆத்திப்பூமாலையையு மெனினுமமை
யும். பாளிதம் கர்ப்பூரத்தைக்கலந்த என்றுரைப்பினுமமையும். இழிவு
சிறப்பும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது. வறுமை இப்பொருள்படுதலை
“வறிது நகைதோற்றல்” என்பதிற்காண்க. இஃது அகப்பொருளில்
பாங்கி கையுறை மறுத்தற்கிளவி. (க 0)

மைக்கண்ட னேறிய தேரச் சறுக்கும் வாதன்வெந்தி
மைக்கண்ட நம்மையொட்டாவைங் கரத்தண்ணல் வாழுமிடம்
மைக்கண்ட டவள நகையார் குடையு மடுவினின்மா
மைக்கண்ட னீழலிற் சங்கினுந் தென்கல் வளைப்பதியே.

(இ-ள்.) மை கண்டன் ஏறிய தேர் அச்ச அறுக்கும் வரதன் - கருமையாகியமிடற்றினை யுடையராகிய சிவபெருமானேறியதேரின தச்சை யறுத்த வரதரும், வெம் தீமைக்கு அண்ட நம்மை ஒட்டா னிங் கரத்து அண்ணல்-வெம்மையாகிய தீமையிடத்துச் சாரநம்மை விடாத னிந்து திருக்கரங்களையுடைய தலைவருமாகிய விநாயகக்கடவுள், வாழும் இடம் - வாழுமிடமாவது, மை கண் தவளம் நகையார் குடையும் மடு வினில் - மையையுடைய கண்களையும் வெண்மையாகிய பற்களையு முடையராகிய மகளிராடுங்குளத்தில், மாமை கண்டல் நீழலில் - அழ காகிய தாழைமரநீழலில், சங்கு ஈனும் தென் கல்வளைப் பதியே-சங்கு கள் (முத்துக்களை) ஈனப்பெறுங் கல்வளைப்பதியே (ஆகும்).

(கு-ரை.) குவ்வுருபு கண்ணுருபின்றிரிபு.

(கச)

கல்வளை யாத விரும்புநெஞ் சேகைய ரோடுறவா
கல்வளை யார்சுனை வாயரக் காம்பல்செங் காவிரின்பக்
கல்வளை யாநிலாவீச விள்ளுங் கழனிசுற்றுங்
கல்வளை யானங் குசபாச மேந்துங் கரன்புகழே.

(இ-ள்.) வளையாத இரும்பு நெஞ்சே - வளையாத இரும்பையொ த்த மனமே, கையரோடு உறவு ஆகல்-கீழ்மக்களோடுறவாகுத லொழி ந்து, வள் னியார் சுனைவாய் அரக்கு ஆம்பல்-வளமுமழகும் பொருந்திய சுனையிடத்துச் செவ்வாம்பற்பு, செம் காவியின் பக்கல் வளை ஆரம் நிலா வீச விள்ளும் - அழகாகிய காவிப்பூவி னையலில் சங்கு முத்து நிலாவை வீச விரியப்பெறும், கழனி சுற்றும் - வயல்குழப்பெற்ற, கல்வளையான் அங்குச பாசம் ஏந்தும் கரன் புகழே கல் - கல்வளைப் பதியையுடையவரும் அங்குச பாசங்களை யேந்துந் திருக்கரங்களையுடை யவருமாகிய விநாயகக்கடவுளது புகழையே கற்பாய்.

(கு ரை.) இதுவும் பூட்டுவிற்பொருள்கோள். ஆகல் என்னும் எதிர்மறையியங்கோள் வினைமுற்று வீனையெச்சமானது; வினைமுற் றுவுரைப்பினுமமையும். வள்ளையார் என்பதில் ளகார்தொகுத்தது.

வனையார் என்பதற்கு வள்ளைக்கொடி பொருந்திய எனினுமமையும். அரக்காம்பல் செங்காவியின் பக்கல் வனையார் நிலாவீச விள்ளும் என்ற தற்கு சேதாம்பலினதும் செங்காவியினதும் பக்கத்தில் சங்கு முத்துக் கள் நிலாவைவீச (அவை) விரியும் என்று பொருள் கூறினுமமையும்.

கரும்பனை யத்தனைப் பூவே ழிடந்தசெங் கண்விடைப்பா
கரும்பனை யத்துவக் கீர்த்துடல் போர்த்த கடவுண்மொழிக்
கரும்பனை யத்தர்கை மாங்கனி வாங்கிய கல்வனையார்
கரும்பனை யத்தனை யான்மற வேன்புன் கவிதைகொண்டே.

(இ-ள்.) கரும் பனை அத்தனை-கருமையாகிய பனைபோலும் துதி
க்கையினையுடையவரும், ஏழ் பூ இடந்த செங்கண் விடைபாகர் - (கீழ்)
ஏழுலகத்தையும் (பன்றிவடிவாய்க்) கிழித்த செம்மையாகிய கண்ணை
யுடைய (விட்டுணுவாகிய) இடபத்தை யூரும் பாகர், உம்பல் நைய துவ
க்கு ஈர்த்து உடல் போர்த்த கடவுள்-யானை வருந்தத் தோலை யுரித்தாத்
திருமேனியிற் போர்த்த கடவுள், கரும்பு மொழி அனை அத்தர் - கரு
ம்புபோலு மொழியினையுடைய வுமாதேவியாகிய வாமபாகர், கை மாங்
கனி வாங்கிய - (அவரது) திருக்கரத்தில் மாம்பழத்தை வாங்கிய, கல்
வனை மாகர் உம்பனை-கல்வனைப்பதியிலுள்ள தேவர்களுக்குந்தேவரும்,
அத்தனை-(யாவர்க்குந்) தந்தையுமாகிய விநாயகக்கடவுளை, யான் புன்
கவிதைகொண்டு மறவேன் - யான் புல்லியகவியாற் (பாடுதலை) மற
வேன்.

(து-ரை) விடைப்பாகர் என்றதற்கு விடைமேலேறி யருள்பவர்
என்றுரைப்பினுமமையும். அனை இடைக்குறை. மேல் இவ்வாறு பெ
ருவழக்காவரு மிடைக்குறைகளை யுய்த்துணர்ந்து கொள்க. (கட)

கவிநா யகன்றிடு வாய்க்கிரைப் பண்டங் கறையிரத்தக்
கவிநாய கன்மக் குடம்பையை வீக்கியென் கண்டபயன்
கவிநா யகன்றொழும் ராமன் கொலைப்பவங் காய்ந்திடுதுங்
கவிநா யகதிருக் கல்வனை வாழுங் கணபதியே.

(இ-ள்.) கவி நாயகன் தொழும் ராமன் கொலை பவம் காய்ந்திடு துங்க விநாயக - குரங்குகளுக்குத் தலைவனாகிய அனுமானால் வணங்கப்படும் ஸ்ரீராமரது பிரமஹத்திதோடத்தை அழித்த உயர்ச்சியாகிய விநாயகக்கடவுளே, திரு கல்வனே வாழும் கணபதியே - அழகாகிய கல்வளைப்பதியில் வாழும் கணபதியே, நாய் கவி அகன்றிடு வாய்க்கு இரைப்பண்டம் - நாய் கவ்விக்கொண்டோடும் (அதனது) வாய்க்கிரைப்பண்டமும், கறை இரத்தம் கவின் ஆய கன்மம் குடம்பையை - கறையாகிய இரத்தத்தா லழகுண்டாகப்பெற்ற கன்மக்கூடாகிய வுடலை, வீக்கி - பருக்கச்செய்து, கண்ட பயன் என் - (யான்) கண்ட பயன் (செறிதும்) இல்லை.

(த-ரை.) கவ்வி என்பதில் வகரந்தொகுத்தது. கறை இரத்தம், இருபெயரொட்டு. எவன் என்பது, என் என இடைக்குறையா நின்று இல்லை என்னும் பொருள்பயந்தது. (கசு)

கணத்தலை வன் குழ விப்பிறைக் கோட்டன் கதிர்மணிப்பைக் கணத்தலை வன்னச் சராக்கச் சரையன் களமரில்லங் கணத்தலை வன்ன வளைபூருங் கல்வளை காணிலரைக் கணத்தலை வற்பகை முன்பனி மாணங் கருதிடினே.

(இ-ள்.) கணத் தலைவன் - கணங்களுக்குத் தலைவரும், குழவிப்பிறைக் கோட்டன் - இளமையாகிய பிறைபோலங் கொம்பினையுடையவரும், கதிர் மணி பை கணத் தலை வல் நச்சு அராக்கச்சு அரையன் - கிரணத்தையுடைய மணியினையும் படத்தினையுமுடைய கூட்டமாகிய தலைகளையும் வலிய நஞ்சினையுமுடைய சர்ப்பக் கச்சையணிந்த அரையினையுடையவரு மாகிய விநாயகக்கடவுளது, களமர் இல் அங்கணத் தலை வன்ன வளை ஊரும் கல்வளை காணில் - உழவருடைய வீட்டின் முற்றத்தின்கண் அழகிய சங்குகள் ஊருகின்ற கல்வளைப்பதியைக் கண்டால், அலைவு - (கண்டவரது) துன்பம், கருதிடில் - ஆராய்மிடத்து, அரைக்கணத்து அற்பகை முன்பனி மாணம் - அரைக்கணப்

பொழுதில் இருளுக்குப் பகையாகிய சூரியனுக்குமுன் பணி (யழிதல்)
போல அழிந்துவிடும். (கரு)

கரியா னனத்தன் றொழுபதம் வேண்டிக்கண் ணர்பவஞ்சங்
கரியா னனத்த மவர்க்கிழைப் பான்கடற் காசினிக்கோர்
கரியா னனத்தம் புரைகோட்டுக் கல்வனைக் கன்னமத
கரியா னனத்தன் புகழ்பாடி யுள்ளங் கசிந்திடுமே.

(இ-ள்.) கரியான் அனத்தன் தொழு பதம் வேண்டிக் கண்ணர்
பவம் சங்கரியான் - விஷ்ணுமூர்த்தியும் அன்ன வாகனராகிய பிரம
தேவரும் வணங்குகின்ற (தமது) திருவடியை விரும்பிக் கருதாதவரு
டைய பாவங்களை யழிக்காதவரும், அவர்க்கு அனத்தம் இழைப்பான் -
அவருக்கு நாசஞ்செய்பவரும், கடல் காசினிக்கு ஓர் கரியான கல்வனை
நத்தம் புரை கோட்டு கன்ன மத கரி ஆனனத்தன் - கடலையுடைய
பூலோகத்துக்கோர் சாட்சியான கல்வனைப்பதியி லெழுந்தருளியிருக்
கின்ற சங்கை நிகர்த்த கொம்பினையுங் கன்ன மத்தினையு முடைய
யானை வதனத்தை யுடையவரு மாகிய விக்கினேசுவரக் கடவுளது,
புகழ்பாடி உள்ளம் கசிந்திடும் - கீர்த்தியைப்பாடி மனமுருகுவீர் (சகத்
தீரே துமக்குப் பேரின்பழுத்தி கைகூடும்).

(கு-ஊ) வைத்தியர் நோயாளருக்குக் கண்ணிற் படலத்தை யுரி
த்தலாநியவற்றைப் புரிதல்போலத் தீமைசெய்வார்க்கு அனத்தமிழை
த்தலு மருளேயாதலிற் கடவுளிலக்ஷணத்துக்கு மாறுபடாமையானக.
கரியானனத்தன் றொழுபதம் வேண்டில் என்று பாடமாயின், விட்டு
ஊவும் பிரமதேவருந் தொழுகின்ற மேற்பதத்தை விரும்பினால் என்று
பொருளுரைக்க. (கக)

சிந்தா மணிதென்ற லன்றி விலாப்பகை செய்யவணி
சிந்தா மணிமுலை வாடின னோழு செகமளந்த
சிந்தா மணிதுள வன்றேடு கல்வனைச் செய்யவருட்
சிந்தா மணிவரக் காணோம் படியோதரச் செல்லினமே.

(இ-ள்.) சிந்து ஆ மணி தென்றல் அன்றில் நிலா பகைசெய்ய - கடலும் பசுவின் கழுத்திற் கட்டப்பட்ட மணியுந் தென்றற்காற்றும் அன்றிற்பறவையுஞ் சந்திரனும் பகையைச் செய்ய, மணிமுலை அணி சிந்தா வாடினள் - அழகாகிய தனங்களையுடைய தலைவி அழகழிந்து வாடினாள், படியோதரச் செல் இனமே-நீரை உதரத்திற் கொண்ட முகிலினமே, ஏழு செகம் அளந்த சிந்து ஆம் அணி துளவன் தேடு கல்வளைச் செய்ய அருள் சிந்தாமணி வர காணோ-எழு(தீவாகிய) பூமியை (ஓரடியால்) அளந்த குறளாகிய அணிகின்ற துளவமாலையையுடைய விஷ்ணுமூர்த்தியு நாடுகின்ற கல்வளைப்பதியி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற செம்மையாகிய அருளினையுடைய சிந்தாமணிபோலும் விநாயகக்கடவுள் வரக்கண்டிலேம் (இஃதென்ன வினையோ).

(கு ரை.) நிலா, ஏழு, சிந்தாமணி: ஆகுபெயர்கள். அன்பருக்கு நினைத்தவற்றைக் கொடுத்தல் பற்றிச் சிந்தாமணியென்றார். இது கடவுண்மாட்டு மாணுடப்பெண்டிர் நயந்தபக்கத்தில் தலைவியின் வாட்டங்கண்ட தோழியர் மேகங்களோடு கூறுங்கூற்று. (க௭)

தரங்க வளக்க ரொலிவே யிசைநனி தாக்கத்துப்ப
தரங்க வளக்கரிக் கொங்கைக் குதவிலன் றுரைநிரந்
தரங்க வலைப்பட வென்னை விடாமத தந்திசொல்லாந்
தரங்க வளக்கல் வளைப்பதி மேவிய தற்பரனை.

(இ-ள்.) தரங்க அளக்கர் ஒலி வேய் இசைநனி தாக்க-திரையை யுடைய கடலொலியும் வேய்ங்குழ லோசையும் (எமது தலைவியை) மிகவுந் தாக்க, (அதனையாமனுப்பிய தூதாலறிந்தும்) துப்பு அதரம் கவளக்கரிக் கொங்கைக்கு - பவளம்போலும் அதரத்தினையுந் கவளவுணவைக் கொள்ளுகின்ற யானைபோலுந் தனத்தினையுமுடைய அத்தலைவிக்கு, நிரந்தரம் கவலைப்பட என்னைவிடா மததந்தி - எப்பொழுதுங்கவலைப்பட என்னைவிடாத மதயானையும், சொல் ஆந்தரங்க வளக்கல்வளைப்பதி மேவியதற்பரன் - (புகழ்ந்து) சொல்லப்படுகின்ற உச்சி

தமாகிய வளத்தினையுடைய கல்வளைப்பதியில் வாழும் ஆன்மநாயகருமாகிய விநாயகக்கடவுள், தாரை உதவிலன்-(தமது) மாலையைக் கொடுக்கின்றிலர் (அவரது திருவுள்ள மிருந்தவாறென்).

(கு-ரை.) வேய், ஆகுபெயர். அதரங்கவளம், மெலிக்கும் வழி மெலித்தல். யானை மான் ஆதிப சிலபொருள்களின் ஒவ்வோருறுப்பு மகளிரது ஒவ்வோருறுப்புக்கு நிகராகவும் முதல் சினைகளி னெற்றுமைபற்றி அம்முதற் பொருள்களை உவமைப் பொருள்களாக வழங்கலும் புலவர்வழக்காதலிற் கரிக் கொங்கை யெனப்பட்டது; ஆகுபெய ரெனினுமாம். இதுவும் மேற்படி பக்கத்தில் தலைவிக்கு மாலையைக் கொடாத விநாயகக்கடவுளது நெஞ்சத்தின் வன்மையைத் தோழியர் தம்முட் கூறுங்கூற்று.

(கஅ)

பரசங்க முத்தமிழ் கல்லா வெணையனைப் பாவிதிகம்
பரசங் கரவென்று மெய்நொந்து பெற்ற பலைன்னுதா
பரசங் கமவுயி ருக்குயி ராய பரஞ்சுடரே
பரசங்க மாறந் தணர்போற்றுங் கல்வளைப் பண்ணவனே.

(இ-ள்.) தாபர சங்கம உயிருக்கு உயிர் ஆய பரஞ்சுடரே - அசர முஞ்சரமுமாகிய இருவகை உயிர்களுக்கு முயிராகிய பரஞ்சோதியே, பரச ஆறு அங்க அந்தணர் போற்றும் கல்வளைப் பண்ணவனே - துதிக்கப்படுகின்ற ஆறுகிய வேதாங்கங்களையு முணர்ந்த மறையவர்கள் போற்றுங் கல்வளைப்பதியி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற விநாயகக்கடவு ளே, பரச சங்க முத்தமிழ் கல்லா எனே - மேலான சங்கப்புலவரா ஞ்ராயப்பட்ட மூன்றாகிய தமிழ் நூல்களைக் கல்லாதவென்னை, பாவி அனை - பாவி யாகிய (என்) அன்னை, திகம்பரசங்கர என்று மெய் நொந்து பெற்ற பலன் நன்று-திகம்பரரே சங்கரரே யென்று துதித்துத் தேகம் நொந்து பெற்ற பலன் நல்லது.

(கு-ரை) சங்கம், தமிழ்: ஆகுபெயர்கள். முத்தமிழ்: இயல் இசை நாடகம். என்னை என்பதில் நகரந்தொகுத்தது. அனை இடைக்குறை நன்று, தீயதென்னும் பொருளைத்தந்தது.

அவலம் புரிமுகு குறும்பைந்து பூத மடக்கிமென்று
யவலம் புரிமலர் தூய்த்தொழு தேத்த வருண்மெய்யர்மெய்
யவலம் புரிமருப் புத்தக ருரு மறுமுகன்முன்
னவலம் புரிவபற் கல்வனையாலபத் தாதிக்கனே.

(இ-ள்.) மெய்யர் மெய்ய - மெய்ம்மையையுடையவர்க்கு மெய்ம்
மையானவரே, வலம் புரி மருப்புத் தகர் ஊரும் அறுமுகன் முன்ன-
வெற்றியைத் தருகின்ற கொம்பினையுடைய ஆட்டுக்கடா வாகனத்தைச்
செலுத்தியருளும் ஆறுமுகக்கடவுளுக்கு முன்னவரே, வலம்புரி வயல்
கல்வனைய ஆலயத்து ஆதிக்கனே-சங்குகள் (பொருந்திய) வயலையுடைய
கல்வனையப்பதியில் வாழு முயர்ச்சியுடையவரே, அவலம் புரி முக்குறு
ம்பு இந்து பூதம் அடக்கி - தூன்பத்தைச் செய்கின்ற முக்குற்றங்களை
யும் இம்புலன்களையு மடக்கி, மெல் தூய வலம்புரி மலர் தூய் தொ
ழுது ஏத்த அருள் - மென்மையாகிய தூய்மையை யுடைய நந்தியாவர்
த்த மலர்களைத் தூவித் தேவாரை வணங்கித் துதிக்க (எனக்கு) அருள்
புரிவீர்.

(கு-ரை.) முக்குற்றம்: காமம் வெகுளி மயக்கம். இம்புலன்: நாற்
றம் சுவை ஒளி ஊறு ஓசை. புலன்களைப் பூதமென்று காரணகாரிய
ஒன்றுமை நயம்பற்றி உபசரிக்கப்பட்டது. (உ0)

திக்குடை யானடி யைப்போற்றிப் பூவலஞ் சென்றுசெஞ்சோ
திக்குடை நீழலின் மேவந்த ணீர்செப்பு வீரென்றன்பத்
திக்குடை யான்கல் வனையான் சிலம்பினிற் றேன்பண்ணையோ
திக்குடை யோதிச்செங் காலியுங் காலையுஞ் சென்றதுவே.

(இ-ள்.) திககு உடையான் அடியை போற்றி - திக்காகிய ஆடை
யை யுடையராகிய சிவபெருமானுடைய திருவடியைப் போற்றி, பூ
வலம் சென்று - பூமியைப்பிரதக்கிணஞ் (செய்யச்) சென்று, செம்
சோதி குடை நீழலில் மேவு அந்தணீர் - செம்மையாகிய சோதியினையுடைய
குடைநீழலிற் சேரு மந்தணரே, என்றன் பத்திக்கு உண்-

யவருங் கல்வனைப்பதியையுடையவரு மாகிய விநாயகக்கடவுளது மலையில், தேன் பண்ணை ஒதிக் குடை ஒதிச் செம் காலியும் காணையும் சென்றது-வண்டிக ளிசையைப் பாடிக் கிண்டபெறுங் கூந்தலையுடைய செவ்வடியினளாகிய ஒரு தலைவியும் ஒரு தலைவனுங் (கூடிச்) சென்றதைக் (கண்டரோ), செப்புவீர் - கூறுவீர்.

(கு-ரை.) இஃது ஆற்றிடை முக்கோற் பகவரை வினாதல். (உக)

வேதா ரணிய முறைவேயின் முத்தருள் வேழமுய்ய
வேதா ரணியம்பொ னுடேத்து கல்வனை வெற்பன்னமே
வேதா ரணிய மலைதிருக் கோயில் விளங்கநின்பால்
வேதா ரணியந்த காரநம் பாலில் விதித்தனனே.

(இ-ள்.) வேதாரணியம் உறை வேயின் முத்து அருள் வேழம் - திருமறைக்காட்டி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற மூங்கின் முத்தாகிய சிவ பெருமான் பெற்றருளிய யானைமுகக்கடவுளது, தாரணி அம் பொன்னி உய்யவே ஏத்து கல்வனை வெற்பு அன்னமே- மண்ணுலகத்தாரும் பொன்னுலகத்தாரும் (தாம்) உய்யும் பொருட்டாகவே துதிக்கின்ற கல்வனைப்பதியி லுள்ள மலையில்வாழும் அன்னம் போன்றவனே, வேதா-பிரமதேவர், இரணிய மலை திருக் கோயில் நிற்பால் விளங்க-பொன்மலையும் இலக்குமிக்கு மானிகையாகிய தாமரைப்பூவும் நின்னிடத்து விளங்கவும், வே(ய்) தார் அணி அந்தகாரம் நம் பாலில் விதித்தனன் - அலங்கரிக்கப்பட்ட மாலையை யணிந்த இருளை (யான் காண) என் பக்கலில் விதித்தார்.

(கு-ரை.) தாரணி, பொன்னி, அன்னம், இரணியமலை, திருக் கோயில், அந்தகாரம்: ஆகுபெயர்கள். மேல்வருமாகு பெயர்களையு முய்த்துணர்க. இரணியமலை - மூலை. திருக்கோயில் - முகம். அந்தகாரம்-கூந்தல். இஃது இடையூறு கிளத்தற் கிளவியின்பாற்று. (உஉ)

தனையா யுதவிய தந்தையில் வாழ்க்கை தணர்த்தருட்சிந்
தனையா யுதகந் தனினின்று செய்யுந் தவத்திர்வெண்டந்

தனையா யுததி யகிலம் படைக்குஞ் சதூர்விதவே
தனையா யுதன்றொழுங் கல்வனே யானைச் சரண்புகுமே.

(இ-ள்.) தனை ஆய் உதவிய தந்தை இவ்வாழ்க்கை தணந்து-
மகவாகப் பெற்ற பிதாவையும் இல்லின்கண் வாழ்தலையும் நீங்கி, அருள்
சிந்தனையாய் - திருவருளைப்பெறுஞ் சிந்தனையாகி, உதகந்தன்னில்
நின்று செய்யுந் தவத்திர் - நீரின்கணின்னு செய்யுந் தவத்தினையுடை-
யிர், (நீவி ரிங்நனம் வருந்தாது) வெண்தந்தனை-வெண்மையாகிய (ஏக)
தந்தத்தினையுடையவரும், ஆய் உததி அகிலம் படைக்கும் சதூர்வித
வேதன்-ஆராய்ந்து கடலையுடைய பூமியைச் சிருட்டித்த நல்லவகைமறை-
யையு முணர்ந்த பிரமதேவரும், ஸியாயுதன் - பஞ்சாயுதங்கனையுடையரா-
கிய விஷ்ணுமூர்த்தியும், தொழும் - வணங்குகின்ற, கல்வனையானை
சரண்புகும் - கல்வனைப்பதியை யுடையவருமாகிய விநாயகக்கடவுளைச்
சரணடைவீர் (முத்தி சித்தியாகும்).

(கு ரை.) ஆய், ஆகவென்பதன்றிரிபு. ஆயுததி என்பதில் ஆய்
'வரிப்பு'னபந்து' என்பதிற்போல வினையெச்சப் பொருடந்தது. (உரு)
சரந்தண் டருமலர் வேண்மைத் துனன்செந் தமிழ்க்கலைபஞ்
சரந்தண் டலையிற் கிளிதேருங் கல்வனே தங்கடுகுஞ்
சரந்தண் ட பாணி யழகினைக் காணப்பொற் றுமரைவா
சரந்தண் டர்போல விமையாத பார்வையைத் தந்திலரே.

(இ-ள்.) தண் தரு மலர் சரம் வேள் மைத்துனன் - குளிர்மை
யைத் தருகின்ற மலர்ப்பாணங்கனையுடைய மன்மதனுக்கு மைத்துன-
ரும், செம் தமிழ்க் கலை தண்டலையில் பஞ்சரம் கிளி தேரும் கல்வனே
தங்கடு குஞ்சரம்-செந்தமிழ்க்கலைகளைச் சோலையிற் கூட்டின்க ணுள்ள
கிளிகள் படிக்கின்ற கல்வனைப்பதியில் வீற்றிருக்கும் யானையும், தண்ட
பாணி - தண்டாயுதத்தை யேந்திய திருகரத்தினை யுடையவருமாகிய
விநாயகக் கடவுளது, அழகினை காண - பேரழகை (யான்) காண,
பொன் தாமரை வாசர் அந்த அண்டர் போல இமையாத பார்வையைத்

தந்திலர் - அழகிய தாமரைப்பூவில் வசிப்பவராகிய பிரமதேவர் அத் தேவர்க்குப் போல இமையாத கண்களை (எனக்குத்) தந்திலர்.

(கு-ரை.) சரத்தன் பஞ்சரத்தண்டலை எனற்பாலன மெலித்தன. அந்த என்றத னீற்றகார் தொகுத்தது. மேலும் இங்ஙனம்வரும் விகாரங்களை யுய்த்துணர்க. (உச)

தந்தனர் தாமரை வெற்பிரு னோரிடை சாய்நடைபா தந்தனர் தார்க்குழல் யாமள கோமள சாமளப்பெண் தந்தநர் தாபனை கெல்வினை கல்வனை தன்னிலொற்றைத் தந்தநர் தாவினக் கேயெனப் போமிருட் சம்பந்தமே.

(இ-ள்.) தந்து அனம் தாமரை வெற்பு இருள் நேர் இடை சாய்நடை பாதம் தனம் தார்க் குழல் - நூலையும் அன்ன நடையினையும் தாமரைமலரையும் மலையையும் இருளையும் (முறையே) நிகர்த்த இடையினையும் அசைநடையினையும் அடியினையும் மூலையினையும் மாலையை யணிகின்ற கூந்தலினையுமுடைய, யாமள கோமள சாமளப் பெண்தந்த நந்தா - இளமையாகிய பச்சைநிறத்தையுடைய உமாதேவியார் பெற்ற புத்திரரே, நெல் வினை பனை கல்வனை தன்னில் ஒற்றைத் தந்த-நெல்வினைகின்ற வயல்களையுடைய கல்வனைப்பதியி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற ஏக தந்தரே, நந்தாவினக்கே-(ஒருகாலும்) ஒளிகெடாத வினக்கே, என - என்று துதிக்க, இருள் சம்பந்தம் போம் - மல சம்பந்தம் நீங்கிவிடும்.

(கு-ரை.) யாமள கோமளம் ஒரு பொருட்பன்மொழி. (உரு) சம்பந்த மாவினைத் தென்னவற் கீந்தவன் ருங்குமருட் சம்பந்த மாமுனி பாமலை சூடி தருபொருண்மா சம்பந்த மாலம் புனைசூழங் கல்வனைத் தந்திவெம்பா சம்பந்த மாயெயன் பானீக்கி வாழ்வுசம் பாதிப்பனே.

(இ-ள்.) சம்பு அந்த மாவினை தென்னவர்க்கு ஈந்தவன் - நரிகளாகிய அக் குதிரைகளை (தமதன்பராகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகளுக்கு

காகப்) பாண்டியனுக்குக் கொடுத்தவரும், அருள் தாங்கும் மா சம்பந்த முனி பா மாலை சூடி - அருளைத் தாங்கிய பெருமையாகிய திருஞான சம்பந்த மூர்த்தியாகிய அந்தணரது தேவாரப்பாமாலையைச் சூடியவருமாகிய சிவபெருமான், தரு பொருள் - பெற்ற புத்திரராகிய, மா சம்பு அம் தமாலம் புனை சூழும் கல்வளைத் தந்தி - மாமரமும் நாவன் மரமும் அழகிய பச்சிலைமரமும் புன்னை மரமுஞ் சூழப்பெற்ற கல்வளைப் பதியிலுள்ள யானைமுக விநாயகக்கடவுள், பந்த வெம் மாயை பாசம் - கட்டாகிய வெய்ய மாயா பாசத்தை, என்பால் நீக்கி - என்னிடத்தினின்று நீக்கி, வாழ்வு சம்பாதிப்பன்-மோகுவாழ்வைத் தந்தருள்வார். (உசு)

பாலை வனத்தத்தைக் கியாரளிப் பாரென்று பன்னினனாம்
பாலை வனத்ததங் கார்கண்டு வெட்கும் படிவந்தமின்
பாலை வனத்தநன் றுள்கல் வளைப்பா மானந்தன்றன்
பாலை வனத்தந வும்மன்பி லாரிற் பதைபதைத்தே.

(இ-ள்.) இம்பாலை வனத் தடம் கார் கண்டு வெட்கும்படி வந்த மின் - (தன்) கூந்தலை நீரையுடைய பெருமையாகிய மேகங் கண்டு நாணுப்படி தோன்றிய நமது மகன், வனத்தத்தைக்கு பாலை யார் அளிப்பார் என்று பன்னினன் - அழகையுடைய கிளிக்குப் பாலை யார் கொடுப்பாரென்று (நெருவிற்) கூறினான், கல்வளைப் பரமானந்தன் தன் பால் இவனத்து அளவும் அன்பிலாரில் பதை பதைத்து பாலைவனத்து அகன்றான் - கல்வளைப்பதியி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற பரமானந்த குணத்தினராகிய விநாயகக்கடவுண்மீது (ஒரு) மலை நெல்லளவாயினு மன்பிலார் போலப் பதைபதைத்து (இன்றொரு தலைவன்பின்னை) பாலைவனத்திற்சென்றான் (அவன் நெருந் குறிப்பானுணர்த்தியதையானுய்த்துணர்ந்திலேன்).

(த-இ.) இது செவிலி தன்னறிவின்மைதன்னை நொந்துரைத் தல், (உஎ)

தைக்கும் பகழி யுடல்பாய் தறுகட் சயிலம்வந்த
தைக்கும் பகன தனத்தீர்கண் டிரெனிற் சாற்றிடுமே
தைக்கும் பகனன்முன் னேனைப் பந்தாடித் தகர்த்துராஞ்சி
தைக்கும் பகவன்றென் கல்வனை வாசன் றடமலைக்கே.

(இ-ள்) கும்ப கன தனத்தீர் - ருடத்தை நிகர்த்த கனத்த தனங் களையுடையீர், மேதைக் கும்பகனன் முன்னேனை பந்து ஆடி தகர்த்து உரம் சிதைக்கும் பகவன் - அறிவினையுடைய கும்பகன்னனுக்கு முன்னேனாகிய இராவணனைப் பந்துபோல (எறிந்து) ஆடித் தகர்த்து (அவனது) வலியை யழித்த கடவுளாகிய, தென் கல்வனை வாசன் - அழகிய கல்வனைப்பதியில் வாசஞ்செய்தருளும் விக்கினேசுவரரது, தடமலைக்கு - பெருமையாகிய மலையில், தைக்கும் பகழி பாய் உடல் தறுகண் சயிலம் வந்ததைக்கண் டிரெனில்-(குறித்த இலக்குத் தப்பாது) கைக்கும் (எனது) பாணந் தைத்த உடலையுடைய அஞ்சாமையாகிய மலைபோலும் யானை (யொன்று ஈண்டு) வந்ததைக் கண்டாராயின், சாற்றிடும் - கூறுவீர்.

(கு-ரை.) குவ்வுருபு: கண்ணுருபின்றிரிபு. இது வேழம் வினாதல். (உஅ)

மலைவல் லியம்பிரி யாத்திலலைக் கானுறை மாமதங்கி
மலைவல் லியம்பிள நீரின் பபோதரி வானிமய
மலைவல்லி யம்பிகை சான்முனை கல்வனை வாணன்பொங்க
மலைவல் லியம்பர வைபாடுனய் யாமுன் வரவில்லையே.

(இ-ள்.) மலை வல்லியம் பிரியாத் திலலைக் கான் உறை மா மதங்கி - பொருகின்ற புலிகள் நீங்காத திலைவனமாகிய சிதம்பரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கின்ற பெருமையாகிய தவப்பெண்ணும், வல் இளநீர் மலை இயம்பு இன் பபோதரி - சூகாடுகருவியையும் இளநீரையும் ஒப்புச்சொல்லுகின்ற நல்ல தனங்களை யுடையவரும், வான் இமய மலை

வல்லி - பெரிய இமயமலையிற் றேன்றியருளிய கொடியை நிகர்த்த வருமாகிய, அம்பிகை கால் முளை - உமாதேவியாருடைய புத்திரரும், கல்வளை வாணன் - கல்வளைப் பதியில் வாழ்பவருமாகிய விநாயகக்கடவுள், பொங்கு வல் அமலை இயம் பரவையான் எய்யாமுன் வர இல்லையே - மிகுந்த வலிய சத்தத்தைக் கொண்ட முரசாகிய கடலையுடைய மன்மதன் (தன் மலர்ப்பாணங்களை பென்மீது) செலுத்தாமுன்னர் வர வில்லையே (இனி யான் யாது செய்வேன்).

(கு-ரை.) கால்முளை, இருபெயரொட்டு. இது கடவுண்மாட்டு மானுட்பெண்டிர் நயந்தபக்கத்தில் தலைவி தன்னை விரும்பப்பட்ட விநாயகக்கடவுள் வந்தருளாமைகைக் கவன் துரைத்தல். (உசு)

வரம்பல வன்பருக் கீவா ரெனக்குமெய் வாழ்வுதரு
வரம்பல வன்கொன்றை மாலிகை யாத்தி வனைந்தகற்ற
வரம்பல வன்பெற்ற மாதங்க வானனர் மள்ளர்செய்யும்
வரம்பல வன்குண் டலர்மூடுங் கல்வளை வானவரே.

(இ-ள்.) அம்பு அலவன் கொன்றை மாலிகை ஆத்தி வனைந்த கல் தவர் அம்பலவன் பெற்ற மாதங்க ஆனனர்-கங்கைநீரையும் பிறை மதியையுங் கொன்றைப்பூமாலையையும் ஆத்திப்பூவையுந் (திருமுடியிற்) சூடிய மேருமலையாகிய வில்லினையுடைய சிவபெருமான் பெற்றருளிய யானைவதனத்தரும், மள்ளர் செய்யும் வரம்பு அலவன் குண்டு அலர் மூடிக் கல்வளை வானவர் - உழவர் கட்டிய வரம்பிலுள்ள ஞெண்மண் குண்டுகளை மலர்கள் மூடிக் கல்வளைப்பதியிலுள்ள தேவருமாகிய விநாயகக்கடவுள், அன்பருக்கு பல வரம் ஈவார் - (தமது) அன்பர்கட்குப் பல வரங்களைக் கொடுப்பவ(ராதலின்), எனக்கும் மெய் வாழ்வு தருவர் - எனக்கும் மெய்மையாகிய (மோகூ) வாழ்வைத் தந்தருள்வார். (ஈஉ)

வானஞ் சலஞ்சலத் தீயொலி மண்மயங் காவுயிர்போ
வானஞ் சலஞ்சல மந்திடுங் காற்றுவர் மாற்றவரு

வானஞ் சலஞ்ச லெனவுரைப் பான்கல் வளைப்பதிவாழ்
வானஞ் சலஞ்சலக் கைத்தல மாறன் மருமகனே.

(இ-ள்.) வானம் சலம் சலத்தீ ஒலி மண் மயங்கா - ஆகாயத்தின் கூறுகிய செவியும் நீரின் கூறுகிய வாயுஞ் சினத்தையுடைய தேயுவின் கூறுகிய கண்ணுங் காற்றின் கூறுகிய மெய்யும் பிருதிவியின் கூறுகிய மூக்குமாகிய மீம்பொறிகளினின்றுங் கலங்கி, அஞ்ச அலஞ்ச - (ஒசை சுவை ஒளி ஊறு நாற்றமென்னும்) மீம்புலன்களு மலைவுற, உயிர்போவான் அலமந்திடுங்கால் - (உடம்பினின்றும்) உயிர்போதற் குச் சமூலங்காலத்தில், கல்வளைப் பதி வாழ்வான் - கல்வளைப்பதியில் வாழ்பவரும், அம் சலஞ்சலக் கைத்தல மால்தன் மருமகன் - அழகிய பாஞ்சசன்னிய மென்னுஞ் சங்கைக்கொண்ட கரத்தினையுடைய விஷ்ணுமூர்த்திக்கு மருகருமாகிய விநாயகக்கடவுள், தூயர் மாற்ற வருவான் அஞ்சல் அஞ்சல் என உரைப்பான் - துன்பத்தை நீக்க வருவாராகி (என்னை நோக்கி) அஞ்சற்க அஞ்சற்க என்று கூறியருள்வார்.

(த-ரை.) அலஞ்ச அலைய வென்பதன்றிரிபு. வருவான் வினை முற்று வினையெச்சம். (நக)

மகரந் தவள மலர்ச்சோலைப் பொங்கரின் வான்குளிரி
மகரந் தவழ்கல் வளையாகு வாகன வல்லவைவா
மகரந் தவள மருப்பாணை வேங்கை மடங்கலெண்கு
மகரந் தவளைபுள் ளானாலு நின்னை மறப்பரிதே.

(இ-ள்.) மகரந்த வள மலர்ச் சோலைப் பொங்கரில் - தேனையும் அழகையுமுடைய மலர்ச்சோலையி லுள்ள மரங்களில், வான் குளிரி இமகரம் தவழ் கல்வளை ஆகு வாகன-பெருமையாகிய குளிரந்த சந்திர னாரப் பெற்ற கல்வளைப்பதியி லுள்ள மூடிக வாகனரே, வல்லவை வாம் - வல்லவையை வாமபாகத்திற் கொண்டவரே, கரம் தவளம் மருப்பு ஆனை வேங்கை மடங்கல் என்கு மகரம் தவளை புள் ஆனாலும் - (யான்) கழுதையும் வெண்மையாகிய கொம்பினையுடைய யானையும்

பலியுஞ் சிங்கமுங் கரடியு மகரமீனூந் தவனையும் பறவையுமாகப் பிறந் தாலும், நின்னை மறப்பு அரிது - உம்மை மறத்தல் கூடாது.

(கு-ரை.) பொங்கர், இமகரம்: ஆகுபெயர்கள். (கஉ)

அரவம் புலிங்க வனற்கண்ண வென்றி போற்றச்சிலம்
பரவம் புலிபணி கேட்பமன் ருடி யருண்மதலை
யரவம் புலிபணி கோடரன் கல்வனை யண்ணல்கண்ணே
யரவம் புலிய குணத்தா ரெனினு மவர்முத்தரே.

(இ-ள்.) அர அம் புலிங்க அனல் கண்ண என்று அரி போற்ற - (ஆன்மாக்களை இளைப்பாற்றும்பொருட்டுச்) சங்கராஞ்செய்பவரே அழகிய பொறியையுடைய அக்கினிக்கண்ணரேயென்று திருமால் துதிக்கவும், சிலம்பு அரவம் புலி பணி கேட்ப - (திருவடிச்) சிலம்பின் தொலையை வியாக்கிரபாத முனிவரும் பதஞ்சலிமுனிவருங் கேட்கவும், மன்று ஆடி அருள் மதலை - (கனக) சபையின் கண்ணே ஆனந்ததாண்டவஞ்செய்தருளுகின்றவராகிய சிவபெருமான் பெற்றருளிய புத்திரரும், அரவு அம் புலி அணி கோடரன் - சர்ப்பத்தையும் பிறைமதியையுமணிந்த சடையினை யுடையவரும், கல்வனை அண்ணல் கண்ணையர் - கல்வளைப்பதியி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற தலைவருமாகிய விக்கினைசுவாரிடத்து அன்புடையவர், அவம் புலிய குணத்தார் எனினும் - தீமை சார்ந்த குணத்தினையுடையவ ராயினும், அவர் முத்தரே - அவர் சீவன் முத்தரே.

(கு-ரை.) புல்லிய என்றதின் லகரம் தொகுத்தது. (கங)

தரப்பணி யாரம் பலபூண்டு தேர்முதற் றுனைதற்குழ்
தரப்பணி யாரைத் தடிந்துல காளலிற் சர்க்கரைசுந்
தரப்பணி யார மழுதுசெய் வோன்கல் வனைத்தலத்தா
தரப்பணி யார்வத் தொடுஞ்செய்து வாழ்த நகவுடைத்தே.

(இ-ள்.) தரப்பணி ஆரம் பல பூண்டு - கிரீடத்தையும் பல மணி வடங்களையும் பூண்டு, தேர் முதல் தானை தன் குழ்தா - தேர்முதலா

கிய (சதுரங்க) சேனைகள் தன்னைச் சூழ்தலைச் செய்ய, பணியாரைத் தழிந்து உலகு ஆளவின் - பகைவரைச் செறுத்து உலகத்தை யாளுதலினும், சர்க்கரை சுந்தரப் பணியாரம் அழுதுசெய்வோன் - சர்க்கரையை மழ்கிய பண்ணிகாரங்களாயுந் திருவமுதுசெய்பவராகிய விநாயகக்கடவுளது, கல்வளைத் தலத்து - கல்வளைப்பதியில், ஆதரப் பணி ஆர்வத்தொடுஞ் செய்து வாழ்தல் தகவு உடைத்து - அன்பு செய்தலாகிய பணியை ஆசையோடுஞ் செய்து வாழுதல் தகுதியுடையது.

(து-ரை.) பணியாரம் மருஉமொழி. ஆதரம் ஆகுபெயர். (௩௪)

தகரங் கமழ்குந் தளந்தர ளந்தள வின்னகையீர்
தகரங் கமலன் மணக்கோலஞ் செய்த றடா திருபா
தகரங் கமலஞ் சிவந்தோன் மருகன் றவமற்றபூ
தகரங்கண் மேவருங் கல்லளை யான்மலைச் சாரவிலே,

(இ-ள்.) தகரம் கமழ் குந்தளம் - சாந்து மணக்கப் பெற்ற கூந்தலையும், தளம் தளவு இன் கையீர்-முத்தும் முல்லையரும்பும் போலுமுறுவலையு முடையீர், இரு பாத கரங் கமலஞ் சிவந்தோன் மருகன் - இரண்டு பாதங்களுங் கைகளுஞ் செந்தாமரைப் பூப்போலச் சிவந்தவராகிய விட்டிணுவுடைய மருகரும், தவம் அற்ற பாதகர் அங்கண்மே அருகல்வளையான் - (முன்னர்ச்செய்த) தவமில்லாத பாதகர்கள் அவ்விடத்திற் பொருந்துத லில்லாத கல்வளைப்பதியையுடையவரும் ஆகிய விநாயகக்கடவுளது, மலைச்சாரலில் - மலைச்சாரலில், தகர் - (ஈண்டு வெட்டக் கொண்ட) ஆடு, அங்கமலன் மணக்கோல் அஞ்சு எய்தல் தடாது - அனங்குகளாகிய மன்மதன் நறுமணத்தினைக் கொண்ட மலர்ப்பாணங்களோத்தினையும் எய்தலைத் தடுக்காது (ஆதலின் வெறியாட்டாள நீ வாளா உயிர்க்கொலை செய்யவேண்டா).

(து-ரை.) மே முதனிலைத் தொழிற்பெயர். இது பாங்கி வெறி விலக்கல். (௩௫)

இலங்கை யிராவணன் கண்டதுண் டம்பட வெய்சரம்ப
யிலங்கை யிராமன் கடதாரை சிந்து மிரண்டிருகோ
டிலங்கை யிராவதன் ருழ்கல் வளைப னெனின்முத்திவா
யிலங்கை யிராது கடைத்தா டிறப்பிப்ப னேரம்பனே.

(இ-ள்.) இலங்கை இராவணன் கண்டதுண்டம் பட எய் சரம்
பயில் அம் கை இராமன் - இலங்கையிலுள்ள இராவணன் கண்ட
துண்டம்படச் செலுத்திய பாணம்பொருந்தப்பெற்ற அழகியகரத்தினை
யுடைய இராமாவதாரத்தையுடைய விட்டுணுவும், கட தாரை சிந்தும்
இரு இரண்டு கோடு இலங்கு யிராவதன் தாழ் கல்வளையன் எனின் -
மத மழையைச் சொரிகின்ற நான்கு கொம்பு விளங்கப்பெற்ற யிரா
வத யானையை யுடையருகிய இர்திரனும் வணங்கப்பெற்றுங் கல்வளைப்
பதியி லுள்ள விநாயகக்கடவுள் என்று துதித்தால், முத்தி வாயில் அங்
கை இராது - மோக்கவாயில் அங்கு (திறவுபடாது) இராது, ஏரம்பன்
கடைத் தாள் திறப்பிப்பன்-அவ் விநாயகக் கடவுள் அவ் வாயிற் கதவின்
ருளைத் திறப்பிப்பார்.

(கு-ரை.) அங்கு அங்கை என ஈறு திரிந்தது; யிகாரச் சாரியை
பெற்றதெனினு மமையும். கடை ஆகுபெயர். (ஈசு)

அம்பலங் காசில் வயல்குழுங் கல்வளை யைங்கரனாட்
டம்பலங் காசியென் றுய்கேள்வர் பின்செல் வாமதலா
யம்பலங் காசின் முலையாணின் கைதந்த வாசறப்பொன்
னம்பலங் காசிசென் றேவா தரவென் னருஞ்சொர்க்கமே.

(இ-ள்.) அம்பு அலங்கு ஆசு இல் வயல் குழும் கல்வளை யிங்
கரன் நாட்டு-நீர் அசையப்பெற்ற சூற்றமில்லாத வயல் குழப்பட்ட கல்
வளைப்பதியாகிய விநாயகக் கடவுளது நாட்டில், அம்பல் அங்கு ஆசு
என்று ஆய் கேள்வர் பின் செல் அவா மதலாய் - பலரறிந்து புறந்
தூற்றலை அங்கு வாழ்த்து என்று கருதுந் தலைவர் பின்சென்ற ஆசை

யைத் தருகின்ற மகனே, என் அரும் சொர்க்கம் தா - எனது அரிய முலைப்பாலைத் தருதற்கு, காசின் முலையாள் அம்பலம் நின் கை தந்த ஆச அற - (பலருமுறுதல் செய்யுங்) குற்றத்தினையுடைய முலையினை யுடையவளாகிய பரத்தை அழகிய பழத்தை நினது கையிற் ரந்த குற்றம் நீங்க, பொன்னம்பலம் காசி சென்றே வா - சிதம்பரத்துக்குங் காசிக் குஞ் சென்றே வருவாய்.

(து-ரை.) அவர் மதலாய் என்று பாடமாயின் அத் தலைவரது மகனே என்று பொருளுரைக்க; இங்ஙனம் தலைவன் பரத்தை வீட்டுக்குக் கொண்டுசென்றது பொருது எமது மதலாயென்று விளித்தில ளென்க. காசு, சொர்க்கம், பொன்னம்பலம்: ஆகுபெயர்கள். இது தலைவி பரத்தையைப் பழித்தலின்பாற் படும். பரத்தையைப்பழித்தல் என்றொருகிளவி அகப்பொருளில் யாண்டுக் கூறப்பட்டதெனின் தலை மகட்டுக் கற்புக்காலத்துக்குரிய வொழுக்கலாறெல்லாந்தொகுத்துணர்த் தியவிடத்துப் பரத்தையைப் பழித்தலுங் கூறப்பட்டதென்க. (ஙஎ)

கமண்டலம் பாற்கரன் போலாழி யேந்துங் கடவுளர்நா
கமண்டலம் பாதலங் கைகூப்பு தாளென்று காட்டுவையர்க்
கமண்டலம் பார்க்குமாய் யானம் வளைக்குங் கழனிபிற்சங்
கமண்டலம் பாய முழங்கிடுங் கல்வளைக் காரணனே.

(இ-ள்.) அர்க்க மண்டலம் பார்க்கும் உய்யானம் வளைக்குங் கழ னியிற் சங்கம் - சூரியமண்டலத்தைக் (கிட்டிப்) பார்க்கும் சோலை சூழ்ப்பெற்ற வயலிடத்துள்ள சங்குகள், மண்டு அலம் பாய முழங்கி டும் கல்வளைக் காரணனே - (உழும்போது) நெருங்கிய கலப்பைகள் பாய முழங்குங் கல்வளைப்பதியி லுள்ள (யாவற்றுக்குங்) காரணராகிய விநாயகக்கடவுளே, கமண்டலம் பாற்கரன்போல் ஆழி ஏந்துங் கடவு ளர்-கமண்டலத்தையும் சூரியன்போலுஞ் சக்கரத்தையும் (முறையே) ஏந்திய பிரம விட்டுணுக்களும், நாகம் மண்டலம் பாதலம் - விண் ணுலகத்தாரும் மண்ணுலகத்தாரும் பாதல லோகத்தாரும், கைகூப்பு

தாள்-கைகூப்பி வணங்குந் (தூமது) திருவடியை, என்று காட்டுவையு-
(எனக்கு) எந்நாட் காட்டியருள்வீர்.

காரண வாத திரிசூல பூத கணேசவன்பா
காரண வாததென் கல்வனை நாத கடம்பணிவா
காரண வாத முதலேந் தினைவைத்துக் காத்தழிக்குங்
காரண வாத நடந்தை யுலாவுங் கலகத்திலே.

(இ-ள்.) ரணவாத திரிசூல - போர்வாதத்திற்குரிய முத்தலைச் சூலத்தை யுடையவரே, பூத கணேச - பூதங்களுக்குத்தலைவரே அன்பா கார் அணவாத தென் கல்வனை நாத - அன்புடையாரல்லார் நெருங்காத அழகிய கல்வனைப்பதியி லுள்ள நாதரே, கடம்பு அணி வாகார் அண - கடப்பமலர் மாலையை யணியப்பெற்ற புயத்தினையுடைய ராகிய கந்த ஸ்வாமிக்கு முன்னோரே, வாதம் முதல் இந்தினை வைத்துக் காத்து அழி க்குங் காரண - ஆகாயமுதலிய பஞ்சபூதங்களையும் (உண்டாக்கி) வைத் துக் காத்து அழிக்குங் காரணரே, வாத நடந்து லீ உலாவுங் கலகத்திலே கா - வாதம்போய்ச் சேடம் உலாவுங் (மாணவேதனை நிகழும்) கலகத் திலே (என்னைக்) காத்தருள்வீர்

(து-ரை.) வாகர் எனற்பாலது வாகார் என நீண்டது. வாதம் காற்று; ஈண்டு காண்காரிய ஒற்றுமை நயம்பற்றி அதனைத் தரும் ஆகா யத்திற்கு ஆனது. (ந.க)

கலகத் தமரத் திரையின் துயரைக் களைந்தருள்ச
கலகத் தமரக தக்கம்பி யாற்செய் கடுக்கைபுல்ல
கலகத் தமரரி வாழ்சோலைக் கல்வனைக் கற்பகவென்
கலகத் தமரவிர் தத்திருக் காலெந்தக் கால்வைப்பதே.

(இ-ள்.) கலகத் தமரத் திரையின் துயரைக் களைந்தருள் சகல கத்த - (அன்பருக்குக் காமாகி யறுபகைப்) போராகிய ஒலியினை யுடைய கடலால் வருந் துன்பத்தை நீக்கியருளுஞ் சருவகர்த்தரே, மரக

தக் கம்பியாற் செய் கடுக்கை புல் அகல - மரகதக் கம்பியாற் செய்த (காம்பையுடைய) கொன்றைப் பூமாலை பொருந்துந் திருமார்பினையுடையவரே, கத்து அமர்அளி வாழ்சோலைக் கல்வளைக் கற்பக - ஒலிக்கின்ற மிகுதியாகிய வண்டுகள் தங்குஞ் சோலையையுடைய கல்வளைப்பதியில் வாழும் கற்பகவிநாயகரே, என் கல் அகத்து-எனது கல்லை யொத்த நெஞ்சத்தில், அம்அரவிந்தத் திருக்கால் எந்தக்கால் வைப்பது - அழகிய தாமரைமலர் போலுந் திருவடியை எக்ாலம் வைப்பது (கூறியருள்வீர்).

(து-ரை.) உவமைக்கும் உவமிக்கப்படும் பொருட்கு முள்ள ஒற்றுமைபற்றி மரகதக்கம்பியாற் செய்தது போன்றதைச் செய்கடுக்கையென்றார். (சு0)

வையத் திருக்கை யறுப்பா னெகினம் வளைமணிக்கு வையத் திருக்கை கயிலையில் வெண்மங்கு னேர்கல்வளை வையத் திருக்கைப் பரியாக்கி பிள்ளைக்கு மானனையார் வையத் திருக்கை யயர்ந்தாளென் னோது மதுகரமே.

(இ-ள்.) மதுகரமே - வண்டுகளே, வையத் திருக்கை அறுப்பான் - பூமியிலுள்ள குற்றத்தை நீக்குபவரும், வளைமணிக் குவைவயத்து எகினம் இருக்கை - சங்கிற்பிறந்த முத்துக்குவியலில் அன்னமிருத்தல், கயிலையில் வெண்மங்குல் நேர் - வெள்ளரிமலையின்மேற் படியும் வெண்மையாகிய மேகத்தை நிகர்க்கப்பெறும், கல்வளை - கல்வளைப்பதியிலுள்ள, இருக்கை வையத்து பரிஆக்கி பிள்ளைக்கு - வேதத்தைத் தேறிற் கட்டப்படுங் குதிரையாக்கிய சிவபெருமா னுடைய குமாரருமாகிய விநாயகக்கடவுளுக்கு, மான் அனையார் வைய - மானை நிகர்த்த அயலாரேச, திரு - இலக்குமியை நிகர்த்த தலைவி, கை அயர்ந்தான் என்று ஒதும் - கைசோர்ந்தாளென்று சொல்லும்.

(து-ரை.) திருக்கையயர்ந்தான் என்பதில் சுகரம் விரித்தல். இது கடவுண்மாட்டு மானுடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தில் ண்டெவிடு தூது.

கரவடம் பத்தி யிலார்க்களிப் போயிருள் காய்ந்திடும்பாற்
 கரவடம் பத்தி யொளிபாய் முலைச்சங் கரிபெறுமைங்
 கரவடம் பத்திரக் காறுஞ்சு மான்மரு மாசந்த்ரசே
 கரவடம் பத்திரட் கல்வளை யாயெனைக் காத்தருளே.

(இ-ள்.) பத்தி யிலார்க்கு கரவடம் அளிப்போய் - (தம்மீது) பத்தி யில்லாதவருக்குத் தீமையைக் கொடுப்பவரே, இருள் காய்ந்திடும் பாற் கர - (மல) இருளே வெகுளும் (ஞான) சூரியரே, பத்தி வடம் - வரி சையாகிய மணி வடத்தில், ஒளி பாய் - ஒளி பாயப்பெற்ற, முலைச் சங் கரி பெறும் ஸிங்கர - முலையையுடைய உமாதேவியார் பெற்ற ஸிங்கர ரே, வடம் பத்திரக்கால் துஞ்சம் மால் மருகா - ஆலிலையிடத்துத் துயில்செய்யும் விட்டுணுவுக்கு மருகரே, சந்த்ர சேகர - பிறையை யணிந்த சடையினையுடையவரே, அடம்பத் திரள் கல்வளையாய்-அடம் பங்கொடித் திரளையுடைய கல்வளைப்பதியை யுடையவரே, எனைக் காத் தருள் - என்னைக் காத்தருள்வீர்.

(கு-ரை.) கரவடம்-களவு; ஈண்டு தீமைப்பொருளை யுணர்த்தியது.

அருந்துதிக் கையமில் கற்பிந்த மேனை யசலவரை
 யருந்துதிக் கைக்கு மகளாய்ப் பிறந்திட மன்னைவிட
 மருந்துதிக் கைப்புனை கூறைப் பிஞ்சி யருள்கல்வளை
 யருந்துதிக் கைக்குன்ற மேயடி யேனுன் னடைக்கலமே.

(இ-ள்.) அருந்துதிக்கு ஐயம் இல் கற்பு ஈந்த மேனை அசல அரை யரும் துதிக்கைக்கு - அருந்ததிக்கு ஐயமில்லாத கற்பைக் கொடுத்த மேனையும் மலையரசனும் போற்றும்படி, மகளாய்ப் பிறந்திடும் அன்னை- (அவர்கண்மாட்டு) மகளாகத் தோன்றிய உமாதேவியும், விடம் அரு ந்து திக்கை கூறை புனை பிஞ்சி - நஞ்சையுண்ட திக்கை ஆடையாகப் புனைந்த சிவபெருமானும், அருள் - பெற்ற, கல்வளை அரும் துதிக் கைக் குன்றமே = கல்வளைப்பதியிலுள்ள அருமையாகிய துதிக்கையை

யுடைய மலைபோலும் யானையாகிய விநாயகக்கடவுளே, அடியேன் உன் அடைக்கலம் - அடியே னுமக்கு அடைக்கலம். (சங்)

அடைக்கலங் காவென்ற பேர்க்கினி யான்மட வன்னக்கண மடைக்கலங் காரஞ் சீனையென் றணைகல் வளைவரைவா யடைக்கலங் காட்டிந் தனத்தீர் விரக மகலப்பொன்னி லடைக்கலங் காக்கவென் றென்றோ குணதிசை யாவதுவே.

(இ-ள்.) அடைக்கலம் கா என்ற பேர்க்கு இனிபான்-(யாம் தும க்கு) அடைக்கலம் (எம்மைக்) காத்தருள்வீரென்று சொல்பவருக்கு இனியவராகிய விநாயகக்கடவுளது, மட அன்னக்கணம் அலங்கு ஆரம் சீனே என்று அடைக்கு அணை கல்வளை வரைவாய்-மடமையாகிய அன் னக் கூட்டம் ஒளி செய்கின்ற முத்துக்களைத் (தம்) முட்டையென்று அடைகாத்தற்குச் சாருங் கல்வளைப்பதியின் மலையிடத்தாள்ள, அடைக் கலங் காட்டிந் தனத்தீர்=(திரட்சியால்) ஊர்க்குருவியின் வடிவைக் காட் டும் முலையினையுடையீர், விரகம் அகல - (எனது) காமநோய் நீங்க, பொன்னில் அடைக்கல் அங்காக்க என்று குணதிசை ஆவது என்றோ- இலக்குமியின் வீடாகிய தாமரை திறவுபடச் சூரியன் றோன்றுவது எப்பொழுதோ (கூறுவீர்).

(கு-ரை.) இது பெண்பாற் கைக்கிளையின்பாற்படும். (சச)

வனத்தா னையன்றொழு மம்மாளை யம்புலி மாணணிசெவ் வனத்தாளை யன்ன வயற்கல் வளைப்பெரு மாணைமறை வனத்தா னையனக் கணைமலை மான்மரு மாணையைம்பூ வனத்தாளை யன்புசெய் வார்முலைப் பாலை மறந்தவரே.

(இ-ள்) வனத்தான் - துழாய்மாலையை யுடையராகிய விட்டுண வும், அயன் - பிரமதேவரும், தொழும் அம்மாளை - வணங்கு மிறை வரும், அம்புலி மான் அணி செவ் வனத்தாளை - பிறையையும் மாணையுந் தரித்த செம்மையாகிய நிறத்தினையுடையவரும், அன்னவயல் கல்

வளைப் பெருமானை - அன்னங்குளையுடைய வயலையுடைய கல்வளைப் பதியிலுள்ள பெருமையை யுடையவரும், மறை வனத்தான் நயனக் கணை மலைமான் மருமானை - வேதாரணியப் பதியையுடையராகிய சிவ பெருமானுக்கும் விழியாகிய பாணத்தைக்கொண்ட உமாதேவிக்கும் புத்திரரும், யிம்பூஷன் அத்தானை - இந்துமலர்ப்பாணங்களை யுடையனாகிய மன்மதனுக்கு மைத்துனரும் ஆகிய விநாயகக்கடவுளை, அன்பு செய்வார் - அன்பு செய்பவர், (யோனிகளிறென்று பிரத்த லின்மையின்) முலைப்பாலை மறந்தவரே - முலைப்பா லருந்துதலை மறந்தவரே (ஆவர்).

(கு-ரை.) முலைப்பால் ஆகுபெயர்.

(சுரு)

தவராக மாகன கச்சிலை கோலிபொற் றுள்பெறமைத்
தவராக மாக விடந்தவன் சாபந் தவிர்த்தவன்மா
தவராக மாகநற் காமுரல் கல்வளைத் தந்திரன்மா
தவராக மாகரன் கண்ணுறு பூங்கொன்றைத் தாமத்தனே.

(இ-ள்.) தவராக மாகனகச் சிலை கோலி பொன் தான் பெற - வில்லாகப் பெருமையாகிய பொன்மலையை வளைத்த சிவபெருமானுடைய பொன் போலுந் திருவடிமையக் (காணப்) பெற, மைத்த வராகம் ஆக இடந்தவன் சாபந் தவிர்த்தவன்-கருமையுற்ற பன்றிவடிவாகி (பூமியைக்) கிழித்தவராகிய விட்டுணுவுக்கு (உமாதேவியாரிட்ட) சாபத்தை நீக்கினவர், (யாவரெனில்), மாதவராகம் ஆக நல்கா முரல் கல்வளைத் தந்தி - வண்டுகள் மிகவு மிராகமாக நல்ல சோலையிற் பாடுங் கல்வளைப் பதியிலுள்ள யானையும், நல் மாதவர் ஆகம் ஆகரன்-நல்ல முனிவரது நெஞ்சமாகிய உறைவிடத்தை யுடையவரும், கள் நாறு கொன்றை பூ தாமத்தனே - தேன் மணக்கப்பெற்ற கொன்றைப் பூமாலையை யுடையவருமாகிய விநாயகக்கடவுளே.

(சுசு)

மத்தன் பராபரை சீராட்டுப் பிள்ளை மணிமந்தர
மத்தன் பராவிச் சிவந்திடு சேவடி வாய்ந்தபது

மத்தன் பராகவெண் ணீறணி கல்வனோ வானவனா
மத்தன்ப ரானவ ரன்றோ கயிலையில் வாழ்பவரே.

(இ-ள்.) கயிலையில் வாழ்பவர் - கயிலாசமலையில் வாழ்பவர்கள்,
மத்தன் - மத்தம்பூவைச் சூடுபவராகிய சிவபெருமானுக்கும், பராபரை-
உமாதேவிக்கும், சீராட்டுப்பிள்ளை - சிறப்புச்செய்தலையுடைய பிள்ளை
யும், மணி மந்தர மத்தன் பராவிச் சிவந்திடு சேவடி வாய்ந்த பதுமத்
தன் - அழகிய மந்தரமலையை மத்தாகக் கொண்டவராகிய விட்டுணு
வால் வணங்கப்பட்டுச் சிவந்த செம்மையையுடைய திருவடியாகிய
மாட்டிமைப்பட்ட தாமரைமலையை யுடையவரும், பராக வெண்ணீறு
அணி கல்வனோ வானவன் - தூளாகிய திருவெண்ணீற்றை யணியுங்
கல்வனோப்பதியிலுள்ள வானவருமாகிய விராயக்கடவுளது, நாமத்து
அன்பரானவ ரன்றோ - திருநாமங்களை யுரைத்தலில் அன்பரானவர்க
ளன்றோ.

(த-ரை.) பராவல் ஈண்டு வணங்கல்.

(சஎ)

பவநம் புயர்தொண்டர்க் கில்லாமை யாக்கும் பரன்கனனீர்
பவனம் புயங்க முடியேந்து மண்விண் படிவன்கருப்
பவனம் புயலனக் குங்கல் வளைப்பதி மீதினுறை
பவனம் புயன்றொழும் பாதாம் புயனெம் பரதெய்வமே.

(இ-ள்.) நம்பு உயர் தொண்டர்க்கு பவம் இல்லாமை ஆக்கும்
பரன் - (தம்மை) நம்பிய உயர்ந்த அடியாருக்குப் பிறவி இன்மையாக்
கும் முன்னனவரும், கனல் நீர் பவனம் புயங்கம் முடி ஏந்து மண்
விண் படிவன் - நெருப்பும் நீருங் காற்றும் ஆகிசேடன்கிரத்தா லேந்து
கின்ற நிலமும் ஆகாயமும் ஆகிய பஞ்ச பூத வடிவானவரும், கருப்ப
வனம் புயல் அளக்கும் கல்வளைப்பதிமீதில் உறைபவன் - கருப்பஞ்
சோலை மேக மண்டலத்தை யளக்கப்பெறுங் கல்வளைப்பதியின்கண்
எழுந்தருளியிருப்பவரும், அம்புயன் தொழும் பாத அம்புயன் ஏ-பிரம

தேவரால் வணங்கப்படுந் திருவடித்தாமரையை யுடையவருமாகிய விநாயகக்கடவுளே, எம் பர தெய்வம் - எமது மேலாகிய தெய்வம்.

(கு-ரை.) புயல் ஆகுபெயர்.

(சஅ)

பரமானந் தக்கன் மழைமாரி காத்திடும் பைங்கனகாம்

பரமானந் தக்கந் தரவிந்தி ராணி பதியபனும்

பரமானந் தக்கல் வளையத்த னுத்தம் பத்தர்சித்தன்

பரமானந் தப்பிள்ளை யார்துணைச் சேவடிப் பங்கயமே.

(இ-ள்.) கல் மழை மாரி நந்த ஆன் காத்திடும் பைங் கனக அம் பர மால் - கல்மழையால் வருந் (தீங்கு) கெடப் பசுக்களைக் காத்த பசும் பொன்னாடையை யுடைய விஷ்ணுமூர்த்திக்கும், நந்தக் கந்தர இந்திராணி பதி - சங்குபோலங் கழுத்தினையுடைய இந்திராணி கணவனாகிய இந்திரனுக்கும், அயன் - பிரமதேவருக்கும், உம்பர் - தேவருக்கும், அமான்-இறைவரும், அந்தக் கல்வளை அத்தன் - அழகையுடைய கல்வளைப்பதியி லிருக்கின்ற யாவர்க்குந் தந்தையும், உத்தம் பத்தர் சித்தன் - உத்தம அடியாருடைய சித்தத்தில் இருப்பவருமாகிய, பரமானந்தப்பிள்ளையார் துணைச் சேவடிப் பங்கயமே - பரமானந்தப்பிள்ளையாருடைய இரண்டாகிய சேவடித் தாமரையே, பரம் - (எனக்குத்) தஞ்சம்.

(கு-ரை.) அம்மானில் மகரந்தொகுத்தது.

(சக)

பங்கைய மாலை யளிக் குழல் வாய்முலை பண்மொழிகோ

பங்கைய மாலை யனையாட் குதவரன் பாலன்றடப்

பங்கைய மாலை யலர்கல் வளைக்கண் பரிந்தொருகூ

பங்கைய மாலையந் தொட்டியந் றுரெப் படியுய்வரே.

(இ-ள்.) அம் மாலை அளிக் குழல் - அழகிய மாலையை யணிந்த வண்டுகள் (பொருந்துங்) கூந்தலையுடைய, வாய் முலை பண் மொழிகோபம் கயம் ஆலை அனையாட்கு - வாயும் முலையும் பண்ணையுடைய

சொல்லும் (முறையே) இத்திரகோபத்தையும் யானையையும் கரும்பையும் நிகர்த்தவராகிய உமாதேவியாருக்கு, பங்கை உதவு அரன் பாலன்- (தமது திருமேனியி லொரு) பாகத்தைக் கொடுத்தருளிய சிவபெருமானுக்குப் புத்திரராகிய விநாயகக்கடவுளது, தடப் பங்கைய மாலை அலர் கல்வளைக்கண் - தடாகத்திற் றுமரைகள் வரிசையாக வலர்கின்ற கல்வளைப்பதியின்கண், பரிந்து ஒரு கூபம் கயம் தொட்டு - அன்புற்று ஒரு கிணற்றை (ஆவது) குளத்தை (ஆவது) தோண்டி, ஆலையம் இயற்றார் - கோயிலை இயற்றாதவர்கள், எப்படி உய்வர் - எவ்வாறு (பிறவியினிங்கி) உய்வார்கள்?

(கு-ரை.) அம்மாலையில் மகரந்தொகுத்தது.

(கு0)

வருந்தும் பிறவி யலைவாரி நீந்த மதுவினைக்க
வருந்தும்பி வீழ்மலர்த் தாட்புனை தாகன்னல் வான்குதிர
வருந்தும் பரகாச மணித்தேர் தடுக்கும் வளக்கல்வளை
வருந்தும்பி மாமுகத் தையாமெய் யாருண்ட வண்டியனே.

(இ-ள்.) கன்னல் வான் கதிரவர் உந்தும் பிரகாச மணித் தேர் தடுக்கும் வளம் கல்வளை வரும் மா தும்பி முகத்து யிரா - கரும்புகள் ஆகாயத்திலே சூரியன் செலுத்துகின்ற பிரகாசமாகிய அழகையுடைய இரதத்தைத் தடுக்கும் வளத்தையுடைய கல்வளைப்பதியி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற பெருமையாகிய யானை வதனத்தை யுடைய யிரே, மெய் யா - மெய்மையானவரே, குண்ட வண்டியனே - குடம்போலும் வயிற்றினையுடையவரே, வருந்தும் பிறவி அலை வாரி நீந்த - வருந்துகின்ற பிறவியாகிய அலையையுடைய கடலை (யான்) கடத்தற்கு, மது வினைக் கவரும் தும்பி வீழ் மலர் தான் புனை தா-தேனைக் கவருகின்ற வண்டிகள் விழுகின்ற தாமரைத் தாளாகிய தெப்பத்தைத் தந்தருள்வீர்.

வண்ட மருங்குலை யான்மரு கன்கல் வளைச்சிலம்பா
வண்ட மருங்குலை ஞாளியு மாறு வருமதர்வாய்
வண்ட மருங்குலை விற்கொண்ட வேட்டுவர் மாவலிது
வண்ட மருங்கு விளவஞ்சி பாலல்லின் வாரலையே.

(இ-ள்.) வண்டு அமரும் குலையான் மருகன் கல்வனைச் சிலம்பா-
வண்டிகள் பொருந்துகின்ற துழாய்மாலையையுடைய விஷ்ணுவுக்கு
மருகராகிய விநாயகக்கடவுளது கல்வனைப்பதியி லுள்ள பொருப்பனே,
வண் தமரும் குலை ஞானியும் மாறு - (இரவுக் குறி குறித்தற்குரிய
இல்லினைச்சார்ந்த வள்ளிடத்தில் எமது) வளவிய சுற்றத்தவரும் குலை
க்கின்ற நாய்களும் மாறாகும், (அன்றியும்) வரும் அதர் வாய் வண்டு
அமரும் குலை வில் கொண்ட வேட்டுவர் மா (மாறு) - (நீ) வரும் வழி
யில் அம்பு பொருந்திய குதையினையுடைய வில்லைக் கொண்ட வேட்டு
வர்களும் மிருகங்களும் மாறாகும், (ஆதலின்) வலி துவண்ட மருங்குல்
இள வஞ்சிபால் அல்லின் வாரலை - கொடிபோலத் துவண்ட விடை
யினையுடைய இளமையாகிய தலைவியிடத்து இராவில் வாராதொழி
வாய்.

(து-ரை.) குல்லை வல்லி என்பவற்றின் லகரத் தொக்கன. இது
தோழி இறைவன் வரவை மறித்தல். (இஉ)

வாரிக் கடுக்கை தனையண்டர் சொல்ல வரவெனையீர்
வாரிக் கடுக்கையி னாற்பாவி யீர்கன் மனத்துவைத்தேன்
வாரிக் கடுக்கைமென் றுன்றுஞ்ச காமயி லாடக்கண்டு
வாரிக் கடுக்கைசெம் பொன்றுற்று கல்வனை வாசனையே.

(இ-ள்.) அண்டர் கடுக்கைதனை சொல்ல வாரி வர - பகைவா
கிய அயலார் பழிமொழியைச் சொல்ல வாயிலில் வர, நீர் எனை வாரி
கடுக்கையினால் - நீவி ரென்னை மிகவுஞ் சினத்தவினாலே, பாவியீர் -
பாவிநான், ஆன் வார் இக்கு அடுக்கை மென்று துஞ்ச கா மயில் ஆடக்
கண்டு - பசுக்களானவை நீண்ட கருப்பந் திரளை மேய்த்து துயிலப்
பெறுஞ் சோலையிலே மயில்க ளாடக்கண்டு, கடுக்கை செம் பொன்
வாரித் தூற்று கல்வனை வாசனை - கொன்றைமரங்கள் (தம் மலர்களா
கிய) செம்பொன்னை வாரித் தூற்றுகின்ற கல்வனைப் பதியில் வாசஞ்
செய்பவராகிய விநாயகக்கடவுளை, கல் மனத்து வைத்தேன் - (இடை
யறாது எனது) கல்லை யொத்த மனத்தி லிருத்தினேன்.

(கு-ரை.) இது கடவுண்மாட்டு மாணுட்பெண்டிர் நயந்த பக்கத் தில் தலைவி தன்வருத்த மிடையறா நிருத்தற் காரணங் கூறல். (இங்)

வாசவ னந்தர நாட்டோர் துதிக்கு மதக்கலுழி
வாச வனந்தற்கு ஞானோப தேசம் வழங்குமெய்யா
வாச வனந்த வளவனா சேர்கல் வளைப்பதியின்
வாச வனந்த ரவிபோலுன் ருடலை வைத்தருளே.

(இ-ள்.) வாசவன் அந்தர நாட்டோர் துதிக்கும் மதக்கலுழி வாச-
இந்திரனும் விண்ணோடாகிய தேவர்களுந்துதிக்கின்ற மதநீராகிய கான்
யாற்று வாசனையை யுடையவரே, அனந்தற்கு ஞான உபதேசம் வழ
ங்கு மெய்யா - விஷ்ணுவுக்கு ஞானோபதேசத்தை யருளிய மெய்யரே,
வாச அனம் தவள வளை சேர் கல்வளைப்பதியின் வாச - சிறகையுடைய
அன்னங்களும் வெண்மையாகிய சங்குகளுஞ் சேரப்பிறற் கல்வளைப்
பதியில் வாசஞ்செய்பவரே, அனந்த ரவி போல் உன் தான் தலை வைத்
தருள்—அனந்தஞ் சூரியரை நிகர்த்த உமது திருவடியை (என்) சிர
மீது வைத்தருள்வீர். (இச)

அருக்கரைக் கன்ன ரெடுங்கல் வளைய னறுகிதழி
யருக்கரைக் கன்னங்கை யைத்தந்தை யாடிடை யான்வினைநே
யருக்கரைக் கன்னலிற் தீர்ப்பான் வரைமின் னராமணிப்பை
யருக்கரைக் கன்ன நடைக்கென்ற னுனி யகன்றதுவே.

(இ-ள்.) கன்னல் அருக்கரை தொடும் கல்வளையன் - கரும்பு
கள் சூரியனைத் தொடும் கல்வளைப்பதியில் வாழ்வரும், அதுகு இதழி
அருக்கரை கல் நங்கையை தந்தை ஆய் உடையான் - அதுகையுங் கொன்
றைப்பூ மாலையையு மெருக்கம்பூ மாலையையுங் சூடுபவராகிய சிவபெரு
மானையும் மலைகளாகிய உமாதேவியாரையும் (முறையே) பிதாவும்
மாதாவு மாக வுடையவரும், நேயருக்கு வினை அரைக் கன்னலில் தீர்
ப்பான் வரை மின் - அன்பர்களுக்குத் தீவினையை அரை நாழிகையிற்

நீர்ப்பவருமாகிய விநாயகக் கடவுளுடைய மலையிற் பெண்ணினது, அரா மணிப் பை அருக்கு அரைக்கு அன்ன நடைக்கு என்றன் ஆவி அகன்றது - சர்ப்பத்தினது இரத்தினத்தையுடைய படம்போன்ற அல் குலுக்கும் அன்னநடைபோன்ற நடைக்கும் (ஆக) எனதுயிர் கழிகின்றது.

(கு-ரை.) அரை, அன்னம்: ஆகுபெயர்கள். இது தலைவ னுற்ற துரைத்தல். (௫௫)

அகம்பத்தர் நெஞ்சமுங் கல்வனைக் கோட்டமு மானவன்றி யகம்பத்த ரைச்சங் கரித்தோன் மருகன்றண் டாழிவெள்ளி யகம்பத்த ரென்றளி யூதாத பூவிறைத் தன்புருகி யகம்பத்தர் தாம்பெறும் பேறய னாலு மளப்பரிதே.

(இ-ள்.) பத்தர் நெஞ்சமும் கல்வனைக் கோட்டமும் அகம் ஆன வன்-அடியவர்களுடைய மனத்தையுங் கல்வனைப்பதியையும் உறைவிடமாகக் கொண்டவர், தீய கம்பத்தரைச் சங்கரித்தோன் மருகன் - கொடிய தலை பத்தினை யுடையனாகிய இராவணனை யழித்த விஷ்ணுவுக்கு மருகர், தண்டு ஆழி வெள்ளிய கம்பு அத்தர் என்று - தண்டாயுதத் தையுஞ் சக்கரத்தையும் வெள்ளிய சங்கையும் ஏந்திய திருக்கரத்தினை யுடையவர் என்று விநாயகக்கடவுளைத் துதித்து, அளி ஊதாத பூ இறைத்து அன்பு உருகிய கம்பத்தர் தாம் பெறும் பேறு - வண்டிக ளுதாத புதிய மலர்களைத் தூவி அன்பினால் (உள்ளம்) உருகுகின்ற (மெய்) விதிர்ப்புடையவர்க ளடையும் பேறு, அயனாலும் அளப்பு அரிது-பிரம தேவராலு மளவிடுத லரிது. (௫௬)

அப்பா தகமல நீக்கிச் சிலம்பிசை யார்த்திடுங்கோ லப்பா தகமலம் பூசித்து நேசிக்க வன்புதவா யப்பா தகமலங் கார்வயற் கல்வனை யாதிபொன்றா தப்பா தகமலந் தாங்குஞ் சடைக்கரு ணாகரனே.

(இ-ள்.) அப்பா - அப்பரே, தக மலங்கு ஆர் வயல் கல்வளை ஆதி - மிக மலங்கு மீன்கள் பொருந்திய வயலையுடைய கல்வளைப் பதியில் வாழு மாதியே, பொன் தாது அப்பாத கமலம் தாங்கும் சடைக் கருணாகரனே - கங்கை நீரைத் தாங்குகின்ற சடையை யுடைய கிருபைக்குறைவிட மானவரே, அப் பாதக மலம் நீக்கி சிலம்பு இசை ஆர்த் திடும் கோலப் பாத கமலம் பூசித்து நேசிக்க அன்பு உதவாய் - அந்தப் பாதகமாகிய மலத்தை நீக்கிச் சிலம்பி னொலி சத்திக்கப் பெறும் அழகிய (உமது) திருவடித் தாமரையைப் பூசித்து நேசித்தற்கு (எனக்கு) அன்பினைத் தந்தருள்வீர்.

(கு-ரை.) பொன்றா தப்பாத கமலம் நீர்; பொன்றாது அப்பிய கமலம் தாமரை. (இள)

கருவரம் பாயயி னோக்கியர் தூறுகற் றுக்கற்றுப்ப
கருவரம் பாயப் பட்டேலன்ன மேகல் வளைக்களிற்றைக்
கருவரம் பாய்ந்துகண் டோர்காட்டு தூபத்தின் கற்றையளக்
கருவரம் பாயதுண் டாலிக்கு மாலிக் கனமல்லவே.

(இ-ள்.) அளக்கர் உவர் அம்பு ஆயது உண்டு ஆலிக்கும் ஆலிக் கனம் அல்ல - (இவ் விண்ணிற் றேன்றுவது) சமுத்திரத்தின் உவர் நீரைக் குடித்துத் துளிக்கின்ற ஆலாங்கட்டியை யுடைய மேக மன்று, கரு வரம்பு ஆய்ந்து கண்டோர் கல்வளைக் களிற்றை காட்டு தூபத்தின் கற்றை - கருப்பத்தி னெல்லையை ஆராய்ந்து கண்ட வந்தணர்கள் கல்வளைப்பதியில் வாழும் யானையாகிய விநாயகக்கடவுளுக்குக் காட்டுகின்ற தூபத்தின் றிரளே, அன்னமே அம்பாயப்பட்டேல் - அன்னம் போன்றவளே (நீய்தனைக் கார் காலத்து மேகமென்று கருதி) உபத்திர வப்படாதே, (படின) கரு அரம் பாய் அயில் நோக்கியர் தூறு கற்றுக் கற்றுப் பகருவர் - கரிய அரம் பாயப் பெற்ற வேல் போலும் விழியினையுடைய பெண்கள் பழி மொழியைக் கற்றுக்கற்றுக் கூறுவார்கள்.

(கு-ரை.) ஐபுருபு குவ்வுருபின்றிரிபு. இஃது இருளை பருவமன் றென்றல். (இஅ)

கனஞ்சஞ் சரித்திடும் வண்டலை தண்டலைக் கல்வனையே
கனஞ்சஞ் சலமுறு பாசா டளிவெளி கண்டவனோங்
கனஞ்சஞ் சரிசொலும் வேற்க ணிடைக்குக் கருங்குழலும்
கனஞ்சஞ் சரிகங்க ளேநீ ரிருக்கை கடனல்லவே.

(இ-ள்.) கனம் சஞ்சரித்திடும் வண்டு அலை தண்டலைக் கல்வனை ஏகன் - மேகங்கள் சஞ்சரிக்கின்ற வண்டிக ளிலேகின்ற சோலையை யுடைய கல்வனாப்பதியில் வாழும் ஏக நாதரும், நம் சஞ்சலம் உறு பாச அடவி வெளி கண்டவன் ஒங்கல்-நம்முடைய தூன்பம் பொருத்திய பாசக் காட்டை வெளிபாக்கினவருமாகிய விநாயகக்கடவுளுடைய மலையிலுள்ள, நஞ்சம் சரி சொலும் வேல் கண் இடைக்கு கருங்குழலும் கனம் - நஞ்சை ஒப்புச்சொல்லுகின்ற வேற்கண்ணை யுடையா ளது இடைக்குக் கரிய கூந்தலும் பாரமாகும், சஞ்சரிக்கன்களே நீர் இருக்கை கடன் அல்ல - வண்டிகளா நீவிர் (அதனை யெண்ணாது இவளுடைய கூந்தலில்) இருத்தல் முறையன்று.

(த-ரை.) இங்ஙனம் வண்டிகளுக்குக் கூறி ஒச்சம்போது தலை வியினது மெய்யிற் நீண்டினனென்க. இது மெய்தொட்டிப் பயிற்.

கடம்பிழிக் குங்கமஞ் சூன்மா லளந்திடும் கல்வனையான்
கடம்பிழிக் குங்கர டந்தறு கட்சிறு கட்கலிறு
கடம்பிழிக் குப்புய னீரூட்டு வெற்பநங் காமர்வஞ்சி
கடம்பிழிக் குங்நன்கள் காதுள வோடிக் கதித்தனவே.

(இ-ள்.) கடம்பு இழிக்தம் கமம் சூல் மால் அளந்திடும் கல்வனையான்-கடப்பமரங்கள் இழிக்கின்ற நிறைவாகிய சூலினையுடைய மேகத்தை அளக்கின்ற கல்வனாப்பதியை யுடைய விநாயகக் கடவுளது, கடம்பிழிக்கும் கரடத் தறுகண் சிறுகண் களிறுகள் தம் பிழிக்கு புயல் நீர் ஊட்டு வெற்ப - கதுப்பைச் சார்ந்த மதச்சுவட்டினையும் தறுகண்மையையும் சிறுகண்களையுமுடைய (ஆண்) யானைகள் தம்முடைய பிழி

யானைகளுக்கு முகிலினுள்ள நீரை ஊட்டுகின்ற மலையிற் றலைவனே, நம் காமர் வஞ்சி கடு அம்பு இடிக்கும் கண்கள் காது அளவு ஒடிக்கதித் தன - நம்முடைய அழகிய பெண்ணுக்கு நஞ்சையும் அம்பையும் வென்ற கண்கள் காதுவரையும் நீண்டு வளர்ந்தன.

(கு-ரை.) பருவங் கூறி வரைவொடு விலக்கல். (சு௦)

கதிரைக் கடவுள் குறமானே மேவச்செய் கங்கணநா
கதிரைக் கடலொலி போன்மன்ன ரார்த்துக் களைந்தசெந்நெற்
கதிரைக் கடைசியர் போரேற்று கல்வளை யாய்ககனக்
கதிரைக் கடவாயிற் றார்ப்பாயென் றுல்வருங் கைவலமே.

(இ-ள்.) கதிரை கடவுள் குறமானே மேவ செய் நாக கங்கண - கதிரைமலையில் வீற்றிருக்கின்ற சுப்பிரமணியக் கடவுள் வள்ளியம்மை யாரைச் சேரச் செய்த நாக கங்கணத்தை யுடையவரே, திரைக் கடல் ஒலிபோல் மன்னர் ஆர்த்துக் களைந்த செந் நெல் கதிரை கடைசியர் போர் ஏற்று கல்வளையாய் - திரையினையுடைய சமுத்திர ஒலியைப் போல உழவர்கள் ஆரவாரித்து அரிந்த செம்மையாகிய நெற்கதிரை உழத்தியர்கள் போராக ஏற்றுகின்ற கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கின்றவரே, ககனக் கதிரைக் கட வயிற்று ஆர்ப்பாய் என்றால் கைவலம் வரும் - ஆராயத்திலுள்ள சூரியனைக் குடம்போன்ற வயிற்றிலே தரித்தவரே பென்றால் முத்தியானது சித்திக்கும். (சு௧)

வரச்சந் திரனெனுஞ் செந்தழற் பந்தம் வழத்துநற்ற
வரச்சந் திரணத்தின் மாற்றுங் கடாசல மங்குலுலா
வரச்சந் திரநில கம்வளர் கல்வளை மாணுயிர்க
வரச்சந் திரவி னடந்தா னுணவென வந்ததுவே.

(இ-ள்.) வரசந்திர னெனும் செம் தழற் பந்தம் - மேலாகிய சந் திரனென்று சொல்லுகின்ற சிவந்த தழற்பந்த மானது, வழத்தும் நல் தவர் அச்சம் திரணத்தின் மாற்றும் கட அசலம்-துதிக்கின்ற நல்ல

தவத்தினை யுடையவர்களின் அச்சத்தைத் துரும்பைப்போல நீக்குகின்ற மதம்பொருந்திய யானையாகிய விநாயகக்கடவுளுடைய, மங்குல் உலாவர சந்திர நிலகம் வளர் கல்வனை மான் உயிர் கவர - முகில்கள் உலாவும்படி சந்தனமாங்கள் வளருகின்ற கல்வனைப்பதியி லிருக்கும் பெண்ணினது உயிரைக் கவருதற்கு, இரவில் சந்து நடந்தான் உணவு என வந்தது - இரவிலே (சந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்காகப் பரவையா ரிடத்துத்) தூது சென்ற சிவபெருமானுடைய உணவாகிய நஞ்சைப் போல வந்தது.

(கு-ரை) அசலம் ஆகுபெயர். இது நிலவு வெளிப்பட வருந்தல்.()

வந்தனை யன்பர் மனத்தூண் டடைபடு மாதங்கங்க
வந்தனை யன்றுகொன் றேன்முக நாபிகண் வாய்கரஞ்சி
வந்தனை யன்பணி கல்வனை யான்வரை மன்னவன்
வந்தனை யன்றெனின் மாணுயி ரம்புலி மாணுண்ணுமே.

(இ-ள்.) வந்தனை அன்பர் மனம் தூண் தடைபடும் மாதங்கம் - வழிபாடு செய்கின்ற அன்பர்களுடைய மனமாகிய தூணிலே கட்டப் படுகின்ற யானையும், கவந்தனை அன்று கொன்றேன் - கவந்தனென் பவனை முன்னே கொன்றவராகிய, முகம் நாபி கண் வாய் கரம் சிவந்தன் அயன் பணி கல்வனையான் வரை மன்னவன் - முகமும் நாபியுங் கண்ணும் வாயுங் கையுங் சிவந்த விட்டுணுவும் பிரமதேவரும் பணிகின்ற கல்வனைப்பதியி லெழுந்தருளி யிருப்பவருமாகிய விநாயகக்கடவுளுடைய மலைத் தலைவனே, நீ வந்தனை அன்றெனில் மான் உயிர் அம்புலி மான் உண்ணும்-நீ (இப்பொழுது) வந்தனை வராவிட்டால் தலைவியினது உயிரைச் சந்திரன் உண்டுவிடும்.

(கு-ரை.) சிவந்தவன் சிவந்த னென நின்றது. இது வருத்தங் கூறல். (சு-ந)

மான வலக்கண் டவாவினைப் பஞ்சினை மாய்க்கும்பவ
மான வலக்கண்டை மாவுரி யான்வன சப்பதத்தின்

மான வலக்கண் டரித்தோன் புகழ்கல் வளையிற்பெரு
மான வலக்கண் டகர்க்கொளிப் பாயென மாலறுமே.

(இ-ள்.) மான அலக்கண் தவா வினை பஞ்சினை மாய்க்கும் பவ
மான் - வலிய துன்பம் நீங்காத வினையாகிய பஞ்சை யழிக்கின்ற அந்
கினிபோல்பவரே, வலக் கண்டை மா உரியான் வனசப் பதத்தில் மான
வலக்கண் தரித்தோன் புகழ் கல்வளையில் பெருமான் - வலிமையுடைய
கண்டாமணி கட்டப்பட்ட யானைத்தோலைத் தரித்த சிவபெருமானு
டைய தாமரைபோன்ற திருப்பாதத்திலே பெருமைபொருந்திய வலக்
கண்ணைச் சாத்தினவராகிய விட்டுணு புகழுகின்ற கல்வளைப்பதியி லெ
ழுந்தருளியிருக்கின்ற பெருமானே, அவலக் கண்டகர்க்கு ஒளிப்பாய்
என மால் அறும் - தீங்கையுடைய கீழோர்களுக் கொளிப்பவரே யெ
ன்று சொல்ல மயக்கமானது நீங்கும். (சுச)

மடலைப னங்கங் கரியோன் பதம்பெரி தன்றுமன்றின்
மாலைய னங்கங்கை வார்சடி லேசன் மதலைகொன்றை
மாலைய னங்கங் கணவெங் கணபண வாளாவன்
மாலைய னங்கங் குலாங்கல் வளையிரு மாதவர்க்கே.

(இ-ள்.) மன்றில் மா லயன் அம் கங்கை வார் சடி ல ஈசன் மதலை-
சிற்சபையிற் பெரிய நடனத்தை யுடையவரும் அழகிய கங்கையைத் தரி
த்த நீண்ட சடையினை யுடைய தலைவரு மாகிய சிவபெருமானுடைய
திருக்குமாரரும், கொன்றை மாலையன் - கொன்றைமாலையணிந்தவரும்,
அம் கங்கண வெம் கண பண வான் ஆரவன் - அழகிய கங்கணமாகிய
வெவ்விய கூட்டமாகிய படத்தினையுடைய ஒளி (பொருந்திய) சர்ப்
பத்தையுடைய விநாயக்கடவுளது, மலை அனம் கங்கு உலாம் கல்
வளை இரு மாதவர்க்கு - சாயங்காலத்தில் அன்னங்கள் வரம்பிலே உலா
வுகின்ற கல்வளையி லிருக்கின்ற பெரிய தவத்தினை யுடையவர்களுக்கு,
மால் அயன் அங்கம் கரியோன் பதம் பெரிது அன்று - விட்டுணு பிரம
தேவன் தேகங் கரியனாகிய இந்திரன் இவர்களுடைய பதவிகள் பெரி
யனவல்ல, (சுரு)

இரும்புண்ட டரவெண் கெண்மணி மந்திர மெய்தன்பரை
யிரும்புண்ட நீரெனத் தற்சேர்க்கு நா தனை யிக்குநெற்ப
யிரும்புண்ட நீ கமுஞ் சூழ்கல்வனையனை பெண்ணிட்பன்னி[னே.
யிரும்புண்ட டருமயிற் றென்றிசைக் கோன்பின்னை யென்செய்வ

(இ-ள்.) இரும் புண்டர வென் துகள் மணி மந்திரம் எய்து அன்
பரை இரும்பு உண்ட நீர் என தன் சேர்க்கும் நா தனை - மகிமையாகிய
திரிபுண்டரமாகப் புகுகின்ற வெள்ளிய் விபூதியையும் உருத்திராட்ச
மணியையும் பஞ்சாட்சரத்தையு முடைய அன்பர்களைக் (காயந்த)
இரும்பு தன்னுள்ளடக்கிய நீரைப்போலத் தம்மோடு (இரண்டறச்)
சேர்க்கின்ற தலைவரும், இக்கு நெல் பயிரும் புண்டரீகமும் சூழ் கல்
வனையனை - கரும்புகளும் நெற்பயிரும் தாமரைகளுஞ் சூழ்ந்திருக்கின்ற
கல்வளைப்பதியை யுடையவருமாகிய விநாயகக்கடவுளை, எண்ணி
பன்னி இரும் - நினைத்துத் துதித்து இருங்கள், புண் தரும் அயில்
தென் திசைக் கோன் பின்னை என் செய்வன் - புண்ணை யுண்டாக்கு
கின்ற வேற்படையினையுடைய தென்றிசைக் கரசனாகிய யமன் பின்
யாது செய்வான். (சுசு)

வன்னி களங்க னரிமா லுதிக்கு மலைமகள்கை
வன்னி களங்கனி பொன்றெண்ணு கண்டன் மகிழ்ந்துபெற்ற
வன்னி களங்கப டற்றோர் பிறவி வலைப்பினியாம்
வன்னி களங்ககோ யுங்கல் வளைக்கும்ப மாதங்கமே.

(இ-ள்.) வன்னி களங்கன் அரி மால் துதிக்கும் மலை மகள்
கை வன்னி களங்கனி என்று எண்ணு கண்டன் மகிழ்ந்து பெற்ற
வன்னி - அக்கினிதேவனுஞ் சந்திரனுஞ் சூரியனும் விட்டுணுவும்
துதிக்கின்ற மலைமகளாகிய உமாதேவியாருடைய திருக் கரத்திலே
யிருக்கின்ற கிளியானது களம்பழமென் றெண்ணுகின்ற (கரிய)
கண்டத்தினை யுடைய சிவபெருமான் மகிழ்ந்து பெற்றருளியு பிரம

சாரியும், சல்வனைக் கும்ப மாசங்கம் - கல்வளைப்பதியில் வீற்றிருக்கின்ற மத்தகத்தையுடைய யானையுமாகிய விநாயகக்கடவுள், களம் கபடு அற்றோர் பிறவி வலை பிணியாம் வல் நிகளம் களையும் - கள்ளங்கப டில்லாதவர்களுடைய பிறவிலைப் பிணியாகிய வலிய விலங்கை நீக்கியருளுவர்.

(கு-ரை.) கள்ளம் களம் என நின்றது. (சுஎ)

தங்க மலையதி னால்வேதப் போலி தனைவரைமா தங்க மலையச மேழ்காதம் வாசந் தருங்கல்வளை தங்க மலையம் பிகைசூம ராவென்று சாற்றிற்சந்த தங்க மலையரும் பாக்கொம் பிரண்டுந் தருவிப்பனே.

(இ-ள்.) தங்க மலையில் நால் வேதப் போலிதனை வரை மாதங்கம் - மகாமேரு மலையிலே நால்வேதப் போலியாகிய பாரதத்தை யெழுதிய யானையே, மலையசம் ஏழ் காதம் வாசம் தரும் கல்வளை தங்கு அமலை அம்பிகை சூமரா என்று சந்ததம் சாற்றில் - சந்தனம் ஏழு காத எல்லை வரையும் மணக்கின்ற கல்வளைப்பதியி லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற நின் மலையாகிய உமாதேவியாருடைய திருக்குமாரரே என் றெப்போத்துந் துதித்தால், கமலை அரும் பாக்கொம்பு இரண்டுந் தருவிப்பன் - இலக்குமி சரஸ்வதியாகிய இருவரையுங்கொண்டு (செல்வங் கல்வியாகிய) இருபொருளையுந் தருவிப்பார்.

(கு-ரை.) வேதத்தை நிகர்த்த பாரதத்தை வேதப்போலி யென்றார். அரும் பாக் கொம்பு-அரிய பாக்களையுடைய கலைக்குத் தெய்வமாகிய பூங்கொம்பை நிகர்த்தவன். (சுஅ)

தருமந்தக் காரிடத் தாக்கிடு மாமுகன் சந்தனப்பூந் தருமந்தக் காலசை கல்வளை வாசன்றன் னாட்டினின்மா தருமந்தக் காலமுந் தப்பாமற் சாரதி தானாததுளி தருமந்தக் கார்முந்த முன்றோர் கடவுதல் சால்புடைத்தே.

(இ-ள்.) தக்கார் இடத்து தரும் ஆக்கிடும் மாமுகன் - தகுந்தவர் களிடத்தே தருமத்தை யுண்டாக்குகின்ற யானைவதனரும், மந்தக்கால் பூ சந்தனத்தரு அசை கல்வனே வாசன்றன் நாட்டினில் - மந்தமாருத மானது பூக்களையுடைய சந்தனமரத்தை யசைக்கின்ற கல்வனேப்பதியில் வாசருமாகிய விநாயகக்கடவுளுடைய நாட்டிலே, மாதரும் அந்தக் காலமும் தப்பாமல் சாரதி தாரை துளி தரும் அந்த கார் முந்த முன் தேர் கடவுதல் சால்பு உடைத்து - தலைவியும் (யான் கூறிய) அந்தக் காலமும் தப்பாமல் தேர்ப்பாகினை மழைநீரைத் துளிக்கின்ற அந்த மேகம் முந்துதற்கு முன்னே தேரைச் செலுத்துதல் தகைமையுடைத்து.

(கு-ஐ.) கார் முந்தினுற் றலைவி இறந்துபடுவா னென்பது தோன்ற மாதருந் தப்பாமல் என்றனென்பது. இது பாகனெடு சொல்லல். (சுசு)

சாலிக்கு வாலிக்கு வெங்கணை யேவித் தயங்கியபாஞ்
சாலிக்கு வாலிய தூசருள் கோலமுன் றுங்குபொறை
சாலிக்கு வாலிப மார்க்கண்டர்க் கீர்தவன் றந்தமைந்தன்
சாலிக்கு வாலிக்கு வானுறுவுங் கல்வனாத் தானத்தனே.

(இ-ள்.) சாலிக்கு வாலிக்கு வெம் கணை ஏவி தயங்கிய பாஞ்சாலிக்கு வாலிய தூச அருள் கோலம் முன் தாங்கு பொறை சால் இக்கு - மராமரத்துக்கும் வாலியென்பவனுக்கும் வெம்மையாகிய அத்திரத்தைச் செலுத்தி (அழகால்) விளங்குகின்ற திரௌபதைக்குச் சுத்தமாகிய வஸ்திரத்தைக் கொடுத்த (விட்டுணுவாகிய) பன்றி முன்னே தாங்கிய பாரம் நிறைந்த இப் பூமியிலே, மார்க்கண்டர்க்கு வாலிபம் ஈந்தவன் தந்த மைந்தன் - மார்க்கண்டேய முனிவருக்கு (எந்நாளும்) வாலிப்பருவத்தைக் கொடுத்தருளிய சிவபெருமான் பெற்ற திருக்குமாரரே, சாலிக் குவால் இக்கு வான் தாவும் கல்வனே தானத்தன் - நெற்பயிர்க்குட்டமுங் கரும்புகளும் ஆகாயத்தை யளாவுகின்ற கல்வனேப்பதியையுடையவர். (எடு)

தானவ ரங்கம்பங் கஞ்செய்யுஞ் சாரங்கன் றுமுமுத்தித்
தான வரங்கது வாவேற் குமரன் றமையமழைத்
தானவ ரங்கம் பலத்தான் றருகளி றேகல்வனீக்
தான வரங்க னுதவாயென் சித்தத் தறியினின்றே.

(இ-ள்.) தானவர் அங்கம் பங்கம் செய்யும் சாரங்கன் தாமும் முத்
தித் தான-அசரர்களுடைய அவயவங்களை ஊறுசெய்த விட்டுணுபணி
கின்ற முத்தித்தானத்தை யுடையவரே, அரம் கதுவா வேல் குமரன்
தமைய - அரங் கதுவப்பெருத வேற்படையினை யுடைய முருகக்கடவு
ளுக்கு அண்ணரே, மழை தான - மழைபோன்ற மத சலத்தினை யுடை
யவரே, அரங்கு அம்பலத்தான் தரு களிதே - நடமாடு மிடமாகிய சிற்
சபையை யுடைய சிவபெருமான் பெற்றருளிய யானையே, கல்வனீத்
தான - கல்வனீப்பதியை யுடையவரே, என் சித்தத் தறியில் நின்று
வரங்கள் உதவாய் - என்னுடைய மனமாகிய தூணிலே நின்று வரங்
களைத் தந்தருளும்.

(கு-ரை.) முத்தித்தானம் முத்திக்கொடை. சார்ங்கன் சாரங்க
னென நின்றது. (எக)

சித்தம் பரமுத் தலைவேலன் பாம்பரை சிக்குனவி
சித்தம் பரமுத் தரிகங்கொண் டோன்மைந்தன் செய்யிற்பரி
சித்தம் பரமுத்த நாகொன்று கல்வனீத் தேவையுன்னுஞ்
சித்தம் பரமுத்த ராவாருக் காகுஞ் செய்த்தம்பமே.

(இ-ள்.) சித்தம்பர முத்தலை வேலன்-சிதம்பரத்தி லெழுந்தருளி
யிருக்கின்ற முத்தலைச் சூலாயுதத்தை யுடையவரும், பாம்பு அரை சிக்
கென விசித்து - சர்ப்பத்தைத் திருவரையிலே (சச்சாக) இறுக்கிக்
கட்டி, அம்பரம் உத்தரிகம் கொண்டோன் மைந்தன் - திக்கை யாடை
யாகக் கொண்டருளியவருமாகிய சிவபெருமானுடைய திருக்குமார
ராகிய, அம்பர முத்த நாகு செய்யில்பரிசித்து ஒன்று கல்வனீ தேவை
உன்னும் - கடலிடத்துள்ள முத்துக்களையுடைய சங்குகள் வயலிடத்

துப் பயின்று பொருந்துகின்ற கல்வளைப்பதியி லெழுந்தருளி யிருக் கின்ற விக்किனேசுவரக் கடவுளை நினைக்கும், சித்தம் பர முத்தர் ஆவா ருக்கு செயத்தம்பம் ஆகும் - மனத்தினையுடைய மேலாகிய முத்தரா வாரக்கே (வினைப்பகையை வென்று நிறுத்தும்) வெற்றித்தம்ப முண் டாகும்.

(கு-ரை.) சிதம்பரம் சித்தம்பரமென நின்றது. (எஉ)

தம்பஞ் சுரதஞ்செய் யாநீன்ற சேய்தொழுந் தாளினன்கீ
தம்பஞ் சுரமிழற் றுஞ்சோலைக் கல்வளைச் சாரலின்பா
தம்பஞ் சுரத்துப் படச்சேக்கும் பொற்கொடி சர்ப்பத்தினி
தம்பஞ் சுரருண்டி போன்மொழி தேன்குழ ருனெங்குமே.

(இ-ள்.) தம்பம் சுரதம் செய்யாது ஈன்ற சேய் தொழும் தாளி னன் - தூணானது புணர்ச்சி செய்யாது பெற்ற விட்டுணுமூர்த்தி தொழுகின்ற திருப்பாதத்தையுடைய விநாயகக் கடவுளது, கீதம் பஞ்ச ரம் மிழற்றும் சோலை கல்வளை சாரலில் - வண்டுகள் பண்ணைப் பாடு கின்ற சோலையையுடைய கல்வளைப்பதியின் மலைச்சாரலில், பஞ்ச உர த்து பட சேக்கும் பாதம் பொற்கொடி - பஞ்சானது உரத்துப்படச் சிவக்கின்ற பாதத்தினையுடைய அழகிய கொடிபோன்ற பெண்ணி னுடைய, சர்ப்பத்தின் நிதம்பம் சுரர் உண்டிபோல் மொழி தேன் குழல் தான் எங்கும் - சர்ப்ப (படம்) போன்ற நிதம்பமும் தேவருணவாகிய அமிர்தத்தை யொத்த சொல்லும் மலர்த்தேனையுடைய கூந்தலுமே எங் குந் (தோன்றுகின்றன).

(கு-ரை.) இது தலைமகன் தலைமகள் துருவ வெளிப்பாடு கண்டு சொல்லியது. (எங்)

கும்ப நகத்திய ஹாலளந் தோகொற்ற வாகல்வளைக்
கும்ப நகத்திற் கனகா சுரற்செற்ற கோளரியே [ய்க்
கும்ப நகத்தின் சிறகரிந் தோன்றொழுந் கோன்வெற்பின்வா
கும்ப நகத்தின் புவிதாங்கி யோகுறைந் தாய்புயமே.

(இ-ள்.) கல்வளைக் கும்பன் நகத்தின் கனகாசான் செற்ற கோனரி வரும் பல் நகத்தின் சிறந் அரித்தோன் தொழும் கோன் வெற்பின் - கல்வளைப்பதியி வெழுந்தருளியிருக்கின்ற மத்தகத்தை யுடையவரும் நகத்தினால் இரணியனைக் கொன்ற நரசிங்கமாகிய விட்டுணு (பறத்து) சென்ற பலமலைகளின் சிறகையரிந்த இத்திரன் இவர்கள் தொழுகின்ற தலைவருமாகிய விநாயகக்கடவுளுடைய மலையிலே, கொற்றவா - தலைவனே, கும்பன் அகத்தியன் தூல் அனந்தோ - கும் போற்பவராகிய அகத்தியருடைய தமிழ்நூலை யனந்தோ, (அல்லது) பனகத்தின் வாய்க்கும் புலி தாங்கியோ புயம் குறைந்தாய் - சர்ப்பத்தினாலே தாங்கப்படுகின்ற பூமியைத்தாங்கியோ புயம் வாடினாய்.

(கு-ரை.) பன்னகம் பனகமென நின்றது. இது பாங்கன் தலைவனை உற்றது வினாநல். (எச)

புயங்கந் தரித்தவன் கட்கலன் பூண்டு சிலம்பிசுற்றப் புயங்கந் தமைந்து மடக்கிச் சடம்புற்று மூடவெம்பேப் புயங்கந் தரத்தக்க கானுறை மாதவப் போதர்க்கன்றம் புயங்கந் தநாறிடுங் கல்வளை யானடிப் போதரிதே.

(இ-ள்.) புயங்கம் தரித்தவன் கட்கலன் பூண்டு - சர்ப்பத்தைத் தரித்த சிவபெருமானுடைய கண்ணீரிற் றேன்றிய உருத்திராக்க மணிவடத்தைத் தரித்து, புயம் சிலம்பி சுற்ற கந்தம் இஃதும் அடக்கி சடம் புற்று மூட வெம்பேப் புயங்கம் தரத்தக்க கான் உறை மாதவ போதர்க்கு - புயத்திலே சிலம்பிப்பூச்சி சுற்றப் பஞ்சேந்திரியங்களுயும் அடக்கித் தேகத்தைப் புற்று மூட வெவ்விய பேய்கள் கூத்தாடத் தக்க காட்டிலே யிருக்கின்ற பெரிய தவத்தினையுடைய முனிவர்களுக்கு, அம்புயம் கந்தம் நாறிடும் கல்வளையான் அடிப்போது அரிது அன்று - தாமரை மணக்கின்ற கல்வளைப் பதியில் வீற்றிருக்கின்ற விநாயகக் கடவுளுடைய திருவடியாகிய மலர் அரிதன்று. (எடு)

அரியா தவனிர் தளகேசன் வானயி ராவதத்தி
 னரியா தவனிறைஞ் சுந்தாட் பதுமவண் டார்பிறப்பை
 யரியா தவநி மலக்கல் வளையுறை யத்தபொய்யர்க்
 கரியா தவநிலை யார்க்கெளி யாயெ னகப்பொருளே.

(இ-ள்.) அரி ஆகவன் இந்து அளகேசன் வான் அயிராவதத்தின்
 அரி மாதவன் இறைஞ்சும் தாள் பதும - அக்கினிதேவன் சூரியன்
 சந்திரன் குபேரன் வானுலகத்திலுள்ள பிராவதத்தினையுடைய இந்து
 ரன் விட்டுணு ஆகிய இவர்கள் வணங்குகின்ற பாததாமரையை யுடை
 யவரே, அண்டார் பிறப்பை யரியாதவ - சேராதவர்களுடைய பிறப்
 பை யரியாதவரே, கல்வனை உறை நிமல அத்த-கல்வளைப்பதியிலெழுந்
 தருளியிருக்கின்ற நின்மலராகிய பிதாவே, பொய்யர்க்கு அரியா -
 பொய்யர்களுக்குக் (காண்டற்) கரியவரே, தவ நிலையார்க்கு எளியாய்-
 தவநிலையினை யுடையவர்களுக்கு எளியவரே, என் அகப்பொருளே -
 என்னுடைய மனத்திலே யிருக்கின்ற பொருளானவரே (என்னைக்
 காத்தருளும்). (எசு)

கப்பணத் தந்தமில் வெஞ்சூட் டோனுடன் கார்விடநா
 கப்பணத் தந்த வரைக்குற மாதின் கருத்துறவா
 கப்பணத் தந்தக் கரியாய்வந் தோர்க்கிடங் கஞ்சத்திரா
 கப்பணத் தந்தவழ் செய்தொறு மாமுரல் கல்வனையே.

(இ-ள்.) கப்பணத்து அந்தம் இல் வெம் சூர் அட்டோன் உடன்-
 வேற்படையினுலே முடிவில்லாத வெய்ய சூரபன்மனை வதைத்த சுப்
 பிரமணியக்கடவுளோடு, கார் விட நாகப் பணத்து அரை அந்த குறமா
 தின் கருத்து உறவாகப் பண தந்தக் கரியாய் வந்தோர்க்கு இடம் -
 கரிய நஞ்சையுடைய அரவின் படம்போன்ற நிதம்பத்தையுடைய
 அந்த வள்ளியம்மையாருடைய கருத்தை உறவாகப்பண்ணுதற்குக்
 கொம்புபொருத்திய யானையாக வந்தருளிய விராயகக்கடவுளுக்கு இரு

ப்பிடம், நத்தம் தவழ்செய் தொறும் கஞ்சத்து மா இராகப் பண் மூல்
கல்வளையே - சங்குகள் தவழுகின்ற வயல்கடோறு முள்ள தாமரையி
லிருக்கின்ற வண்டிக ளிராகமாகிய பண்களைப் பாடுகின்ற கல்வளைப்
பதியே.

(கு-ரை.) பண்ண பண என நின்றது.

(எஎ)

கல்லார மூற்றெண் ணுக்குபின் ணுக்களைக் கண்ணெண்
கல்லாரஞ் செங்கழு நீர்வாவி மேவிய கல்வளையான் [ஊங்
கல்லா ரருவியங் குன்றத்தி னேற்றுன் கணவர்பொன்னே
கல்லாரம் பூமுருக் கென்ற ரறிந்திலன் கான்மயிலே.

(இ-ள்.) கல் ஆரம் மூல் பெண் ஆக்த பிள் நாக்கு அணை கண்
ணன் எண்ணும் - கல்லை முத்துப்போன்ற பற்களினையுடைய பெண்
ணுக்கிய பிளந்த நாவையுடைய சர்ப்ப சயனத்தை யுடைய விட்டுணு
எண்ணுகின்ற, கல்லாரம் செங்கழுநீர் வாவி மேவிய கல்வளையான் -
நீர்க்குளிரியுஞ் செங்கழுநீரு முள்ள வாவிபொருந்திய கல்வளைப்பதி
பையுடைய விநாயகக் கடவுளது, கல் ஆர் அருவி அம் குன்றத்தில் -
கல்லெண்ணுமொலிபொருந்திய அருவியினையுடைய அழகியமலையிலே,
நேற்று - நெருநலில், உன் கணவர் - உன்னுடைய கணவர், பொன்
னே கல்லார் அம் முருக்கு பூ என்றார் - பொன்போல்வாளே கல்லா
தவர்கள் அழகிய முருக்கம்பூவை ஒப்பார் என்று சொன்னார், கான்
மயிலே அறிந்திலன் - காணகத்துள்ள மயில்போன்றவனே (அவர் குறி
ப்பை யான்) அறிந்திலேன்.

(கு-ரை.) இஃது ஓதற்பிரிவு தலைமகன் குறிப்பாலறிந்த தோழி
தலைமகட்குணர்த்தல்.

(எஅ)

கானகத் தானத்தி சூழிலங் கேசனைக் காய்ந்துவெண்மை
கானகத் தானத்தில் வீழ்த்தான் செய்வனே கான்றமுத்தங்

கானகத் தானத் தினுள் சீக்குங் கல்வனாக் கட்டுபின்னற்
கானகத் தானத்தி யென்றேத்தி நென்பவக் கட்டறுமே.

(இ-ள்.) கால் நகத்தால் அத்தி சூழ் இலங்கா ஈசனை காய்த்து
வெண்மை கால் நகத்தானத்தில் வீழ்த்து அரன் சேய் - திருவடியி
லுள்ள நகத்தினாலே சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த இலங்கைக் கரசனாகிய இரா
வணனைக் காய்த்து வெண்மை பொலியைக் காலுகின்ற கைலாசமலை
மாகிய உறைவிடத்தின் கீழ் விழுத்திய சிவபெருமானுடைய திருக்
குமாரமாகிய விநாயகக்கடவுளை, வளை கான்ற முத்தம் கால் நக தான
த்து இருள் சீக்கும் கல்வளை - சந்தீன்ற முத்துக்கள் வாய்க்காலிலே
வீழ்ந்து அவிடத்துள்ள இரூரோ யோட்டுகின்ற கல்வளைப்பதியி
லெழுந்தருளி யிருக்கின்ற, கட்டு பின்னல் கானகத்தான் அத்தி என்று
தெயின் என் பவக்கட்டு அறும்-கட்டுகின்ற சடைக்காட்டை யுடையவர்
யானை வதனத்தினே யுடையவரென்று துதிக்கில் என்னுடைய பாவ
மாகிய கட்டு அறும்.

(து-ரை.) நக நக்கு என்பதன் றிரிபு.

(எக)

கட்கஞ்ச மன்னர் களைகளை கல்வளைக் கத்தன்றறு
கட்கஞ் சனைவதைத் தோன்மரு கன்வரைக் காவன்மின்னே
கட்கஞ் சனப்புயல் பொங்கால கால கடுவடுகிவெற்
கட்கஞ்ச மானம் வரைப்பா றிருதொழில் காட்டரிதே.

(இ-ள்.) கள் கஞ்சம் மன்னர் களை களை கல்வளைக் கத்தன்-தேனை
யுடைய தாமரையை உழவர்கள் களையாகக் கட்டல் செய்கின்ற கல்வளை
ப்பதியில் வீற்றிருக்கின்ற தலைவருர், தறுகண் கஞ்சனை வதைத்
தோன் மருகன் வரை காவல் மின்னே - தறுகண்மையுடைய கஞ்
சனைக்கொன்ற விட்டுணுவுக்கு மருகருமாகிய விராயகக்கடவுளுடைய
மலையிற் (நினைக்) காலையுடைய பெண்ணே, கட்டு அஞ்சனப் புயல்.
பொய்கு ஆலகால கடு வடுகிவேல் கட்கம் சமானம் வரைப்பாய் இரு

தொழில் காட்டரிது-(நினது) கண்ணுக்குக் கருமையாகிய மேகமும் பொங்கிய ஆலகாலமும் மாம்பிஞ்சும் வேற்படையும் வாளும் சமாணமாகும் (ஆயினும் அவை துன்பவிற்பங்களுக்கு) எல்லையாகி இரண்டு தொழில்களைக் காட்டுதலில்லை.

(கு-ரை.) ஆலகாலகதி ஒருபொருட்பல்பெயர். இது புகழ்தல். ()

அரக்கர விர்த்தகக் கொன்றோன் பெறாவமு தேவெங்கொலை
யரக்கர விர்த்தகம் பயில்வன நீந்தணமி னேரின்னுநீக
ளரக்கர விர்த்தக குலத்தோர் மணிகையி னுற்கல்வனோ
யரக்கர விர்த்தக புனைவோர்க் கொலிக்கு மாவங்களை.

(இ-ள்.) அரக்கர் அவிந்து அறக் கொன்றோன் பெற அமுதே - இராக்கதர்கள் அழிந்து முடியக்கொன்ற விட்டுணு பெறாத அமுதம் போல்பவனே, வெம் கொலையர் அக்கர விர்த்தகம் பயில் ஷனம் நீத்து அண்மினோம் - வெவ்விய கொலைத்தொழிலினையுடைய வேடர்களும் அந்த யானைகளும் பயிலுகின்ற காட்டை. நீங்கி (ஊரைக்) கிட்டினோம், அரக்கு அரவிந்தன் குலத்தோர் - செந்தாமரை யாசனராகிய பிரம தேவருடைய குலத்தவர்களாகிய பிராமணர்கள், கல்வளையர் அக்கு அரவு இந்து அம் புனைவோர்க்கு மணி கையினால் ஒலிக்கும் அரவங்கள் நின்று கேள் - கல்வளைப்பதியை யுடையவரும் உருத்திராக்கத்தை யுஞ் சர்ப்பத்தையுஞ் சந்திரனையுங் கங்கைநீரையுந் தரிப்பவருமாகிய - விநாயகக்கடவுளுக்கு மணியைக் கையினாலே அடிக்கின்ற ஒலிகளை நின்று கேட்பாய்.

(கு ரை.) கரவிந்தம் கைம்மலை யானை. இது தலைவன் தன்பதியடைந்தமை தலைவிக் குணர்த்தல். (அக)

வங்கங் கணவர் நிதிதேடப் போனதென் வாய்ந்தபில
வங்கங்க ண்ச்சி யுடைக்குங் குடக்கனி வார்ந்தநற
வங்கங் கணவி மடைதத்து தென்கல் வளையில
வங்கங் கணன்கிரி யன்னாள்பொன் னங்க மருவுறவே.

(இ-ள்.) வாய்ந்த பிலவங்கங்கள் நச்சி உடைக்கும் குடக்கனி வார்த்த நறவும் கங்கு அணவி மடை தத்து தென் கல்வளையில் - (ஆண்டுப்) பொருந்திய சூரங்குகள் விரும்பி யுடைக்கின்ற குடம்போலும் (பலாக்) கனியினின்று மொழுகுகின்ற தேனானது வரம்பருகிற்போய் மடையிற் றத்துகின்ற அழகிய கல்வளைப்பதியில் வீற்றிருக்கின்ற, அரவம் கங்கணன் கிரி அன்னாள் அங்கம் பொன் மருவுற - சர்ப்பகங்கணத்தையுடைய விநாயகக்கடவுளது மலையை நிகர்த்த தலைவியினுடைய மேனியில் பொன்பொருந்த, வங்கம் கணவர் நிதி தேடப்போனது என்மரக்கலத்திலே தலைவர் பொன்னைத் தேடப்போனது என்னை !

(து-ரை.) இஃது ஆற்றமை கூறல்.

(அஉ)

மருக்காளி னாறிடக் குங்குலு வாலயம் வாசங்கொள்ள
மருக்காளி பூம்பண்ணை நாறிடுங் கல்வளை வார்தொன்றைத்தா
மருக்காவி யன்னவ னைப்பா டிலர்கவி வாணரென்க
மருக்காவின் பாலுக்குத் தாலெனப் பாடுவர் மாந்தரையே.

(இ-ள்) மரு காலில் நாறிட - மருக்கொழுந்து சோலையிலே வாசஞ்செய்யவும், குங்குலு ஆலயம் வாசங்கொள்ள - குங்கிலியம் ஆலயத்திலே மணக்கவும், மரு சாவி பூம் பண்ணை நாறிடும் கல்வளை வார்தொன்றைத் தாமருக்கு ஆவி அன்னவனைப் பாடிலர் - வாசனையை யுடைய காலி மலர்கள் உழகிய வயலிலே மணக்கின்ற கல்வளைப்பதியில் வீற்றிருக்கின்ற டெடிய கொன்றைமாலையை யணிந்த சிவபெருமானுக்கு ஆவிபோன்ற விநாயகக்கடவுளைப் பாடுகின்றிலர், சமருக்கு ஆவின் பால் உருத்தால் என மாந்தரையே பாடுவர் கவிவாணர் - (பூமியிலுள்ள) வெடிப்பிலே பசும்பாலை வார்த்தாற்போல மனிதரையே பாடுகின்றாரர்கள் டாவாணர்கள், என் - (இவர் செயல்) என்னை !

தரைக்குந் ததிக்குங் கனிவாயங் காந்து தயங்கியமந்
தரைக்குந்த வாளி தனுவாங்கு மால்பணி தற்பான்மைந்

தரைக்குந் தளக்கஞ்ச மான்மகிழ் கல்வளை தங்கியநா
தரைக்குந்தன் முன்னவ னைப்பாட லாற்கொள்வர் சங்கத்தரே.

(இ-ள்) தரைக்கும் ததிக்கும் கனியாய் அங்காந்து தயங்கிய மந்த
ரைக்கு வாளி உந்த தனு வாங்கும் மால் பணி தற்பான் மைந்தரை-பூமிக்
குந்தியிருக்குங் கனிபோன்ற வாயைத்திறந்து விளங்கிய கூனியென்ப
வளர்துப் பாணத்தைச் செலுத்துதற் கு வில்லையே த்ச விட்டுணு வண
ங்குகின்ற ஆன்மநாயகராகிய சிவபெருமானுடைய திருக்குமாரரும்,
குந்தனம் கஞ்சமான் மகிழ் கல்வளை தங்கிய நாதரை-கூந்தலினையுடைய
தாமரைப்பூவி லிருக்கின்ற இலக்குமி மகிழ்ந் கல்வளைப்பதியி லெழுந்
தருளியிருக்கின்ற தலையரும், குந்தன் முன்னவனை சங்கத்தர் பாட
லால் கொள்வர் - வேற்படையையுடைய முருக்கடவுளுக்கு முன்ன
வருமாகிய விநாயகக்கடவுளைப் புலவர்கள் பாடலாலே பெற்றுக்கொள்
வார்கள்.

(து-ரை.) விநாயகக்கடவுளைப் பெற்றுக்கொள்ளுதல் அவரதரு
ளைப் பெறுதல். (அச)

சங்கர னுட்டத் திரண்டஞ்ச நாற்பொறிச் சர்ப்பம்வன
சங்கர னுட்டந் தவிர்ந்தோன் துயில்வடந் தண்டரளஞ்
சங்கர னுட்டயில் சேர்வஞ்சி கல்வளைத் தந்தியங்கு
சங்கர னுட்டன்பி னன்பகண் டாயென் றனதுயிரே.

(இ-ள்.) அன்பின் அன்ப - அன்பினையுடைய பாங்கனே, கல்
வளை தந்தி அங்குசம் கரன் நாட்டு-கல்வளைப்பதியிலே வீற்றிருக்கின்ற
யானையாகிய அங்குசத்தைக் கையிற் கொண்டவராகிய விநாயகக்கட
வுளது நாட்டிலே, சங்கரன் நாட்டத்து இரண்டு அஞ்ச நால் பொறிச்
சர்ப்பம் வனசம் கரன் ஆட்டம் தவிர்த்தோன் துயில் வடம் தண் தர
ளம் சங்கு அரம் நாட்டு அயில் சேர்வஞ்சி என்றனது உயிர் - சிவபெரு
மானுடைய கண்களு ளிரண்டாகிய சந்திர சூரியர்கள் பயப்படுகின்ற
நான்கு பொறிகளையுடைய சர்ப்பப் படமுந் தாமரை மலருந் கரணன்

பவனுடைய வலியை நீக்கிய விட்டுணு நித்திரை செய்கின்ற ஆவிலை யங் குளிரந்த முத்துஞ் சங்கும் அரங்கதுவப்பெற்ற வேலும் பொருந் திய (ஒரு) கொடியே என்னுடைய உயிர்.

(கு-ரை) நார்பொறி: செவியொழிந்த மெய் வாய் கண் மூக் காகிய நான்கித்திரியங்கள். சர்ப்பப்படம் அல்குலுங்கும், தாமரை முகத் துக்கும், ஆவிலை வயிற்றிற்கும், முத்து பல்லுங்கும், சங்கு கழுத்துக் கும், வேல் கண்ணுக்கும், கொடி இடைக்கும் ஒப்பு என்க. இஃது இவ் விடத்திவ்வியற் றென்றல். (அதி)

தனக்காக்கை யன்றி வழங்காமைப் பாடித் தளர்பசிய
தனக்காக்கை யுண்ணு முடல்வீக் கிடச்சலித் தேன்சிலேவே
டனக்காக்கை போக்கிய நோக்கினன் மைந்ததன் காறினைச்சந்
தனக்காக்கைந் நீட்டுதென் கல்வனோ யன்பர் சகாயத்தனே.

(இ - ள்.) தனம் காக்கை அன்றி வழங்காமைப் பாடி தளர் பசி அதனம் காக்கை உண்ணும் உடல் வீக்கிடச் சலித்தேன் - பொருளைக் காத்தலே அன்றி (இரப்பவர்களுக்குக்) கொடாதவர்களைப் பாடித் தளர்ந்த பசிமிகுதியினையுடைய காக்கைக ளுண்ணுகின்ற உடலைப் பருப்பித் தற்காகச் சலிப்புற்றேன், சிலே வேள் தனக்கு ஆக்கை போக்கிய நோக் கினன் மைந்த-(கருப்பு) வில்லினையுடைய மன்மதனுக்குத் தேசத்தை நீக்கிய பார்வையினையுடைய சிவபெருமானது திருக்குமாரரே, தன் காறினை சந்தனக் கா கை நீட்டு தென் கல்வனோ அன்பர் சகாயத்தனே- குளிரந்த மேகத்தைச் சந்தமரச் சோலைகள் கை நீட்டித் தொடுகின்ற அழகிய கல்வனைப் பதியில் வீற்றிருக்கின்ற அன்பர்களுக்குச் சகாயஞ் செய்கின்றவரே. (அசு)

காயப் படவு துளங்கிச் சிலேட்டுமக் கால்விசைத்துக்
காயப் படவு முடியுதை யோமலர்க் காவணமா
காயப் படவுயர் கல்வனோ நாத காரியுரிசே
காயப் படவுமை காதுல னீன்ற காமஞ்சனே,

(இ-ள்.) சிலேட்டுமெக் கால் விசைத்துக் காய - சிலேட்டுமமாகிய காற்று விசைத்தடிக்க, காயம் படவு துளங்கி படவும் முடியுது ஐயோ- தேசமென்னுந் தோணியானது நடுங்கி அழியவும் முடிகின்றது ஐயோ, மலர் கா ஆகாயம் வணம் பட உயர் கல்வளை நாத - பூஞ்சோலைகள் ஆகாயம்வண்ணம் படும்படி உயருகின்ற கல்வளைப்பதியில் வீற்றிருக்கின்ற தலைவரே, கரி உரி ஏகாயப்பட உமை காதலன் ஈன்ற கர மஞ்சனே - யானைத்தோலாகிய உத்தரீய வஸ்திரத்தையுடைய உமாதேவியார்க்கு நாயகராகிய சிவபெருமான் பெற்றருளிய துதிக்கையினையுடைய யானையே (என்னைக் காத்தருள்வீர்).

(கு-ரை.) வண்ணம் வணமென நின்றது மஞ்ச மேகம், ஈண்டு மேகம்போன்ற யானை. (அள)

மஞ்சரிந் கண்ணிமின் வேணிபன் கல்வளை வாசன்மணி
மஞ்சரிந் கண்ணிய சாபத்தை மாற்றும் வரதன் வெற்பின்
மஞ்சரிந் கண்ணிப் புயத்தாய் மனங்கலங்க காயின் றுநீ
மஞ்சரிந் கண்ணி நகைக்குடைந் தாயுன் மனத்துரமே.

(இ-ள்.) மஞ்ச அரி கண்ணி மின் வேணியன் - வலிய சர்ப்பமாகிய மாலை விளங்குகின்ற திருச்சடையையுடையவரும், கல்வளை வாசன் - கல்வளைப்பதியில் வீற்றிருப்பவரும், மணி மஞ்ச அரிக்கு அண்ணிய சாபத்தை மாற்றும் வரதன் வெற்பில் - அழகிய மேகம் போன்ற விஷ்ணுவுக்கு நேரிட்ட சாபத்தை நீக்கியருளிய வரதருமாகிய விநாயகக்கடவுளுடைய மலையிலே, கண்ணி மஞ்சரி புயத்தாய் மனம் கலங்காய் - மலரரும்புகளாலாய மாலையை யணிந்த புயத்தினையுடைய தலைவனே (முன்யாதாலும்) மனங்கலங்கமாட்டாய், நீ இன்று மஞ்ச அரி கண்ணி நகைக்கு உன் மனத்து உரம் உடைந்தாய் - நீ யின்றைக்கு அழகிய ரேகை பொருந்திய கண்ணினையுடைய (ஒரு) பெண்ணினது முறுவலுக்கு உனது மனவலி யழிந்தாய்.

(கு-ரை.) இது கற்றறிபாங்கன் சுழறல்.

(அள)

தூங்கந்தந் தாவளந் தேரா னெனுப்படை ருழந்திநிசா
தூங்கந் தாணி படைத்திந்தர லோகமுந் துய்ப்பரிதோ
தூங்கந் தனி லுறை மா லேத்துங் கல்வளைத் தும்பிகற்சிந்
தூங்கந்த வேடுனைக் கன்பான மெய்த்திருத் தொண்டருக்கே.

(இ-ள்.) தூங்கந்தனில் உறை மால் ஏத்தும் கல்வளை தும்பி -
சுத்தமாகிய ஸ்ரீரங்கத்தி லிருக்கின்ற விஷ்ணு துதிக்குங் கல்வளைப்
பதியில் வீற்றிருக்கின்ற யானையும், கல் சிந்து உரம் கந்தவேள் துணை
க்கு - கிரவுஞ்சகிரியை (வேலால்) அழித்த வலியினையுடைய சுப்பிர
மணியக் கடவுளுக்குத் துணைவருமாகிய விநாயகக்கடவுளுக்கு, அன்
பான மெய் திரு தொண்டருக்கு - அன்பாகிய மெய்ம்மையையுடைய
திருத்தொண்டர்களுக்கு, தூங்கம் சந்தாவனம் தேர் ஆள் எனும் ருழந்
திடு சாதூங்கப்படை தாணி படைத்து இந்தரலோகமும் தும்பு
அரிதோ - குதிரைகளும் யானைகளுந் தேர்களுந் காலான்களுமாகிய
ருழந்திகின்ற சூரங்க சேனைகளையும் பூமியையம் (இம்மையிற்)
பெற்று (மறுமையில்) இந்திரலோக (இன்பத்தையும்) அனுபவித்த
லரிதாமோ. (அக)

அருமந்த மாருதந் தேரோற்கு மைத்துன னுனபிரா
னருமந்த மாமுதன் கல்வளை யான்வெற்பி னுடவரை
யருமந்தக் காரகுமுன் மாலையும் வாடின தையமில்லை
யருமந்த மாணுக் கிருப்புவெள் ளேறுடை யான்வையமே.

(இ-ள்.) அருமந்த மாருதம் தேரோற்கு மைத்துனன் ஆன
பிரான் - நுண்ணிய இளஞ்சென்றலாகிப் தேரையுடைய மன்மதனுக்கு
மைத்துனராகிய இறைவரும், அரும் மந்தமா முதன் - அருமையாகிய
யானை வதனத்தை யுடையவரும், கல்வளையான் வெற்பின் அருமந்த
மாணுக்கு - கல்வளைப்பதியில் வீற்றிருப்பவருமாகிய விநாயகக்கடவு
ளது மலையிலுள்ள அருமருந்தன்ன பெண்ணுக்கு, ஆடலர் அயரும்
அந்தம் கார் குழல் மாலையும் வாடினது-ஆடவர்கள் சோரும் அழகினை

யுடைய மேசும்போலங் கூந்தலிலுள்ள மாலையும் வாழினது (ஆத்
லால்), இருப்பு வெள் ஏறு உடையான் வையமே யியம் இல்லை-(இவன்)
உறை பதி வெள்ளிய இடபவாகனத்தை யுடையவராகிய சிவபெருமா
னுடைய இரதமாகிய பூமியே யியமில்லை.

(கு-ரை.) மாலையும் என்றதி னும்மையால் கண்ணிமைத்த லாதிய
னவேயன்றி என்பது பெறப்படும். இது துணிபு. (கூ0)

வைப்பர சத்தி யுரியா னிடத்தின் மகிழ்தருபார்
வைப்பர சத்தி திருமுலைப் பாலுண்ட வாயன்மத
வைப்பர சத்தி செறிந்திடுங் கல்வளை வானவர்கோ
வைப்பர சத்தினம் பெற்றாரற் றுர்துயர் மாநிலத்தே.

(இ-ள்.) வைபரசு அத்தி உரியான் இடத்தில் மகிழ் தரு பார்வை
பரசத்தி திரு முலை பால் உண்ட வாயன் - கூரிய மழுப்படையையும்
யானைத்தோற் போர்வையையுமுடைய சிவபெருமானது வாமபாகத்தி
லுள்ள மகிழ்வைத் தருகின்ற பார்வையினையுடைய உமாதேவியாரது
திருமுலைப்பாலை யுண்ட வாயினையுடையவரும், மதவைப்பு அரசு
அத்தி செறிந்திடுங் கல்வளை வானவர் கோவை தினம் பரசு பெற்றார்
மா நிலத்தே துயர் அற்றார் - மிகுதியரசத் தன்னிடத்தே அரசமரமும்
அத்திமரமும் பொருந்தப்பெற்ற கல்வளைப் பதியில் வீற்றிருக்கின்ற
தேவநாயகருமாகிய விராயகக்கடவளை எப்பொழுதும் வணங்கப்பெற்ற
வர்கள் பெரிய பூமியின்கண்ணே துயர் நீங்கினவராவர். (கூக)

மாவா ரணமெனக் கொண்டோன் விழிப்பட்டு மாய்ந்தவெங்கா
மாவா ரணங்க ளொருநாலு மேத்தி வணங்குமந்த
மாவா ரணங்கல் வளையான்றந் தான்கொன்றை ஸாலையெங்கண்
மாவா ரணங்களை யென்செய்கு வாய்மலர் வாளிகொண்டே.

(இ-ள்.) மா வாரணம் என கொண்டோன் விழி பட்டு மாய்ந்த
வெம் காமா - யானைத்தோலை மேற் போர்வையாகக் கொண்டருளின

சிவபெருமானுடைய விழிப்பார்வையிற் பட்டிற்றத கொடிய மன் மதனே, ஆரணங்கள் ஒரு நாலும் ஏத்தி வணங்கும் அந்த மா வாரணம் கல்வனையான் கொன்றை மால தந்தான்-வேதங்கள் நான்குந் துதித்து வணங்குகின்ற அப்பெரிய யானையாகிய கல்வளைப்பதியில் லீற்றிருக்கின்ற விநாயக்கடவுள் கொன்றைமாலையைத் தந்தார், எங்கண் மா ஆரணங்கினை மலர் வாளிகொண்டு என் செய்குவாய் - இலக்குமியை யொத்த எம் தலைவியைப் புஷ்பபாணத்தைக்கொண்டு (இனி) என் செய்குவாய்.

(கு-நா.) மா விழி, ஆகுபெயர்கள். மா ஆரணங்கு, இலக்குமி யாகிய தெய்வப்பெண். இது புறப்பொருளில் கடவுண்மாட்டு மானுட்ப் பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தைச் சார்ந்ததோர் கிளவி. (கூஉ)

வான முருக்கித் வல்லவை சேர்கல் வனையிற்பிர
வான முருக்கித் வேணியன் வெற்பின் மதித்தசகர
வான முருக்கு முலையாய் மலர்க்கரங் கொண்டுகர
வான முருக்கியி னேர்வாரி பொத்துதன் மற்றறிதே.

(இ-ள்.) கல்வனையில் வான முருக்கு இதழ் வல்லவை சேர் பிர வானம் உருக்கு இதம் வேணியன் வெற்பில் - கல்வளைப்பதியி லெழுந் தருளியிருக்கின்ற ஒளியையுடைய முருக்கம்பூவையொத்த அதரத்தை யுடைய வல்லவை சேர்ப்பெற்ற பவளத்தை யுருக்கினுற்போன்ற நல்ல சடையினையுடைய விக்கினேசரக்கடவுளது மலையில், மதித்த சக்ர வானம் முருக்கும் முலையாய் - கருதப்படுகின்ற சக்கரவாகப்புள்ளை வென்ற முலையினையுடையாய், கரவானம் உருக்கு அயில் நேர் வாரி மலர் கரம் கொண்டு பொத்துதல் அரிது - வானையும் உருக்கினு லியற் தப்பட்ட வேலையுமொத்த கண்ணை மலர்போலங் கையினுற் பொத்துத லரிது (ஆதும்).

(கு-நா.) வாரி, நீரையுடையது; கண். மற்று அசைகிலை. இஃது இடையூறு கிளத்தல். (கூஉ)

மற்கடந் தாவருங் கா மேவு கல்வளை வாசன்னெங்கா
மற்கடந் தார்புக ழைங்காந் வெற்பில்வன் பார்த்தனுடன்
மற்கடந் தான்கட் டழல்குளிர் திசுந வாரியென்னு
மற்கடந் தாங்கிய கொங்கையெவ் வாறு மருவினனே.

(இ-ள்.) மற்கடம் தாவரும் கா மேவு கல்வளை வாசன் - ரூங்கு
கள் தாவுகின்ற சோலைபொருந்திய கல்வளைப்பதியில் வாசஞ்செய்பவ
ரும், வெம் காமன் கடந்தார் புத்திங்கரன் வெற்பில் - கொடிய மன்
மதனைவென்ற முனிவர் புத்திுகின்ற ித்து திருக்கரங்கையுடையவரு
மாகிய விநாயகக்கடவுளது மலையில், வல் பார்த்தனுடன் மந்தன் தந்
தான் கண் தழல் குளிர் தீ சுர வாரி என்னாமல் - வலிய அருச்சுன
னோடு மலயுத்தங்களைச் செய்தருளிய சிவபெருமானுடைய (கெற்றிக்)
கண்ணினுள்ள அக்கினியுங் குளிருகின்ற நெருப்பையுடைய சுரவழி
யென்று கருதாமல், கடம் தாங்கிய கொங்கை எவ்வாறு மருவினன் -
குடத்தின் றன்மையைத் தாங்கிய தனங்களையுடைய (எமது) மகள்
எவ்வாறு சென்றாள்.

(கு-ரை) கடம் ஆகுபெயர். இது தன் மகள் மென்மைத்தன்
மைக் கிரங்கல். (கசு)

மரக்கணி யார்தம் மலரை டவிழ்த்து வயினிடத்த
மரக்கணி யாரெனச் சோதிடரு சொல்லினர் வாளரிச்சு
மரக்கணி யாதுசெய் வாணம் விதிவரம் வல்லவைவா
மரக்கணி யார்மைந்தர் கல்வளை வாசர் மலையகத்தே.

(இ-ள்.) வல்லவை வாமர்-வல்லவையை வாமபாகத்திற்கொண்ட
வரும், அக்கு அணியார் மைந்தர் - என்பு மாலையாகிய அணியினை
யுடைய சிவபெருமானுக்குப் புத்திரரும், கல்வளை வாசர் மலையகத்து-
கல்வளைப்பதியில் வாழ்பவருமாகிய விநாயகக்கடவுளது மலையில், மரக்
கணியார் - மரமாகிய கணியார், தம் மலர் ஏடு அவிழ்த்து - தமது மல
ரோட்டை அவிழ்த்து, வயினிடத்து அமர் அக் கணியார் என, சோதி

டஞ் சொல்லினர் - இங்கிலத்தின்கண்ணேயுள்ள ஆக் கணிச்சாதி யார் போலத் (தினை விளைந்ததென்று) சோதிடங்குறினர், (எமக்கு இனித் தினைப்புனங் காவலில்லை ஆகவே ஒருபொழுதுங் தலைவரைப் பிரியப் பெறாத) வாள் அரி சமரம் கணி யாது செய்வாள் நம் விதிவசம் - வாள் போலும் இரேகைகளையுடைய போரினைப்பிரியும் கண்ணினையுடைய தலைவி (இனி) யாதனைச்செய்வாள் (இங்ஙனமானது) எம் விதிவசமே.

(கு-ரை.) மரக்கணி வேங்கைமரம். மலரோடு மலரிதழ், கண்ணி கணியெனநின்றது. இஃது சிறைப்புறமாகச் செறிப்பறிவுறுத்தல். ()

கத்தாறு காலிசை யார்க்குங் குழற்கரும் பேயுயர்மா
கத்தாறு காலக் கருமாரி வந்தது கன்னியம்பூ
கத்தாறு காலங் கனிபள்ளி யாரங் கரைசிந்திலே
கத்தாறு கால்வருங் கல்வளை வாழைங் கரன்வெற்பிலே.

(இ-ள்.) கத்து ஆறு கால் இசை ஆர்க்கும் குழல் கரும்பே-கத்து கின்ற வண்டிகள் இசையை ஒலிக்கின்ற கூந்தலையுடைய (மொழியாற்) கரும்பை யொத்தவனே, கன்னியம் பூகத் தாறு காலங் கனி அள்ளி ஆரம் கரை சிந்தி வேகத்து ஆறு கால் வரும்-இனமையாகிய கருகினது குலைகள் சிந்திய கனிகளை யள்ளி முத்துக்களைக் கரையிற் சிதறி வேகத் தோடு யாறுவாய்க்காலின் வழியே வருகின்றது, (ஆதலின்) கல்வளை வாழ் இவ்வான் வெற்பிலே உயர் மரகத்து ஆறு காலக் கருமாரி வந்தது- கல்வளைப்பதியில் வாழ்கின்ற விநாயகக்கடவுளது மலையிலே உயர்ந்த ஆகாய வழியாகக் கார்காலத்துக் கருமேகம் வந்தது (போலும்).

(கு-ரை.) இஃது இறைவி யறியாள்போன்று குறியாள் கூறல்.

காளு கராமுனி மாதாள் மேந்திய கல்வளையான்
காளு கராவற நேமிப் படைக்கல மேவிவரு
காளுக ராசன் பணிபெரு மான்புகழ் கற்றிடச் சி
காநாக ராஜிப னுபிர நாப்பெற்ற காரணமே.

(இ-ள்.) கரன் நாகு அரா முனி மாதாளம் ஏந்திய கல்வளையான்- திருக்கூங்கனிலே சங்கையுஞ் சர்ப்பத்தையும் வில்லையும் மாதாளம்

பழத்தை யுமேந்திய கல்வனோப்பதியை யுடையவரும், கரன் கரா நா அற நேயம் படைக்கலம் ஏவிவரு கரன்-கரனென் னுமகரனும் முதலே யும் நடுவறச் சக்கரப்படையைச் செலுத்திய கையினையுடைய விஷ்ணு, நாகராசன் பணி பெருமான் - விண்ணுலகத்தரசன் இவர்கள் வணங்கு கின்ற இறைவருமாகிய விநாயகக்கடவுளாது, புகழ் கற்றிட - புகழைக் கற்றிடுதற்கே, சிகர நாகர் ஆதிபன் ஆயிரம் நா பெற்ற காரணம் - உயர்ச்சியாகிய சர்ப்பங்களுக் கரசனாகிய ஆதிசேடன் ஆயிரம் நாக் களைப்பெற்ற காரணம் (டோலும்). (கௌ)

காரப் பிணைவிழி வல்லவை பாலம் கல்வனோயான்
காரப் பிணையென வெங்குறின் றேன்வெற்பிற் சாமர்தத
காரப் பிணை பற் றுள்வஞ்சி போற்கன்னி யீர்பொறியா [டே.
காரப் பிணைபொன்று வந்ததுண் டோசொல்லுங் கண்டதுண்

(இ-ள்.) கார் அப்பு இணை விழி வல்லவை பால் அம் கல்வனோ யான் - கரிய அம்புபோன்ற இரண்டு கண்களையுடைய வல்லவை இடப் பாலி லிருக்கப்பெற்ற கல்வனோப்பதியை யுடையவரும், கார் அப்பு இணை என எங்கும் நின்றேருன் வெற்பில் - முகிலிலுள்ள நீரைப்போல எங்கும் (நிறைந்து) நிற்கின்றவருமாகிய விநாயகக்கடவுளாது மலையி லுள்ள, காமர் உந்தகாரப் பிணையல் சுருள் வஞ்சிபோல் கன்னியீர் - அழகிய இருளை நிகர்த்த மாலையை யணிந்த கூந்தலையுடைய வஞ்சிக் கொம்புபோலுங் கன்னியீர், பொறி ஆகாரப் பிணை ஒன்று வந்தது உண் டோ கண்டது உண்டு சொல்லும்-புள்ளி வடிவினையுடைய மாடுனென்று (சுண்டு) வந்ததுண்டோ (நீலிர்) கண்டதுண்டு (ஆயிற்) கூறுமின்.

(ந-ரை.) இது கெடுதி விதைல்.

(கூ)

கண்டால முண்ட பெருமா னுதவிய கான்முனைபுன்
கண்டால மாந்தர்க் கதற்றுகு வாகனன் கல்வனோயின்
கண்டால நேருங் கரத்தானைக் காணத் தொழப்புகழ்க்
கண்டாலங் கைத்தலம் பெற்றேனற் றேனென் கனதுயரே.

(இ-ள்.) கண்டு ஆலம் உண்ட பெருமான் உதவிய கால் முளை - (ஆமார் வருந்துதலைக்) கண்டு நஞ்சினே யுண்ட சிலபெருமான் பெற்றருளிய திருந்துமாரும், தாலம் மாந்தர்க்கு புன் கண் அகற்று ஆகு வாகனன் - (தம்மை வழிபடுகின்ற) பூமியிலுள்ள மனிதருக்குத் துன்பத்தை நீக்கியருளுகின்ற மூடிகவாகனரும், கல்வனாயின் கண் தாலம் நேரும் கரத்தானே - கல்வனோப்பதியின் கண்ணெழுந்தருளியிருக்கின்ற பனையை நிகர்த்த துறிக்கையினே யுடையவருமாகிய விநாயகக்கடவுளை, காண கண் தொழ கைத்தலம் புகழ் தாலம் பெற்றேன் என் கன ஹயர் அற்றேன்-காணக் கண்ணையும் வணங்கக் கரத்தையும் புகழ் நாவையும் பெற்றுக்கொண்டேன் (ஆதலின்) எனது மிகுந்த துயரொழிந்தேன்.

(கு-ரை.) கால் முளை இருபெயரொட்டு.

(சு கூ)

கனகர் தரநிற மால்சாபந் தீர்த்திடுங் காரணவென் [கோ
கனகர் தரநெஞ்சிற் றோன்ற புன் மலைகைக் கொள்வைசெங்
கனகர் தருமலர் கோவைசெய் நாரும் கவினுமன்றோ
கனகர் தரந மணிமாடக் கல்வனாக் கற்பகமே.

(இ-ள்.) கனம் கந்தரம் நிறம் மால் சாபம் தீர்த்திடும் காரண - மேகம்போலும் கருநிறத்தையுடைய விஷ்ணுவினது சாபத்தை நீக்கியருளிய (சர்வ) காரணரே, கனகம் தாளம் அணி மாடம் கல்வனாக் கற்பகமே - பொன்னும் முத்தும் அழகைச் செய்கின்ற மாளிகைகளை யுடைய கல்வனோப்பதியில் வாழும் கற்பகவிநாயகரே, என் கல் நகம் தா நெஞ்சில் தோன்று புல் மலை கைக்கொள்வை - என்னுடைய கண் மலையை நிகர்த்த உள்ளத்திலிருந்து தோன்றிய புல்லிய விப்பாமலை யை யேற்றுக்கொண்டருள்வீர், செம் கோகனகத்தரும் மலர்கோவை செய் நாரும் கவினும் அன்றோ - செந்தாமரை பூத்த மலர்களைக் கோத்த நாரும் அழகுறுமன்றோ.

(க 00)

கல்வனாயந்தாதி மூலமும் உரையும் முற்றிற்று.

க ல் வ ன ஐ ய ன் த ா தி யி ன்

செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி.

செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்.
அ		கடம்பிடிக்குங்	40	கனஞ்சஞ்சரித்	40
அகம்பத்தர்	38	கட்கஞ்ச	52	கா	
அஞ்சத்திரத்	5	கணத்தலைவன்	12	காயப்பீவு	56
அடைக்கலங்	31	கண்டலம்	3	காரப்பிணை	63
அப்பாதக	38	கண்டாலமுண்ட	63	காரணவாத	28
அம்பலங்	26	கதுரைக்கடவுள்	41	கானகத்தா	51
அரக்கரவிந்தற	53	கத்தாறுகா	62	கு	
அரவம்புலிங்க	24	கப்பணத்தந்த	50	கும்பனகத்திய	48
அரியாதவ	50	கமண்டலம்	27	சு	
அருக்கரை	37	கரவடம்	30	சங்கராடட்டத்	55
அருந்துதி	30	கராணகராமுனி	62	சந்தனமின்னு	6
அருமந்த	58	கரியானனத்தன்	18	சம்பந்தமாவினே	19
அருளத்த	5	கரும்பனை	11	சரந்தண்டரு	18
அவலம்புரி	16	கருவரம்பா	39	சாலிக்குவாலி	46
இ		கலகத்தமாத்	28	சி	
இரும்புண்டா	44	கல்லாரமுரற்	51	சித்தம்பர	47
இலங்கை	26	கல்வனையாத	10	சிந்தாமணி	13
ஓ		கவானரம்	4	து	
ஒன்றாயிருசுடர்	2	கவிநாயகன்	11	தகரங்கமழ்	25
க		கற்பகநாடர்	3	தங்கமலையதி	45
கஞ்சக்கரந்	8	கனகந்தாரிற்	64	தந்தனந்	19

செய்யுள்.	பக்கம்	செய்யுள்.	பக்கம்.	செய்யுள்.	பக்கம்
தம்பஞ்சுரதஞ்	48	பாசங்க	15	வ	
தரங்கவளக்க	14	பரமானந்தக்	34	வங்கங்கணவர்	53
தரப்பணியாரம்	24	பவநம்புயர்	33	வண்டமருங்	35
தருமத்தக்	45	பா		வந்தனையன்பர்	42
தரைக்குந்தி	54	பாலவனத்	20	வரச்சந்திர	41
தவராகமா	32	பு		வரம்பல	22
தனக்காககை	56	புயங்கந்தரித்த	49	வருந்தும்பிறவி	35
தனந்தனந்	6	ம		வரையாரம்	9
தனையாயுதவிய	17	மகரந்தவள	23	வனத்தானையன்	31
தா		மஞ்சரிக்கண்ணி	57	வன்னிகளங்க	44
தாமதிக்காந்த	7	மததன்பாரபரை	32	வா	
தார்கொண்ட	1	மருக்காவி	54	வாசவனந்தர	37
தானவரங்கம்	47	மலைவல்லியம்	21	வாரிக்கடுக்கை	36
தி		மற்கடந்	61	வாளமுருக்கிதழ்	60
திக்குடையா	16	மா		வானஞ்சலஞ்	22
து		மார்க்கணியார்	61	வே	
தூங்கந்	58	மாலையனங்	43	வேதாரணிய	17
தை		மாவாரண	59	வை	
தைக்கும்பகழி	21	மானவலக்கண்	42	வைப்பரசத்தி	59
ப		மை		வையத்திருக்கை	29
பங்கையமாலே	34	மைக்கண்ட	7		

செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி முற்றிற்று.

